

РОБЪРТ РАНКИН
НАЙ-СТРАХОТНОТО ШОУ В
КОСМОСА

Превод от английски: Павел Талев, Мария Акрабова, 1996

chitanka.info

Посвещение:

На моя добър приятел Падрејг О'Мийлојд

1

ЗА СРЕЩАТА МЕЖДУ РЕЙМЪНД И ЛЕТЯЩАТА МОРСКА ЗВЕЗДА ОТ ПЛАНЕТАТА УРАН. И ЗА ТОВА КАК ПОСЛЕДНАТА ГО ОТКРЕХНА ЗА СМИСЪЛА НА ДУМАТА „ДЕБИЛ“.

Ако ви се случи да влезете в селото откъм землището, завийте наляво при кръговото движение, през което всички минават направо, свийте в първата уличка надясно покрай голямата къща, която вечно е в ремонт, и ще се озовете на улица „Цар Нептун“.

Продължете по нея около половин миля. Ще минете покрай обраслото с бурени игрище, след това край младежкия клуб, където в понеделник музиката дъни с пълна сила, после покрай „Веселите градинари“ — където пък музиката изобщо не е разрешена; ще отминете улицата, на която живее Саймън, а сетне и голямата работилница на Вини Зидаря, покрита с боядисана в зелено нагъната ламарина.

Уличката-чието-име-никой-не-смее-да-произнесе се е свряла вляво, на самия връх на хълма.

По нея трябва да карате внимателно, защото е осеяна с дупки, за които никой не ще да поеме отговорност. Ако обаче успеете да се доберете невредими до другия ѝ край, ще забележите, че там са се сгушили няколко къщи.

Там е онази ужасна нова къща Със сателитната чиния и трите зли песа. До нея гордо се извисява с покрива си от червени керемиди къщата, в която живее откаченият стар майор. А малко по-нататък следва къщичка във викториански стил с врата от ковано желязо.

Ето *това* е къщата на Реймънд.

Е, разбира се, ако влезете в селото от другия край, всичко става много по-сложно. Затова най-добре ще е да спрете и да се осведомите в пощата. Но ако наистина ви се налага да питате там, тогава се обърнете или към дамата с боядисаната руса коса, или към нейната помощничка с красивите сини очи. Не питайте плешивия пощенски началник, който си пада малко негодяй, нито пък старицата, която седи

и си плете. И двамата мразят Реймънд, затова могат да ви пратят в погрешна посока.

А, и още нещо. Ако пристигнете в някоя топла пролетна вечер след шест часа, Реймънд няма да си е вкъщи. Той ще работи на своя парцел на землището, а един Господ знае как бихте могли да стигнете *дотоам*.

Естествено, Реймънд познаваше много добре пътя до парцела си. Той знаеше дори откъде може да се мине направо. Така де, все пак познаваше околността като петте си пръста. Цял живот беше живял в това село и знаеше всичко, което би трябвало да знае.

Известно му беше къде може да отидете в понеделник, ако ви се слуша силна музика, и къде да си пиете питието през останалите дни от седмицата, ако нямате желание за музика. Знаеше също, че е по-добре да не се опитвате да си приберете топката за тенис от градината на ужасната нова къща със сателитната чиния, както и това, че не носи отговорност за дупките по безименната уличка.

Реймънд беше на двадесет и три години. Със сини очи и кестенява коса. Беше малко по-нисък от метър и деветдесет. А краката му бяха малко по-големи от необходимото, за да се напъхат в обувки 43 номер. Работеше за Вини Зидаря в голямата къща, която вечно бе в ремонт. Когато не беше на работа, не слушаше силна музика, не си пиеше на спокойствие питието, не му се налагаше да отхвърля от себе си отговорността за дупките в уличката и беше след шест часа в някоя топла пролетна вечер, както сега, човек можеше да го намери (макар това да не е много сигурно) да копае на парцела си.

Там Реймънд главно копаеше. Другите дейности по този парцел, като засаждане, отглеждане и прибиране на реколтата, бяха тера инкогнита за него. Беше поръчал по пощата ръководство по градинарство, но то така и не пристигна в обещания срок от двадесет и три дни. Реймънд се обади по телефона на издателите, които го увериха, че ръководството е *било* изпратено. След това протестира пред плешивия пощенски началник, който се закле с две ръце, че пратката е била доставена на адресата. Стигна се до повишаване на тон и бяха разменени някои обиди. След което достъпът на Реймънд до селската поща беше забранен.

Всъщност пратката наистина *беше* доставена, но погрешно беше изпратена в ужасната нова къща със сателитната чиния. А човекът, който живееше в нея, не обичаше Реймънд, защото веднъж една негова топка за тенис беше пробила покрива на парника и при опита да си я прибере Реймънд беше изпотъпкал много ценни цветя, спасявайки се с бягство от трите зли песа.

И така, човекът от ужасната нова къща реши да задържи ръководството и да отгледа малко зеленчуци върху лобните места на цветята си.

Тъй че засега Реймънд просто си копаеше. Често работеше само по фланелка и нерядко си подсвиркваше силно. Тези му навици бяха дошли до гуша на неговите съседи по парцел. Затова в топлата пролетна вечер той беше съвсем сам на землището.

На съседите му по парцел доста бързо им втръснаха подсвиркването му и гледката на голите му мишци, затова се отправиха към „Веселите градинари“, където подсвиркването беше забранено и не се разрешаваше да се стои по потник. Реймънд копаеше дупка, в която се канеше да засади ябълка. Може би от сорта „Грени Смит“ или пък „Златна превъзходна“. Имаше предостатъчно време, за да вземе решение, тъй като най-добрият период за засаждане на ябълки беше през ноември.

Белът му удари в един светлокафяв камък и Реймънд се наведе да го вдигне. Докато разглеждаше камъка с известен интерес, мина най-добрият му приятел Саймън.

Той беше малко по-възрастен от Реймънд, но не и по-мъдър. Ползваше се с благоразположението на местното женско население и откакто напусна училище, работеше за градинаря господин Хилсейвайс, който според мнозина се беше съюзил с дявола. Саймън беше тъмнокос, тъмноок и с много скъпи изкуствени зъби, за които дълго беше спестявал.

— Д’расти, Рей — Саймън оголи зъби в усмивка. — Дупка копаеш, а?

Реймънд вдигна глава.

— Здравей, Саймън — отвърна той. — Нова шапка, а?

Саймън, който дори и през зимата не носеше шапка, поклати голата си глава.

— Обмислям дали да не си пусна брада. Но това засега е само идея. Какво държиш в ръката си?

Реймънд наплюнчи пръст и го прокара по находката си.

— Това е или камък, който копнее да стане картоф, или картоф, който твърде сполучливо се е превърнал в камък.

— Може да е вкаменелост на картоф.

— Или пък просто да е форма на мимикрия.

— Вероятно е така. — Саймън си каза, че когато се прибере вкъщи, трябва да погледне думата „мимикрия“ в речника. — Прочете ли онзи ден какво пишеше във вестника за онова нещо? — попита той.

— Не — отговори Реймънд. — Сигурно ме бъркаш с някой друг.

— Излиза, че руснаците изкопали дупката... — каза Саймън.

— Не — поклати глава Реймънд. — Аз я изкопах.

— Не — на свой ред поклати глава Саймън. — Не говоря за тази дупка тук. Говоря за принципно различна дупка. Тя е в Сибир. Руските учени сондирани, за да проучат движението на тектоничните пластове. — Млъкна за миг, надявайки се Реймънд да попита какво точно означава „тектонични пластове“. Но той не го направи и Саймън продължи. — Сондата им стигнала на 23 мили дълбочина. През твърда скална маса. После внезапно пробила свода на огромна кухня. Извадили я и спуснали с дълго въже в дупката специален микрофон. Никога няма да се сетиш какво са чули.

Реймънд се подпря на дръжката на лопатата, която след пристигането на Саймън бе осъдена да бездейства.

— Да не са чули писъците на хиляди души, обречени на вечна агония? — попита Реймънд.

— Точно това пишеше във вестника.

— А-ха. — Реймънд прибра камъка-картоф в джоба си, излезе от дупката и взе да я запълва. — Искаш ли чаша кафе?

— Да, с удоволствие.

— Аз също. Но имам само чай.

Когато влязоха в колибата на парцела, Реймънд извади запушалката на термоса и наля чай в две чаши, от които се заиздига пара. В едната сложи захар, а в другата не.

— Ще ми се да беше кафе — каза той със скръбен глас. — Никога не съм обичал чай.

— Тогава трябва да кажеш на майка ти да ти прави кафе вместо чай.

— Де да беше толкова лесно — въздъхна Реймънд. — Но затова пък винаги сам си наливам в термоса онова, което ми е приготвила.

Саймън отпи глътка от предложението му чай.

— Термосът винаги ме е озадачавал — каза той между посрбванията.

— В какъв смисъл?

— Ами, когато сложиш в него нещо горещо, то си остава горещо, а когато го напълниш с нещо студено, си стои студено.

Реймънд замислено поклати глава.

— Е, как знае кога какво да прави?

Реймънд пусна усмивката, която беше видял на корицата на едно здравно списание, и вложи най-доброто от себе си в исканото обяснение.

— Всъщност той не притежава познание. Разбираш ли, термосът се състои от две стъклени бутилки, поставени една в друга. Между тях има около сантиметър вакуум. А топлината не може да минава през вакуум.

— А стига бе — каза Саймън. — Значи топлината не може да минава през вакуум?

— Точно така.

Саймън се почеса по главата.

— Тогава я ми кажи, след като топлината не може да премине през сантиметър вакуум, как топлината от Слънцето стига до Земята през вакуум от деветдесет и шест милиона мили?

Реймънд се вторачи в димящото стъклено гърло на термоса.

— Може би термосът все пак притежава някакво познание — прошепна той със страхопочитание.

— Тъй ще да е — каза Саймън. — Впрочем, каква е тази ужасна миризма?

Реймънд сбърчи нос.

— Сигурно си настъпил кучешко лайно.

— Не, не мирише така. Реймънд отново подуши.

— Мирише на риба. Да не си настъпил риба?

— Не говори като дебил — каза Саймън, който беше видял тази думи в речника, докато прелистваше, за да провери какво означава

„тектоничен“, и само чакаше повод да я употреби.

Реймънд тъкмо се канеше да попита какво означава думата „дебил“, когато съвсем наблизко се чу ужасна експлозия, той изпусна термоса и се хвърли по очи на пода с надеждата да намери някакво прикритие.

— Това пък какво беше? — попита Саймън, който залегна до него. — Да не би да сме във война?

— Не, все още сме приятели. — Реймънд се претърколи по гръб и си удари главата в половин торба втвърдил се цимент. — Излез да видиш какво се е случило.

Саймън опипа зъбите си.

— Ти би ли го направил, ако беше на мое място?

Чу се втора експлозия, която прозвуча някак по-силно и по-наблизко от първата.

— Да бягаме! — викна Реймънд и скочи на крака.

Последва твърде недостойно боричкане, докато двамата младежи се опитваха да се измъкнат през тясната врата. Най-после успяха да излязат запъхтени навън в топлата пролетна вечер. Веднага им стана ясно едно нещо. И това нещо беше, че на землището не се беше променило нищо.

— Не виждам ями от избухнали снаряди — каза Саймън, докато пригладваше косата си и изтупваше праха от дочените си панталони. — Всъщност, няма пукната дупка.

— На моята улица има колкото щеш — каза Реймънд. — Но те не са моя отговорност. Чудя се от какво бяха тези силни гърмежи.

— Чувал ли си за Барисалните оръдия?

Реймънд поклати глава и по раменете му се посипа циментов прах.

— Предполагам, че сега ще чуя за тях, нали?

— Те може би съответстват на ситуацията.

— Съответстват?

— Да, съответстват. — Саймън мушна палци в колана на дънките си и се заразхожда напред-назад. — Прочетох за тях в една книга за необяснените явления, която получих по пощата.

— И аз правих такава поръчка по пощата — каза с надежда в гласа Реймънд. — Моята обаче не пристигна.

— Срамота. Та в тази книга имаше статия за Барисалните оръдия. Това са звукове, наподобяващи оръдейни изстрели, които се чуват често в околностите на едно малко селце, което по една случайност се казва Барисал. Намира се някъде в делтата на река Ганг. Това обаче не са оръдейни изстрели и никой не знае какво ги причинява. Предполага се, че са в резултат на някакво атмосферно явление, и там пише... Ох, носът ми!

— Това сигурно е някаква печатна грешка в твоята книга.

— Не, казах „ох, носът ми“. — Саймън се олюля и се хвана за носа.

— Нищо не разбирам.

— Току-що си изджасах проклетия нос в нещо — проплака Саймън някак носово.

— В какво?

— Не знам. В нещо. Нещо, което е някъде тук. — Саймън посочи малко неуверено в посоката, където според него бе преживял трагичния сблъсък.

Реймънд пристъпи напред, за да погледне.

Не се виждаше нищо.

Но почувства нещо.

— Да му се не види! — извика той. — И аз си ударих носа. И пръста на крака. — Той протегна пипнешком ръка и усети пред себе си студена и съвсем невидима стена. — Това е стъкло.

— Стъкло? — Саймън проточи врат, като продължаваше да си търка носа. — Профилът ми наред ли е? — попита той. — Я ми покажи това стъкло.

— Ето го. — Реймънд почука с пръст. Саймън протегна ръка и също почука.

— Това стъкло е много прозрачно. Изобщо не може да се види. И е много студено, а също и... — Той допря пръст до носа си. — Смърди на риба.

Реймънд помириса пръста си.

— Може да е рециклирано. Кой ли го е поставил тук и защо? — Той започна да почуква тук-там. — Колко ли е голямо?

— Хайде да разберем. Ти върви в тази посока, а аз в другата.

Те тръгнаха, като се протягаха и почукваха, приклякваха и пак почукваха. Заопипваха с разтворени длани — движенията им бяха

подобни на тези, с каквито актьорите от пантомимата никога не се уморяват да досаждат на публиката. Не след дълго отново се събраха.

— Ах — каза притежателят на парцела.

— Ах, я — каза приятелят му. — Изглежда сме затворени в нещо кръгло. Това не е на добро, нали?

Реймънд се почеса по главата. Саймън направи същото.

— Престани да ме чешеш по главата, ако обичаш — каза Реймънд. — И ми помогни да си пробием път през тази стена.

— Добра идея. — Саймън взе лопатата на Реймънд, той потърси кирката, която веднъж успя да му пробута човекът с обичата — собственик на железарския магазин на горната улица.

Удряха и блъскаха. Бъхтеха и цапардосваха. Перваха и хлопваха, прасваха и тупаха, думкаха и чукаха, фрасваха и нанасяха удари. Разнесоха се ужасни псувни, а кокалчетата на пръстите им се ожулиха на много места. Но всичко беше напразно. Невидимата стена не поддаваше. Нито една пукнатина, нито една дупчица, нито една драскотина. Стената се държеше.

Накрая металната част от кирката на Реймънд изхвъркна от дръжката и за малко не му извади окото. Той захвърли дървената дръжка и се отпусна на колене на земята. Саймън се строполи до него.

— Бива ли те да викаш помощ? — попита Реймънд, когато успя да си поеме дъх.

— Помощ! — изкрещя Саймън.

— Доста добре — похвали го Реймънд. — По-мо-о-о-щ!

Слънцето току-що беше започнало да се скрива зад хубавите стари дъбове, които ограждаха землището, а гърлата им бяха взели да прегракват от виковете за помощ, когато на Саймън му дойде идея.

— Можем да запалим огън — каза той с тембъра на Луис Армстронг. — Да струпаме съчки до тази невидима стена и да ги подпалим. Ще я разтопим и ще се освободим.

— Мислиш ли, че ще успеем?

— Чувал ли си за петата теорема на Евклид?

— Не — отвърна Реймънд. — Нито пък имам желание да чувам за нея сега.

— Можем да изгорим дръжката на кирката. С какво друго разполагаш?

Реймънд погледна с тревога към хубавата си дървена колиба.

Успяха да разпалят хубав, голям огън. Стояха край него и му се любуваха. Грееха си ръцете и ръчкаха жаравата с пръчки. Хвърляха в огъня каквото им попадне и се държаха така по детски и безотговорно, като всички мъже, когато запалят огън.

— Дали е започнала да се топи? — попита след известно време Реймънд.

— Би трябвало. — Саймън се опита да разпръсне дима пред лицето си с ръка, но го сполетя ужасен пристъп на кашлица. — Тук има ужасно много дим — отбеляза той.

— Ужасно много, наистина. — Реймънд също се разкашля. — Я погледни нагоре.

— Къде нагоре?

— Ами нагоре. — Реймънд вдигна ръка.

Димът се сгъстяваше на не много голямо разстояние над главите им.

— Мисля, че започвам да се задушавам — каза Саймън.

— Изгаси огъня! — изграчи Реймънд.

Пушекът не можеше да премине през огромния, прозрачен и очевидно непропусклив свод, който обгръщаше по-голямата част от парцела на Реймънд. Реймънд пък седеше върху половин торба втвърден цимент върху малката бетонна плоча, на която до неотдавна се бе издигала хубавата му дървена колиба. Саймън седеше до него. И на двамата въздухът нещо не им достигаше.

— Не искам да звуча като паникьор — каза Реймънд, — но ако скоро не дойде помощ, мисля, че ще загинем.

Саймън погледна гневно към бетонната плоча.

— Ти си виновен. Не трябваше да идвам тук тази вечер.

— Аз ли съм виновен? Хайде бе. Копаех си спокойно дупката и си гледах работата, докато ти не се появи. Ти ни докара тази бяла до главите. Обзалагам се, че си се сдушил с господин Хилсейвайс, който според мнозина е в съюз с дявола.

— Не съм. — Саймън се попипа по носа, който беше протекъл. — Не искам да умирам — проплака той. — Аз съм млад и красив, а и платих цяло състояние за тези зъби.

— Да те вземат мътните и теб, и зъбите ти — каза Реймънд.

— Хигиената на устната кухня е много важно нещо. Ти ще останеш без зъби още на тридесет години.

— Ако не се измъкна оттук, няма да доживея и до двадесет и четири. А ти можеш ли да ни измъкнеш, като сдъвчиш стъклото с хубавите си зъби?

Саймън се надигна и замаяно замахна към Реймънд.

— Дебил проклет — каза той и изгуби съзнание.

Реймънд седеше, сврял глава между коленете си. Цялата Тази работа беше твърде разстройваща. Вечерта беше тръгнала толкова добре за него, но сега май се превръщаше в кошмар. Изглежда, наистина щеше да умре.

Никога не се беше замислял много-много за смъртта. Сега му дойде наум, че това е било пропуск от негова страна. Беше ли успял да се подсигури за небето? — запита се той. Щеше ли Господ да му се усмихне благосклонно? Бил ли е „добър“ човек? Беше сигурен, че не е бил лош човек, но дали това беше достатъчно? Щеше ли да се присъедини към небесния хор или щяха да го пратят да пици заедно с останалите грешници в Сибир? Ако го пратеха там, трябваше да не пропусне да се огледа за микрофона, провесен с въжето.

Взе да му се вие свят и мислите му станаха съвсем объркани. Изправи се несигурно на крака и олюлявайки се, направи крачка напред, като се държеше за гърлото и едвам дишаше. Спъна се в лопатата и се просна по очи.

Точно в този последен, отчаян миг му дойде една идея.

Слънцето бе почти залязло зад хубавите стари дъбовете, които ограждаха землището, а луната беше поела пътя си към своето обичайно място. Птиците, които обитаваха землището, си пожелаха „лека нощ“, след като покръжаха над изпълнения със сив дим огромен свод, които миришеше на риба. Със спускането на мрака и тишината звездите заблестяха. Нещо на земята се размърда. Къртица може би?

На по-малко от крачка от края на огромния свод, пълен със сив дим, се надигна буца пръст и се отърколи встрани. Лъскавото острие на лопатата на Реймънд се показва на повърхността.

Чу се стъргане и блъскане. После от дупката се измъкна една ръка, последвана от рамо и глава. Реймънд пое свежия въздух и се

измъкна на безопасно място. Тялото му излезе от дупката със звук, подобен на този, който се чува при изхвърчането на тапа от бутилка шампанско. Нощният въздух се втурна в тунела и изпълни ужасния свод. Реймънд не губи много време.

След няколко минути той и Саймън лежаха един до друг с очи, вперени в откритото небе. Е, Реймънд бе вперил очи в откритото небе. Саймън още беше в безсъзнание.

— Пфу — каза Реймънд. — Пфу. — Той разтърси грубо Саймън за рамото. — Пфу, бе?

Саймън се размърда в унес.

— Пуснете ме, господин Хилсейвайс — изломоти той. — Не е това, което си мислите. Дори не познавам дъщеря ви.

— Дърт мошеник — каза Реймънд и му зашлеви няколко шамара, за да го свести.

— А-а-ах... Ооу... Ох. — Саймън се събуди. — Мисля, че ще повърна — извика той.

— Спасен си — уведоми го Реймънд. — Какво ще кажеш, а?

Саймън започна да драйфа, където завърне.

— Ама че благодарност — каза Реймънд.

И в този миг...

— *Поздравления, землянино* — чу се някакъв глас, който идваше отгоре. — *Ти издържаш изпитанието.*

Реймънд погледна отново към небето и за свой ужас видя, че голяма част от него беше заета от нещо твърде обезпокоително. Нещо, подобно на огромна морска звезда. Тялото му беше издуто и набъбнало. По петте му чудовищни разклонения проблясваха малки разноцветни топчета. Пулсираща светлина струеше от неприятната средна част, съставена от увиснала плът и принадлежности за дъвчене. Ужасна смрад на риба, която би подложила на изпитание издръжливостта и на опитен рибар, изпълваше землището със зловонието си.

Това накара Саймън да се раздрайфа отново.

Реймънд запуши носа си с ръце и започна да прави дихателни упражнения за плитко дишане.

— Аз съм Абдула — обяви звездоподобното нещо. — Представявам Божествения съвет на Космическия супернарод. Имам

удоволствието да ти съобщя, че ти издържа успешно приемния тест за предприемчивост, специално подготвен от Негово величество султана на Уран.

— Целият се оплесках — каза Саймън, като придърпа ризата си.
— Тази смрад. Този глас. Какво е всичко това?

— Астронавти — каза през шепа Реймънд. — От Уран.

— От Уран? Майната ѝ на тая работа! — Саймън скочи на крака изненадващо чевръсто, като се има предвид окаяното му състояние, плю си на петите и духна от землището.

Реймънд наблюдаваше с тъга как приятелят му изчезва в мрака.

— Ама че благодарност — рече той за втори път тази вечер.

Летящата морска звезда Абдула разклати чудовищните си пипала.

— Хубави зъби има твойт приятел — каза той. — Ама няма много смелост.

— Какво?

— Не прилича на теб. — Отвратителната средна част на туловището запулсира. — Ти си героичен тип.

— Благодаря. — Реймънд се изправи с мъка на крака, като си наложи да се въздържа от ужасени крясъци.

— И така — каза Абдула, — след като вече си изкарал теста, можеш да заемеш мястото си в Голямата интерпарламентарна конвенция. Тя се провежда на Венера.

— На Венера?

— Да, на Венера. Е, какво ще кажеш?

Реймънд не беше съвсем сигурен какво трябва да каже. Всичко беше толкова... ами толкова неочаквано.

— Мога ли да размисля няколко минути? — попита той.

— Не — отвърна Абдула. — Не можеш.

— О! Ами тогава предполагам, че ще кажа „да“. Добре, съгласен съм.

— Браво на теб.

Непривлекателната средна част от тялото на Абдула заплашително се изду и от нея се показа едно твърде вулгарно пипало с розово смукало накрая. То се впи в главата на Реймънд и вкара в нея някакви химикали.

Реймънд усети туптене в ушите и метален вкус в устата. Кръстоса поглед, а сфинктерът му се сви. Изпадна в пълна забрава.

Когато се събуди, установи, че вече не е на землището. След като главата му започна да се прояснява и сетивата му възвърнаха чувствителността си, осъзна, че вече не е на родната си планета. Всичко тук изглеждаше наопаки, а небето беше мътнозелено. Беше и студено. Реймънд разтърка ръце. После се загледа в тях. Нямаше никакви дрехи. Беше абсолютно гол.

Опита се да стане, но си удари главата и отново седна. Пак беше попаднал в капан, но този път беше затворен в някаква куха сфера. В нея имаше малка седалка. А какво беше това?

Реймънд обърна табелката, която висеше на една връвчица на врата му. Прочете на глас думите, напечатани на нея:

ГОЛЯМА ИНТЕРПАРЛАМЕНТАРНА КОНВЕНЦИЯ

РАЗПРОДАЖБА С БЛАГОТВОРИТЕЛНА ЦЕЛ.

ЕКСПОНАТ 23, ПРЕДСТАВИТЕЛ НА ЗЕМНИЯ ЖИВОТ.

ПОЛ МЪЖКИ.

— Значи така — каза си Реймънд. — Значи това е значението на думата „дебил“.

2

Саймън полежа доста време във високата трева под хубавите стари дъбове, които ограждаха землището. Цялата работа стана пред очите му. Чу разговора между Реймънд и Абдула и с изумление видя как неговият приятел беше всмукан във вътрешността на летящата морска звезда и отнесен в космическото пространство.

Остана съвсем сам и взе да се чуди какво да прави по-нататък.

Всъщност не бе възнамерявал да духне по такъв начин. Не и преди да благодари на Реймънд, че му беше спасил живота и така нататък. Обаче не бе имал друг избор.

Саймън беше прочел веднъж в едно медицинско списание за едно особено химическо вещество в мозъка на човека. Та в сериозни критични моменти — като надвиснала заплаха от физическо насилие например — това особено химическо вещество преценява със светкавична бързина възможностите „за“ и „против“ и решава дали да отстояваш позицията си и да се съпротивляваш, или да си плюеш на петите и да офейкаш. В неговия случай веществото безпогрешно беше избрало втората възможност.

Не че беше страхливец или нещо подобно. О, не. Беше заради химическото вещество. Саймън беше сигурен, че Реймънд няма да го упрекне, когато се върне, покрит със слава от Венера.

— Надявам се да ми донесе някакъв подарък — си каза той. — Какво ли пият на Венера?

Като си зададе въпроса какво ли пият на Венера, се сети какво се пие на Земята. И си каза, че ако побърза, ще успее да обърне една-две халби, преди да затворят „Веселите градинари“.

— Бум-шака! — възкликна младежът с хубавите зъби, като се надигна от леговището си в тревата, и поздрави нощното небе. — Приятно пътуване, Реймънд! Надявам се скоро да се видим отново.

Като каза това, Саймън хукна да си смени бързо ризата, преди да отиде в кръчмата.

Във всеки град и селце има кръчми и кръчми. Те варират в целия спектър между двете крайности — мръсни и занемарени и шикозни, в които всичко блести от чистота. В най-отдалечения край на спектъра, този на инфрачервеното, са изпълнените с цигарен дим пиански бърлоги, окупирани най-вече от гледащи накриво негодяи с големи бираджийски шкембета. В тях почитателите на различните марки спортни облекла често се млатят с щеките за билиард под звуците на някоя песен на Фейт Ноу Мор, която долита от мюзикбокса.

В другия край на спектъра, този на ултравиолетовото, са заведенията с претенции, че са по-скоро кътче за отдых на пътника, отколкото кръчма. Там си прекарват времето в артистично редене на подложки за бирени чаши късокраки, добре запазени дами на средна възраст, с тупирани коси и начервени устни, които поддържат фигурата си в съседния фитнес салон. Те седят величествено на високите столчета край бара, а мъжете им с имена като Кийт или Тревор блещат очи към младите сервитьорки, които непрекъснато идват да изпразват пепелниците и да забърсват масите. „Музиката за фон“, която съдържателката е донесла от отпуската си в Бенидорм, се разнася от скрити колони и лази по нервите на посетителите.

„Веселите градинари“ заемаше разумното средно положение между тези две крайности. Съдържателят Анди сервираше чисти, добре напълнени халби бира на сносна цена, усмихваше се на всички посетители и не пропускаше да каже „Чудесно!“ винаги когато му се стореше, че е подходящо. Със съдържания си, но авторитетен тон той бе спечелил уважението на постоянните посетители. Всъщност Анди бе успял да създаде такава дружеска атмосфера между тях, че единствения път, когато тук се стигна до насилие, ужасените погледи на останалите мигновено подсказаха на извършителя, че е сторил изключително сериозна простъпка, и го накараха да се изниже тихомълком от кръчмата и никога повече да не се мерне в нея.

Под умелото ръководство на Анди „Веселите градинари“ най-после започна да процъфтява. За първи път в своята дълга и живописна история заведението носеше печалба.

Според местните хора предишният собственик бил вдигнат от леглото при една среднощна чистка, организирана от значителен брой зложелатели. И — пак според мълвата — с него станал тъжен инцидент, който бил свързан с цимент и дълбок водоизточник.

Пивоварната имаше доверие в Анди. Той наистина се ползваше с доверието на хората от пивоварната.

И нямаше намерение да злоупотребява с него.

Все пак трябва да се отбележи, че въпреки настоящото блестящо ръководство на кръчмата самата сграда на „Веселите градинари“ никак не изпълваше сърцата с радост и веселие поради своята хубост.

Не, не. И дума да не става.

За тези, които се придържат към старомодното убеждение, че някои неща са по-добри от други, както и за онези, които са способни да направят тази разлика, златният век на кръчмарското строителство, както изглежда, е свършил със смъртта на кралица Виктория.

Сред многото книги, които никога няма да бъдат издадени, има една, която се нарича „Най-хубавите кръчми на двадесети век“. Тя е написана от човек, който явно много си пада по стила „имитация на Тюдор“^[1].

Имитация на Тюдор!

Определено може да се каже, че всичко е в резултат на смъртта на кралица Виктория. Историята ни доказва, че когато се изправят пред несигурното настояще, някои недотам талантливи архитекти неизбежно търсят спасение в миналото. Онези от епохата на крал Едуард, които са били наемани от пивоварните, без съмнение са постъпили така.

Имитация на Тюдор!

Е, „Веселите градинари“ беше тъкмо такава имитация. Малко след Първата световна война на кръчмата ѝ била направена козметична операция. Тя се е изразила най-вече в премахването на всички прегради от махагон и дебело стъкло между сепаретата и в изпълването на помещението отгоре, отдолу и околоръст с греди от боядисани в черно железопътни траверси. Говори се, че по едно време мислели да я преименуват на „Дик Търпин“.

Но това е било много отдавна. Днес не са останали много живи свидетели, които биха могли да си спомнят как е изглеждала преди. Постоянните посетители просто я приемаха такава, каквата е — с чудесната бира, приятелската атмосфера, веселите разговори и без каквато и да било музика. Това наистина беше съвсем достатъчно. На тях изобщо не им пукаше за естетиката.

Саймън беше редовен клиент във „Веселите градинари“ и на него определено не му пукаше за естетиката. Той се зададе от малката уличка, която идваше от землището и неговата къща, прекоси улица „Цар Нептун“ и приближи въпросната кръчма.

Посрещнаха го черните траверси, излющената мазилка, фенерите, взети от някоя стара карета, и табелата, която висеше само на единия си пирон.

— Мила, родна стряха — разнежи се Саймън.

Бутна вратата, влезе вътре, навеждайки глава под гредата-в-която-всички-новаци-си-удрят-кратуните и се запромъкна към бара.

Групата от постоянното присъствие за миг прекъсна веселия си разговор, за да се наслади на Саймъновото промъкване. След като достатъчно му се понаслаждаваха, те решиха, че това е първокачествено промъкване, и възобновиха разговора си със забележката, че макар и Саймън да има хубави зъби, походката му е несигурна. Честно казано, един толкова млад човек с такава несигурна походка не беше нещо приятно за гледане.

Саймън приключи с промъкването и се възкачи на любимия си стол край бара. Анди му се усмихна, а момъкът му се ухили в отговор.

Анди беше среден на ръст, каквото и да се разбира под това понятие. Беше човек с приятна външност, изгладена риза и смачкани панталони. Имаше глава на гръцки бог и тяло на млад английски бизнесмен. Обичаше да задава много въпроси, но невинаги получаваше отговор. Беше с брада.

— Добър вечер, Саймън — поздрави Анди. — Нова шапка, а?

— Не, благодаря. Само халба бира от обичайната, моля.

— Халба от обичайната. Добра идея. — Анди изгледа редицата ръчки за точене на бира. — Халба от обичайната ли каза?

— Да, това бяха думите ми.

— Дай сега да се уточним. От обичайната бира, която обикновено поръчваш веднага след като влезеш, ли искаш? Или от по-скъпата обичайна, която обикновено поръчваш, когато черпи друг? Или пък от онази, евтината, „Смърт с кисело зеле“, която обикновено поръчваш в края на вечерта, когато парите ти са на привършване?

— От обичайната, която обикновено поръчвам веднага след като вляза.

— Да, ама обикновено ти не влизаш в такъв късен час.

Саймън поглади мъжествената си брадичка.

— Разбирам. Виж какво, тогава ще пийна от по-скъпата, която обикновено поръчвам, когато плаща някой друг.

— Сигурен ли си? — Анди повдигна едната си вежда.

— Напълно.

— Опасявам се, че тази вече свърши — каза Анди.

— Тогава дай една халба „Смърт с кисело зеле“.

— И тя свърши.

— Какво ще кажеш да ми дадеш от онази, която обикновено поръчвам веднага след като вляза?

— От нея имаме.

— Дай ми тогава една халба, ако обичаш.

— Чудесно. — Анди сложи една халба под чучура на най-близкия казан за бира и я напълни до горе. — Виждал ли си Реймънд тази вечер? — попита той Саймън.

— Не, тази вечер не съм. — Изричайки лъжата, Саймън се погледна в огледалото зад бара. Просто за да види дали зъбите му не са се измъкнали. Не бяха.

— Жалко. — Анди поднесе халбата на Саймън. — Тази сутрин тук по погрешка за него пристигна един пакет. Дали ще искаш да му го предадеш?

— С удоволствие. — Саймън извади банкнота от пет лири.

Анди я дръпна от пръстите му.

— Ти си добро момче. Виждаш ли, жена ми приела пратката, а на нея не били сложени марки и тя трябвало да плати на пощаджията. Ще си приспадна парите от твоята банкнота, а ти можеш да си ги вземеш от Реймънд, когато му предадеш пакета. Наздраве.

— Наздраве. — Саймън отпи от халбата. — Обикновено не пия това — каза той.

Анди се върна от касовия апарат с няколко дребни монети.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Ами, няма такава неща — каза Саймън. — Всичко си е съвсем наред.

— Чудесно. — Анди се скри зад тезгяха.

— Добър вечер, Саймън — думите долетяха от другия край на барплота и се бяха откъснали от устните на Дик Годолфин. — Нова

шапка, а?

— Препоръчвам ти да се обърнеш за справка към отговора, който по-рано днес дадох на този въпрос — каза Саймън с тон на министър-председател.

Анди отново се изправи с голям пакет в ръце. Сложи го на тезгяха до халбата на Саймън.

— Заповядай.

— Наздраве — каза отново Саймън.

— Често съм се питал — започна Анди, — защо парламентаристите от опозицията винаги прахосват половината от времето, определено за въпроси към министър-председателя, за да го питат какви са ангажиментите му за деня.

— О — Саймън тракна със зъби, — имам си теория за това. Според мен те си мислят, че ако продължават да му задават този въпрос, един ден той ще превърти и ще каже нещо от сорта: „Тази сутрин имах срещи с колеги от кабинета и с други хора, а в обедната почивка спуснаха върху уважаемия ми член една гола филипинка във въртяща се пробита кошница. О, по дяволите, какво казах! Подавам си оставката.“

— Мислиш, че това може да е причината?

— Сигурен съм — отговори Саймън и пресуши халбата си.

— Още от същото ли? — попита Анди.

— Мисля, че останах без наличен капитал — каза Саймън. — Реймънд още ли има открита сметка тук?

— Разбира се. Платил си е всичко до снощи. Има право на кредит до 25 лири. Това е единствената кръчма в околността, в която той все още се ползва с такава привилегия, а и досега не е имал глупостта да злоупотреби с нея.

— Никога не би сторил подобно нещо. Тогава ще изпия една халба за негова сметка.

— Няма да стане. — Съдържателят поклати с професионален маниер прошарената си брада. — Нали знаеш, че за доверието трябва взаимност.

— Знам, разбира се — престори се на засегнат Саймън. — Та не съм ли аз най-довереният приятел на Реймънд?

— Ти изобщо си единственият му приятел, доколкото знам.

— А не платих ли току-що за пакета му, както подобава на един-единствен и най-доверен приятел?

Прошарената брада се повдигна нагоре и пак се спусна.

— Тогава не се опитвай да забиеш клин между двама истински приятели. Пиши му в сметката една халба бира от мое име и ако може да е от същата, кръчмарю, ако обичаш.

— Чудесно — каза Анди и взе чашата на Саймън. — Между другото, каква бира пиеше ти?

— Аз ще пийна една халба „Смърт с кисело зеле“ — каза Дик Годолфин и се нареди мигновено до Саймън. — Моят приятел тук ще почерпи.

— Дали бих могъл да си го позволяя? — запита се човекът, който току-що беше получил кредит за 25 лири. — Дори и да можех, пак нямаше да го направя.

Годолфин процеди през зъби няколко цигански псувни и започна да се бърка, за да си поръча за своя сметка.

Дик беше циганинът браконьер на Бремфийлд. Всяко село си има по един. Това е просто традиция, някакъв отколешен обичай, изтъркано клише или каквото и да е там. Дик беше нисък, с тъмна кожа и страховит на вид. Носеше омазнена шапка и сако от туид, което не му беше по мярка, и имаше очи, които, ако си послужим с думите на великия английски шпионин Д. Х. Лоурънс Арабски^[2], „светеха като черни дупки от пикня в снега“.

Дик имаше жена, с която семейството му вечно беше във война и едно куче мелез, което вечно му се провесваше на крака.

Той живееше най-активно във вампирските часове между затварянето на кръчмата и зазоряване. В тази тъмна доба с мелеза, увиснал на крака му, той тръгваше да събира кървавата си жътва измежду редиците на заешкия род.

Безразличен към годишните сезони, промените на времето и табелите „Влизането забранено“, Дик се мъknеше, накуцвайки, по хълмове и долове, като разпръскваше стадата овце, изпречили се на пътя му, и всяваше страх от Бога сред тайнствените същества, които правят онези кръгове (нали се сецатете?) в пшеничените ниви. В добра нощ успяваше да напъха в торбата до четири охранени дългоушковци, които продаваше на местния касапин за по лира единия.

На средностатистическия градски жител това сигурно щеше да се стори твърде труден начин за изкарване на насъщния, но какво ли знаят гражданите за живота на село?

Не много. Там е работата.

Дик беше последната или една от последните издънки на една изчезваща порода. Той чувстваше, че е предопределен от Бога да продължи да живее, както се е живяло на село в доброто старо време, защото без такива като него този начин на живот щеше да изчезне завинаги, както бяха изчезнали дървеното рало, селската къщурка със сламен покрив и правото на местния феодал да си избира измежду селските девственици в месеците с буквата „р“.

И така, той водеше своето скромно съществуване, без да разчита на нещо повече от по лира за заек, социалните помощи и приличната седмична стипендия, дадена му от Обществото за защита на селските занаяти.

Бог да те благослови, Дик Годолфин!

— Я се разкарай, Дик — каза Саймън. — И кажи на кучето си да ми се махне от краката.

— Куш, долу — изкомандва Годолфин. — Стой мирен.

— Заповядай — каза Анди и плъзна по тезгяха още една халба бира към Саймън. — Разпиши се тук на тази подложка.

— Ще се разпиша направо за всичките 25 лири. Нали не искаш да те затрупам до козирката с подложки за халби?

— Чудесно! — възкликна Анди. — Пак от същото ли, Дик?

— От същото.

Саймън отпи от втората халба и се огледа бавно наоколо. Повечето от постоянните посетители бяха вече тук — заели любимото си сепаре в стил имитация на Тюдор или седнали върху ниските табуретки, чиито криви крачета бяха репродукция на краката на кралица Ана. Други се бяха наредили край бара и си бърбеха за това-онова. За секс и скандали. За войни или за слухове, че тук или там ще има война. За всичко и нищо, както обикновено се разговаря по кръчмите.

Саймън се загледа в тях. Птицефермерът Дългият Боб, чиято глава бе закрыта от гредата-в-която-всички-новаци-си-удрят-кратуните-на-излизане-от-тоалетната, се смееше гръмогласно в компанията на членовете на селската рокгрупа „Римска свещ“ (кръстена на един

парашутен инцидент, а не на едноименния фойерверк). Дейв Войнишката стойка, който работеше нещо, свързано с рафинирането на машинно масло, сега се беше надвесил над тройна водка и мечтаеше за планински ручейчета. Ето го и Драскача, който очевидно пишеше, за да се препитава, въпреки че никой не беше виждал негова книга в книжарниците. А по-нататък са седнали двете напарфюмирани касиерки от супермаркета на главната улица и така нататък и така нататък.

Саймън ги познаваше всичките, някои от тях още от ученическата скамейка. Същите познати физиономии. Същите банални шеги. И — ако речеше Анди — винаги същите питиета.

Тук обаче беше и *той*. Ала вече съвсем не беше същият, Бе видял как най-добрият му приятел беше всмукан от една летяща морска звезда и отведен на Венера. Затова никога вече не можеше да бъде същият.

Сега Саймън седеше, отпиваше от бирата и прехвърляше в ума си възможностите как най-добре да се възползва от онова, което беше известно единствено нему. Трябваше да се отнася много внимателно към тази ценна информация. Ако успееше да убеди някой неделен вестник да повярва на разказа му, имаше добри изгледи да напипа златна жила. Но вероятността да го вземат за откачен беше далеч по-голяма.

Реши да обмисли всичко много сериозно.

Точно в този момент някой го фрасна по ухото.

— Оу! — изохка той и се строполи на пода.

При това ужасно нарушение на благоприличието за миг настъпи мъртва тишина, но помещението отново бързо се оживи с обичайните си шумове, когато се видя каква е причината. Беше Лайза, изстрадалата приятелка на Саймън. Когато фрасна младежа — с малко или много отработено движение, — дори Анди деликатно се направи, че не е забелязал нищо. Но взе мерки тя да не се възползва от това обстоятелство.

— В девет часа, а? — развика се Лайза, след като веселата глъчка в кръчмата се възобнови. — Каза, че ще дойдеш около девет часа, нали?

В опряната на пода глава на Саймън прозвучаха нотки с някакво смътно сексуално звучене. Но в момента лицето му беше жертва на

нежеланото внимание от страна на мелеза на Дик и той бе възпрепятстван да изложи красноречиво извиненията си.

— Висях цял час в онази пробита кошница. Задникът ми заприлича на обжарена говежда пържола.

— Дик, махни си кучето от лицето ми — изломоти Саймън.

— Стани, момчето ми — каза браконьерът. — Застани мирно.

Саймън с мъка се изправи на крака. По физиономията му се разля страдалческа усмивка.

— Мисля, че се бяхме разбрали да се срещнем тук, Лайза. Дори се чудех защо закъсняваш. Току-що влязох.

— Лъжеш — Лайза се опита да го ритне. — Разкарай шибаното си псе от крака ми, Дик.

— Слушай, Лайза, моля те. — Саймън изплю кичур кучешки срамни косми. — Случи се нещо непредвидено. Ужасно съжалявам.

— Така ли? — Ноздрите на Лайза се разшириха. А бяха хубави, млади ноздри. Поставени точно там, където трябваше да бъдат: под хубаво носле и на красиво лице, оградено с ореол от чудесна, буйна, светлокестенява коса. — Каква е тази миризма? — попита тя.

— Миризма? Каква миризма? — Саймън помахна с ръка пред носа си.

— Ами миризма — каза Лайза.

Събралите се в кръчмата взеха да душат. Това, че Саймън го бяха ударили, изобщо не ги беше впечатлило, но споменаването на пробитата кошница и задника, който приличал на обжарена пържола, беше засилило интереса им. Сега приказките за някаква миризма съвсем приковаха вниманието им. Хубава стръв им беше пуснала Лайза.

Стръв, може би в смисъла на „стръв за *риба*“.

— Риба! — провикна се Лайза. — Точно така, риба. Смърдиш на риба.

— На риба ли? — каза Саймън. — Няма такова нещо.

— На риба е — каза Анди. — Усетих миризмата още когато влезе, но, разбира се, от любезност не ти го казах.

Смрък, смрък, смрък — започнаха да душат посетителите.

— На риба, на риба, на риба — заключиха единодушно те.

— Не иде от мен — проплака Саймън. — От кучето на Дик е.

— Точно от *теб* идва, момче. — Браконьерът се наведе и подуши Саймън отблизо. — Направо вониш на риба.

— При това на прясна, а не на замразена — отбеляза съдържателят на заведението.

— Ах ти, перверзен тип. — Лайза ритна Саймън в слабините. С хубав, младежки крак. Поставен точно там, където трябваше да се намира един хубав, младежки крак. Беше обут в бяла кожена обувка, изрязана на големия пръст и с иглено токче. Саймън заподскача наоколо, като виеше неистово.

— Може това да е част от ролята на Саймън — отбеляза птицефермерът Дългият Боб, като показва главата си изпод гредата и се ухили на седналите при бара.

— Роля? — думата бе повторена няколко пъти в различни части на помещението, придружена от всеобщо недоумение.

— Роля? — извиси се над всички гласът на Лайза. — За каква роля става дума?

— Ами за ролята, която го видях да репетира заедно с Реймънд, когато минавах край землището. Правеха онези работи, с които актьорите от пантомимата никога не се уморяват да досаждат на публиката. Знаете какво имам предвид. — Дългият Боб започна да обяснява с мимики за какви работи става дума.

— Не е лошо — каза един от „Римска свещ“. — А можеш ли да правиш така, сякаш че вървиш, а всъщност да стоиш на едно място?

— О, това го мога — обади се друг. — Фасулска работа.

— Аз пък мога да жонглирам с три умрели заека — каза Дик на Лайза. — И да балансирам халба бира на моя ху...

— *Саймън!* — кресна Лайза. — САЙМЪН!

Но Саймън внезапно бе изчезнал. Особеното химическо вещество в мозъка му беше взело отново едно от мигновените си решения.

Пакета на Реймънд го нямаше на тезгяха и само изпитата до половина халба с бира, разписката с неговия подпис, разгневената му приятелка, по чийто крак копоят отново се опитваше да се покатери, половин дузината зрели мъже, които се опитваха да се измъкнат от въображаемите телефонни будки и натрапчивата миризма на риба, бяха единствените доказателства, че Саймън изобщо е бил тук.

А това, като се замисли човек, не беше никак малко.

[1] Тюдор — английска кралска династия, в случая архитектурен стил на късната английска готика — Б. пр. ↑

[2] Авторът смесва имената на писателя Д. Х. Лоурънс и на прочутия Лоурънс Арабски — Б.пр. ↑

3

Реймънд беше един тъжен и нещастен дебил.

Седеше свит на кълбо в ужасната си малка сфера и се взираше мрачно в планетата Венера. Не можеше да съзре много от нея, но дълбоко намрази онова, което виждаше.

Сферата му стоеше закрепена здраво на нещо като триножник в центъра на невзрачно сив площад, заобиколен от ниски, неприветливи и също така невзрачно сиви сгради от индустриален тип. След като се завъртя на малката седалка, Реймънд видя голямо количество други сфери, подобни на неговата. Те варираха от много мънички до грамадни и в тях имаше изумително разнообразие от онова, което човек би могъл да опише само като „някакви твари“. Някои от съществата се въртяха и се блъскаха в стените на прозрачните си затвори, а други, подобно на Реймънд, бяха изпаднали в отчаяние.

Отвлечен от извънземни! Работата наистина беше от лоша работа. Да те вземат за заложник някои блискоизточни манааци — и то не беше шега работа. Но на Земята поне има някаква надежда да бъдеш освободен.

Според теорията на Саймън, когато те вземат за заложник в Близкия изток, твоите похитители винаги се договарят с някое лондонско издателство за дял от приходите при продажбата на бестселъра, който се очаква да напишеш веднага след като те освободят. Саймън дори каза, че бил виждал „тайно измъкнат“ секретен правителствен меморандум по този въпрос. Каза също, че повечето отвлечения не би трябвало да продължават повече от месец. Толкова време е нужно на агентите да подготвят договорите за сделката.

Вярно е, че Реймънд не беше чак такъв голям циник като приятеля си. Макар че винаги се беше чудил защо почти винаги отвлечените са добре пишещи журналисти.

Но това тук беше планетата Венера. О, господи!

Реймънд подсмръкна. Като се изключат сферите, площадът беше пуст. Къде бяха тези, които щяха да наддават? И как ли изглеждаха? Внимателно прочете още веднъж табелката, окачена на врата му. Беше напечатана на английски език. Значи венерианците сигурно говореха английски. Освен това той дишаше. Следователно изглежда, че и те дишаха въздух. Но какви бяха те? Без съмнение са раса на по-висш стадий на развитие. Вероятно щяха да го продадат като домашно животно. Тук се очертаваха някои възможности. Особено ако го вземеха за разплод.

Стомахът на Реймънд изкурка. Младежът потрепери, наистина му беше много студено. Можеха поне да му оставят долното бельо. Да те изложат на показ, както те е майка родила! Какъв срам. Какъв ужасен срам. Сигурно го правят от гледна точка на предназначението му за жребец за разплод. Тъкмо затова са го оставили без гащи. Въпреки че при този студ и...

И...

— О, господи!

Реймънд изведнъж се хвана най-безсрамно за оная работа и натика свободната си ръка в устата си. Нужна му беше тоалетна. Беше му се събирало от доста време и не можеше да търпи повече.

Ама че беда.

Може би в малката седалка има скрита тоалетна. Реймънд я сграбчи с ръката, с която не се държеше за оная работа, но тя не се помръдна.

Какво може да се направи? Какво?

Трябва да се намери някаква дупка. Да, това беше разумна идея. В края на краищата, въздухът трябваше да прониква отнякъде. Реймънд заопипва стените на сферата.

— Изтрай още малко, изтрай още малко — си викаше той. — Само още една-две секунди. — О Господи, божичко!

В този миг един от пръстите му се промуши навън. Точно под седалката имаше малка кръгла дупчица. Реймънд се прицели много внимателно.

— О, господи! О, да. Слава тебе, господи!

Той се отпусна на седалката. Един нещастен гол дебил с подмокрен крак и кретенско изражение на доволство.

— Престани вече, експонат двадесет и три. — Гласът прозвуча ужасяващо неочаквано.

— А-а-а-а! — провикна се Реймънд. — Тоалетна хартия, ако обичате.

— Я се успокой!

Реймънд се сниши и надникна навън. Това, което видя, много го впечатли. Отсреща му се усмихваше едно красиво същество. Хем беше мъж, хем не беше. Беше нещо повече от мъж. Беше нещо като идеалния пример за това как трябва да изглежда един мъж. На ръст беше над метър и осемдесет и носеше тога, която се спускаше до пода. Съществото вдигна ръка, давайки знак на Реймънд да се успокой.

То беше изцяло от сребро.

С изключение на очите. Те бяха златни. Гледаха от лице, което изразяваше мъдрост, спокойствие и състрадание.

Ангел? Ангел с папка в ръка?

— Как се чувстваш сега? — попита видението. Реймънд се опита да заговори, но думите така и не излязоха от устата му.

— Ще имаш ли нещо против, ако ти задам няколко въпроса?

Реймънд кимна с глава в знак на съгласие.

— Просто кимни с глава. О, ти вече го направи. Чудесно. Представител на земния живот. От мъжки пол, нали така?

— Да — промълви едва чуто Реймънд.

— Чудесно. При това много хубав екземпляр, ако ми е позволено да отбележа.

— О — каза Реймънд.

— Име? — попита съществото.

— Реймънд.

— Джордж — каза съществото.

— Здравей, Джордж. — Реймънд глуповато размърда пръсти за поздрав.

— Аз не Джордж. Ти Джордж — каза съществото.

— Аз Реймънд — каза Реймънд. — Искам да кажа, аз съм Реймънд. Името ми е Реймънд.

— Добре, но в случай че някой те попита, казвай, че е Джордж. Това улеснява значително нещата.

— Но аз се казвам Реймънд.

Съществото погледна в папката.

— Боя се, че тук си записан като Джордж.

— Тогава трябва да е станала грешка. — Реймънд изведнъж се оживи. — Да, явно е станала някаква грешка.

— Грешка ли? — попита любезно съществото.

— Да — отвърна Реймънд и заклати енергично глава. — Виждате ли, аз си бях на парцела и изведнъж там се появи летящата морска звезда Абдула. Изкарах теста за инициативност, подготвен от султана на Уран за приемане в Божествения съвет на Космическия супернарод.

— Дадоха ли ти удостоверение?

— Не — каза Реймънд. — Не, не ми дадоха.

— Типично. — Съществото запрелиства листовите в папката. — Този път някой наистина е оплескал цялата работа.

— Значи действително всичко това е някаква грешка? — Реймънд закърши умолително ръце.

— Знаете ли какво ще направим — съществото му се усмихна така, че Реймънд моментално се почувства стоплен от главата до босите пръсти. — Ще ми гласувате ли доверие аз да оправя цялата работа вместо вас.

— Да, разбира се. — Реймънд закима енергично с глава.

— Добре, тогава не е зле да си починете малко. Поспете, а през това време аз ще оправя цялата работа. Какво ще кажете? — Златните очи се втренчиха в очите на Реймънд. — Заспете и всичко ще бъде наред.

— Да заспя. Да. Благодаря. — Младежът в сферата се усмихна на сребърния си спасител. Клепачите му натезаха и главата му се отпусна на гърдите. Всичко ще бъде наред.

— Приятни сънища.

И Реймънд наистина щеше да се унесе в безгрижен сребърен сън, ако не беше заклешил по някакъв начин големия пръст на крака си в дупката, от която под седалката идваше въздух.

— Ох! — извика той и подскочи, за да се освободи.

— Ох! — простена той отново, когато си удари главата в покрива на сферата.

— Ааааааа! — изкрещя той, когато внезапна остра болка му подсказа, че е седнал на онези две топки от тялото си, които изобщо не са за сядане.

Преви се на две от болка, а очите му щяха да изхвъркнат от орбитите. Потърси за помощ сребърното същество. Но съществото се отдалечаваше с бързи крачки.

И изобщо не го слушаше. Всъщност съществото се смееше. С цяло гърло. Между изблиците на смях Реймънд успя да долови две думи. Едната беше „удостоверение“, а другата „дебил“.

— Ах ти, мръсно, долно копе... — Реймънд сви юмруци, но мигновено ги разпусна и застина, без да вярва на очите си. Беше станало нещо абсолютно необикновено.

Докато крачеше напред и се смееше, сребърното същество изведнъж придоби неясни очертания и в него настъпи изумителна промяна. То вече не вървеше с походката на блестящия супермен. Вместо това по земята се влачеше нещо с щръкнали бодли и провиснали кожи. Но продължаваше да държи папката.

Реймънд разтърка очи, забравил за болката. Да вярва ли на очите си? Съществото току-що се беше преобразило по най-бързия и идеален начин, който някога е бил виждан на... къде? Тук, разбира се. Реймънд го гледаше с удвоено благоговение.

Сега, вече в новия си образ, съществото се спря пред друга сфера. Нещото в нея се блъскаше насам-натам. То беше цялото в бодли и провиснали кожи. Съществото му заговори и скоро другото притихна, отпусайки се върху пода на сферата. След това съществото закрачи по-нататък.

Реймънд го наблюдаваше как отново смени образа си, за да заприлича на нещото от следващата сфера. Видя го да се преобразява още два пъти, преди да изчезне от погледа му.

— Значи такава била работата! Мамка ти, мръсна подлога на старото ми кафяво куче! — извика Реймънд.

Това наистина беше много долен номер. Явяваш се пред пленника си в неговия идеализиран образ, казваш му няколко сладки приказки, за да се успокои, и после какво? Хипнотизираш го да заспи, ето какво.

Реймънд разтърка меките си части. Ако не си беше заклецил пръста, щеше да се унесе в сън като останалите.

— Как ли изглежда този приятел, без да прибъгва до специалните си ефекти? — запита се Реймънд. — И какво ще е най-

добре да направя по-нататък? Да се престоря на умрял и да видя какво ще се случи.

И Реймънд постъпи точно така.

Стомахът му изкъркори, издавайки абсолютна празнота. Беше му студено, беше гладен и всичко го болеше. Наоколо всичките му събратя по участ бяха заспали. Сигурно и те бяха гладни и им беше студено. Най-вероятно. Ако Реймънд беше в състояние да погледне безпристрастно на ситуацията, може би щеше да се възхити на изобретателността на многоликия венерианец. Не се налагаше да харчи пари за храна на екземплярите, докато бъдат разпродадени. Те не надаваха крясъци, които биха могли да разколебаят потенциалните купувачи. Наистина всичко беше измислено много умно.

Реймънд обаче изобщо нямаше настроение да възприема отношение, което дори бегло да напомня за абстрахиране от конкретната ситуация. Той просто седеше в сферата, гледаше навъсено навън и трепереше.

След известно време в далечината се чу вой на сирена и на площада се появи дълга колона от бавно движещи се автомобили. Бяха големи и тумбести, но никак не приличаха на автомобилите, с които Дан Дейър се появява на първата страница на „Ийгъл“. Тези имаха преди всичко практичен вид. Те като че ли казваха: „Построени сме за полза, а не за красота, предназначени сме да бъдем карани от хора, които предпочитат да харчат по-малко бензин пред това да се поддават на разни естетически приумици.“

Това бяха безлични коли за безлични хора.

Реймънд продължаваше да се прави на умрял и наблюдаваше през пролуките между пръстите си приближаването на колите.

Накрая те всички паркираха в стройни редици.

И тогава от тях слязоха онези, които бяха вътре.

— Мили боже — каза си Реймънд, — значи така изглеждали.

Не бяха приятни за гледане. Ходеха на два крака и имаха също толкова ръце. Но останалото... Телата им имаха яйцевидна форма. Коремите им преминаваха в глави без каквато и да било гънка или брадичка. Големите, широки лица имаха мръсносив цвят.

Напомниха на Реймънд за онези играчки — господин Картофена глава — които всяко дете е намирало в коледния си чорап за подаръци.

На онези, с които той си игра най-много два пъти, преди на майка му да ѝ писне и да ги изхвърли в кофата за боклук.

Това дори не бяха приятни за гледане картофени глави. Напротив, в тях имаше нещо зловещо. Повечето от тях, изглежда, имаха предпочитания към това, което на Венера е заместител на целия костюм.

Реймънд ги намрази от пръв поглед. Силата на омразата, за която не можеше да намери основателна причина, като изключим външния вид на тези „хора“, изненада дори самия него.

Защото той не беше расист.

Като дете си беше задавал въпроса за расовата нетърпимост и веднъж дори го бе повдигнал пред баща си, който се беше върнал за кратко вкъщи между двата сезона, когато касиерите на хиподрума бяха отпусका.

Реймъндовият старец бе оставил настрана в. „Спортен живот“ и за момент се бе замислил по въпроса.

— Сине — беше каза той, — сред всички раси има и добри, и лоши хора.

Доволен от простата мъдрост на този отговор, малкият Реймънд бе излязъл навън да играе.

— Бих искал да зная обаче — беше продължил баща му, скрит зад вестника, — защо онези шибаняци, лошите, трябва да живеят точно на моята улица.

Но момчето Реймънд не бе чуло тази забележка и така от онзи ден до днес твърдо вярваше, че онзи отявлен расист — баща му — е бил голям хуманист.

Сега обаче това не му помагаше.

Реймънд продължи да хвърля плахи погледи през пръстите си.

— *Мразя* ги тези копелета — мърмореше едва чуто той.

Картофените глави сновяха между сферите и от време на време правеха справки в списъците с експонатите, които държаха в ръцете си. Сочеха с пръст и коментираха нещо помежду си.

Реймънд ги слушаше. Говореха на английски. Всички говореха английски. Една групичка се приближи до неговата единична килия. Ако можеше да се съди по вида им, бяха типично семейство. Майка, баща и две отрочета. Момче и момиче. Всички в цели костюми. Семейство Трътльови.

— Този какъв е? — попита най-малкото изчадие, дъщерята.

Татко Трътльов запримигва, докато правеше справка в списъка за разпродажбата с черните си като копчета очи.

— Експонат двадесет и три. Представител на земния живот. Пол мъжки.

— Пфу — продължи дъщеричката, — ама колко е грозееен!

Грозен? Реймънд прехапа долната си устна, но успя да остане неподвижен.

— Можем ли да го събудим? — Другото изродче захвана да тропа по сферата на Реймънд.

— Не прави така, ако обичаш. — Реймънд позна този глас, макар все още да не можеше да види говорещия. Беше гласът на господин Хамелеон, сребърният мошеник с папката. — Великолепен екземпляр, нали, сър?

Картофените глави се заклатиха над големите тумбаци.

— Много е хубав — каза татко Трътльов.

— Има ли си име? — попита скъпата дъщеричка.

— Да. Казва се Джордж.

Реймънд изскърца със зъби.

— Всички земни мъже носят името Джордж — продължи господин Хамелеон.

— Това традиция ли е, отколешен обичай, изтъркано клише или нещо подобно? — попита таткото.

— Не. Причината е, че те просто са тъпи.

Реймънд изскърца още по-силно със зъби.

— Щом като всички земни мъже носят името Джордж — каза госпожа Трътльова, — тогава как се наричат жените?

— Милдред — беше отговорът.

— Мамо, искам Джордж — каза скъпата дъщеричка.

— Не, мила. Днес сме дошли да купим Клингън.

— Ама аз искам Джордж. — Реймънд видя как лицето на малката пикла се изкриви и как започна да тропа с крачета.

— Колко според вас ще струва този Джордж? — попита татко Трътльов.

— Чакайте да погледна. — Сега Реймънд можа да види господин Хамелеон, който застана в полезрението му. Той също беше картофена глава, при това твърде ниска.

Запрелиства бумагите в папката с късите си, дебели пръсти.

— Цената му е пет лири, сър — каза той.

Пет лири? Реймънд положи значителни усилия да овладее гнева си. Пет лири? Разбира се, петте лири на Венера вероятно нямат същата стойност, колкото пет лири на Земята. Сигурно тя беше много по-голяма. Би трябвало. Несъмнено.

— Пет лири? — Татко Трътльов се разтресе. Лицето на дъщеря му стана моравочервено, докато тя продължаваше да повтаря: — Искам Джордж! — все по-високо и по-високо.

— Разбира се, че ще го имаш, скъпа. Моля те, успокой се.

— Значи ще получа Джордж, нали?

— Ами...

— Вижте каква физика, сър — намеси се Хамелеонът. — Този индивид е в прекрасно физическо състояние. Ще оправдае разходите по него.

Оправдае? Реймънд се замисли върху думата „оправдае“. Може би става дума за работа? Тогава значи робство? А може би трябваше да оправдае други очаквания. Да оправдае очакванията, че ще бъде добър за разплод. Може би ще го използват за жребец във фермата? Да, това той с готовност би опитал.

— Всички Джорджовци ли са с такъв неприятен синкав цвят? — попита госпожа Трътльова.

— О, не мадам. Не, особено ако ги затоплите. Тогава стават съвсем розови.

— Това ми харесва. Обичам розовото. Как най-добре могат да се затоплят?

— Като се пекат на бавен огън от дървени въглища — отговори господин Хамелеон. — Разбира се, най-добре е да се готвят живи. Устата им трябва да бъде плътно залепена, а за по-пикантен вкус им се пъха люта чушка в задника.

Реймънд толкова силно стисна зъби, че си проби една пломба.

Но не се помръдна, докато траеше пазарлъкът. От него не научи много за начина на живот на Венера. Той по нищо не се отличаваше от разпродажбите на Земята. Например, при разпродажбата на добитък или на угоени свине, които се продават заради сланината.

Господин Хамелеон изтъкваше качествата на всеки екземпляр. Хвалеше вкуса му и отбелязваше колко крехки са някои части. Кръвта

на Реймънд съвсем се смрази в жилите. Той научи, че венерианската лира е равна на един милион пенса, но не можа да разбере каква е стойността на един пенс на Венера. А и не го беше грижа.

Интересуваше го само как би могъл да се измъкне цял и невредим от тази зловеща планета. За предпочитане беше това да стане, преди да му напъхат лютата чушка в задника.

— Той е ваш, сър. — Реймънд погледна още веднъж през пролуките между пръстите си. Пазарлъкът беше приключил. Проклетото семейство Трътльови го купи с намаление за 4 лири и 99.999 пенса.

— Носачът ще откара сферата до колата ви — каза ухилен до уши господин Хамелеон. — Бъдете внимателни с нея. Както знаете, отвътре сферите практически са неразрушими, но един по-силен удар отвън може да ги разбие на парчета. Сложете си ръкавици, за да не се порежете.

— Мога ли да отрежа топките на Джордж? — попита скъпата дъщеричка.

— Разбира се, мила — каза всеотдайният татко. — Но ги сложи на скарата да се опекаат заедно с Джордж. Няма да са много вкусни, ако са сурови.

— *Наистина*, ама съвсем *наистина* ги мразя тези копелета — процеди през зъби Реймънд. — Сега поне знам защо.

4

Саймън се събуди рано и взе още един душ. Предишната вечер застава два пъти под душа, ала отвратителната смрад на летящата морска звезда се беше впила в него като плесенясал тесен клин.

Но по някакъв странен начин тази миризма му действаше успокоително. Беше сигурен, че ако не беше тя, твърде лесно щеше да се убеди, че това, което се беше случило с Реймънд, не е нищо друго освен творение на развинтената му фантазия.

Саймън си спомни една статия, която беше чел веднъж, докато чакаше в приемната на зъболекаря. Беше част от самоделно печатан памфлет, публикуван от организация, чието загадъчно наименование бе съставено от буквите З. В. Я. Р. Та там се разказваше как човешкият мозък има склонността да отхвърля необикновените неща. Като например срещата с някой призрак. Бил сте трезвен като краставичка, когато ви се е изправил пред очите, и сте абсолютно сигурен, че сте го видял. На следващия ден обаче споменът ви започва да избледнява и за много кратко време се убеждавате, че никога всъщност не сте го виждал.

В статията малко мъгляво се намекваше, че хората са подложени на някакви странични въздействия, които нямат нищо общо с мозъка. Допускаше се, че те могат да идват от самия преждеспоменат призрак, от НЛО или от нещо друго. Всичко било част от някаква зловеща психична димна завеса, която трябвало да попречи на човечеството да научи някаква ужасна истина.

Саймън беше много заинтригуван от статията, но не можа да я прочете до края, защото го извикаха в кабинета, за да му поставят нови коронки. При следващото му посещение при зъболекаря памфлетът вече не беше там.

Може би просто си беше въобразил, че го е виждал.

Но беше сигурен, че Абдула не беше плод на въображението му.

Докато търкаше за кой ли път зъбите си, Саймън се замисли какво ли прави сега Реймънд.

— Сигурно яде и пие в някой царски палат на Венера — избоботи той през пяната в устата си. — Късметлийско копеле.

След като приключи с миенето и поля обилно с афтършейв и най-интимните си части, той вече беше готов да посрещне новия ден.

Тъй като Саймън си беше Саймън, предишната вечер не се бе оказала пълна катастрофа за него. След като се измъкна от „Веселите градинари“, късметът го срещна със съдържателката на кръчмата „Разветия байрак“, която се опитваше да си отпуши синусите с бягане по късна доба. Съпругът ѝ Кийт (или може би Тревор) беше заминал за град Пендж на конференция, посветена на храната, предлагана в баровете. Саймън беше поканен на късно кампари със сода. Това доведе — както се беше надявал — до няколко часа интензивна креватна гимнастика, чиято кулминация беше едно устно споразумение да се грижи през цялото лято за висящите кошници с цветя в кръчмата.

Интересно е да се отбележи, че когато синусите на съдържателката най-после се отпушиха, а мъжът ѝ се върна от конференцията, и двамата бяха еднакво озадачени от силната миризма на риба, която идваше от бара, пълзеше нагоре по стълбището и изпълваше съпружеската спалня.

През цялата седмица Саймън трябваше да коси. Благодарение на много години упорит труд и на някак необяснимото, но твърде удобно банкрутиране на другите градинарски фирми господин Хилсейвайс беше успял да си създаде многобройна клиентела. Тъй като беше единственият му помощник, Саймън никога не оставаше без работа.

Днес трябваше да вземе косачката Голямата Алън и да окоси ливадата под птицефермата на Дългия Боб. Саймън беше много привързан към Голямата Алън. Тя беше обемисто и мощно изобретение на агротехниката от 50-те години — цялата лъскава и зелена. Колелата ѝ бяха солидни и масивни, снабдени с гуми от старомодна състезателна кола, а отпред беше монтирана огромната косачка.

Веднъж пусната в действие, тя опоскваше безмилостно всичко наоколо. Само нещо по-яко от бетонен стълб можеше да ѝ се опре.

Саймън изкачи на заден ход пикапа марка „Транзит“ до портата на ливадата и изключи мотора. Разтвори вратите, спусна задния капак,

постави под необходимия ъгъл две широки дъски и внимателно изтъркаля по тях Голямата Алън до земята.

Беше благоуханен ден. Слънцето грееше с пълна сила, птиците си разменяха клюки, а нарцисите бяха вирнали високо глави. Всички зайчета, които предишната нощ се бяха оказали извън обсега на действие на Дик и кучето му, сега подскачаха наоколо така, както само зайците могат да подскачат.

Направо райска картинка.

Саймън се вслушваше в бръмченето на карбуратора, предхождащо дръпването на стартера, когато до ушите му достигна далечно биене на барабан.

— Хей — рече той, както можеше да се очаква. — Това пък какво е?

Съставът „Римска свещ“ понякога репетираше в хамбара на Дългия Боб. Но това сега не ти беше думкането, съпътстващо песни като „Разбий гадните машини“. Беше онзи барабанен ритъм, който човек по правило свързва с армията. Онзи тип биене на барабани, под чиито звуци наетите за пушечно месо селянци прекрачват в зиналата паст на смъртта. Не беше никак подходящо за ден като този.

Саймън се огледа неспокойно наляво и надясно, избърса омаслените си пръсти с парцала, който беше донесъл за тази цел, и за пореден път се зае да се промъква. Този път обаче приложи техниката на ниското промъкване, като приведен правеше прибежки от дърво на дърво, без да забравя да заляга зад естествените си прикрития. Прокрадваше се, припълзвяваше и се движеше предпазливо по събуждащ подозрение начин (което е точното значение на думата „промъквам се“).

Той изпълзя по насипа, който отбелязваше долната граница на фермата на Дългия Боб, и надникна през високата трева, която го бяха пратили да окоси. Онова, което видя, го озадачи.

Дългият Боб се беше изтъпанил наред двора на фермата си. Беше хубав, типичен двор на ферма. Имаше си всичко, което един типичен двор на ферма трябваше да има: трактор без колела, две разнебитени коли на неопределена възраст, много листове нагъната ламарина, хубавичко покрити с ръжда, и безброй найлонови чували от изкуствени торове.

И пилета.

Дългият Боб беше застанал сред пилетата си, както би се очаквало от един притежател на птицеферма. Така че не това озадачи Саймън. Озадачиха го одеждите на Дългия Боб.

Последният се беше намъкнал в танкистки гащеризон с цип отпред, на който беше пришил чифт саморъчно стъкмени еполети, направени от жълти капачки за бутилки от мляко и лъскави коледни гирлянди. Върху овалната му кратуна се мъдреше стара тенекиена каска. А на нея бяха залепени чифт крилца.

Дългучът думкаше по малък тенекиен барабан.

Саймън го загледа как бие барабана. Ако странният външен вид на фермера беше достатъчен, за да предизвика изумление, то какво да кажем за поведението на пилетата му?

Какво наистина?

Саймън разбираше от пилета. Не можеш да живееш на село и да не разбираш от пилета. Пилците и техните навици бяха добре познати на селяните.

Психофизическата активност на пилетата се заключава главно в това да кълват зрънца, да мътят яйца, да бъдат изяддени нощем от лисиците и в редки случаи да търчат из двора, след като им отсецаха главите.

Тук обаче ставаше нещо различно.

Пилците на Дългия Боб не се занимаваха с обикновените си пилешки дейности. Те всички стояха неподвижни и смълчани и зяпаха внимателно Дългия Боб. Фермерът отново удари барабана.

— Стрроой-се! — изкомандва той.

Пилетата не помръднаха.

— Стрроой-се! Хайде, знам, че можете да го направите. Дори и да можеха, пилците не пожелаха да го сторят.

— Хайде де. Строй се!

Пилетата само продължиха да го зяпат. После едно-две престанаха да правят и това. Главите им се заклатиха, ноктите им задраскаха земята, а човките им закълваха зрънца. И скоро всички пилци започнаха да клатят глави, да драскат с нокти земята и да кълват зрънца.

— Копелета! — Боб скъса връвта, с която си беше овесил барабана, и го захвърли на земята.

Продължи да ги нарича и с други думи, но те бяха заглушени от врявата на кудкудякащи кокошки. Саймън го загледа как се запътва към къщи, раздавайки ритници наляво и надясно из пернатото множество.

Ама че странен начин да пожелаеш „Добро утро“.

Саймън напусна скривалището си и се върна при Голямата Алън, като поклащаше глава и потракваше със скъпите си зъби. Очевидно Дългият Боб беше изкукуригал. Ама и тези пилета, а? Те като че ли наистина го слушаха. Каква беше тази работа?

Саймън поклати глава за последен път. Беше сигурен, че скоро щеше да разбере всичко. А когато разбереше, щеше да извлече някаква полза от цялата тази история. И в това беше съвсем сигурен.

— Бум-шака — каза си този прекрасен младеж. — Бум-шака-бум.

До обяд той окоси ливадата. После качи Голямата Алън в колата, хвърли вътре и дъските, заключи капака, извади от джоба си чисто бяла ленена носна кърпа и изтри от лицето си потта от честния труд, който беше положил.

Небето синееше. Слънцето се беше изкачило високо. Кръчмата го зовеше.

Но не „Веселите градинари“.

Нито пък „Разветия байрак“.

Саймън подкара към селото и остави пикапа в паркинга, определен само за клиенти на супермаркета. Днес беше решил да рискува и да си поръча кълцан бифтек по селски с халба „Тъмен облак“ в кръчмата „Бремфийлд Армс“.

Бе прекосил почти половината зебра на пресечката до аптеката, когато един лъскав сив микробус потегли рязко от мястото си край бордюра и за малко не го прегази. Саймън отскочи, за да си отърве кожата.

Претърколи се пъргаво в канавката, където го наобиколиха няколко селски представителки на нежния пол (оказа се, че едната от тях се казваше Милдред). Те му помогнаха да се изправи и се засуетиха около него. Справедливо изтъкнаха нуждата от светофари на това място и го опипаха от главата до петите, за да проверят дали не си е счупил нещо.

Саймън им благодари за загрижеността и ги увери, че е невредим. Отмести ръката на една дама, с която наскоро се беше запознал (в библейския смисъл на думата), отклони предложението за чай или „нещо по-силно“ за успокояване на нервите и се вмъкна в „Бремфийлд Армс“.

Е, преминаването от огряната от слънцето улица в неосветената кръчма може да се стори някому само една малка крачка, но за неподготвения нов посетител то беше направо гигантски скок в мрака.

„Бремфийлд Армс“ не предлагаше на новодошлия радушно посрещане. В огнището не гореше уютен огън. Зад тезгяха не седеше червенобузеста селска хубавелка с благи кравешки очи, която да ти налее чаша ябълково вино и да ти отреже парче чершов пай. О, не! Бог ми е свидетел, не.

Тук, зад тезгяха, в подводния полумрак, разсейван от време на време от припламванията на екраните на игралните автомати, подобно на пушена щука стърчеше Черният Джек Ментарджията — негодяй с бирено шкембе и господар на подземния свят.

Човек имаше чувството, че въздухът е втечен и че при влизането сякаш се гмурва в големия салон на кръчмата. Ужас!

От мюзикбокса на билиардната зала отзад долиташе песен на Фейт Ноу Мор, докато група младеещи почитатели на спортните облекла се млатеха с билиардните щеки. Но звуците от техните забавления почти не стигаха до главния салон. Те се поглъщаха от тъмните, леденостудени дълбини. Брр!

От гледна точка на Саймън главният салон страдаше от липса на посетители. А пък точно такъв си го харесваше Черният Джек по обедно време. Саймън примигна и се взря през полумрака в съдържателя на бара. Черният Джек втренчи в Саймън рибешкия си поглед и изпробва лишения си от благозвучие глас.

— Я чупката от заведението ми с тази нова шапка — изръмжа той.

Градинарският чирак оголи в усмивка ослепително белите си зъби, осветявайки с тях малко пространство от бара, и се почеса по голата глава.

— Да бъде светло утрото за теб, о повелителю на бара. Приветствам те. Щастлив е денят на нашата среща.

Черният Джек разкри почернелите си зъби и изплю голяма колкото жаба храчка към един отдалечен ъгъл на помещението. Тя се плъосна с глухо шляп някъде в тъмното. Саймън си отбеляза наум да не търси място за сядане в тази посока.

Приблужи бара с енергична, пружинираща походка, макар мислено всъщност да се запромъква към него.

— Халба „Тъмен облак“ и кълцан бифтек по селски, ако обичаш.

Черният Джек го изгледа кръвнишки, постави халбата под чучура на един автомат и я напълни с тъмна бира.

— Плати сега, а като ми дойде мерак, ще ти напълня копанята.

— Много мило от твоя страна, благодаря. — Саймън плати, взе халбата и се отправи по изтъркания линолеум към една маса до прозореца.

— И внимавай с луксозната ми мебелировка — изръмжа кръчмарят.

— Ще се отнасям с нея като с моя собственост.

— Как пък не, това е бар, а не футболно игрище.

— Точно така.

Саймън се настани на една дървена скамейка, която навяваше асоциации за онези подвижни дъсчени етажерки, върху които работниците по скелетата си слагат инструментите, и се опита да зърне някаква искрица живот зад неизмития прозорец. Но наслоилата се от десетилетия мръсотия наложи вето над подобно безумно желание. Принуди се да наплюнчи пръст и след доста дълго търкане успя да изчисти малка дупчица, през която се виждаше външният свят.

Слънчевата светлина нахлу през дупката и младежът погледна навън.

Светът, заключен в пределите на Времфийлд, живееше в нормалния си ритъм. Беше часът на обичайното обедно оживление. Саймън отпи от бирата и се зае да оценява по достойнство купувачите от женски пол, пазаруващи в отсрещния магазин. Много от тях му се сториха твърде приятни за гледане. Той винаги е бил измежду първите, готови да се възхитят от налятите бедра на нечия чужда жена. Дори и в такава малко селце в това отношение никога не липсваше разнообразие. Изглежда, че всеки „го правеше“ с всеки друг, но не и с този, с когото би трябвало да „го прави“.

Сложните любовни възли, извънбрачните връзки, кръшканията, флиртовете, свалките и скъсванията, скъсванията и свалките никога не са му правили впечатление. В края на краищата, той беше израснал тук. Животът е такъв, нали? Разбира се. Тук, както и навсякъде другаде.

Черният Джек внезапно изплува от мрака и хвърли чиния пирог със свинско на масата пред Саймън.

— На ти кльопачката, боклук такъв — избоботи той.

— Това не е кълцан бифтек по селски — отбеляза Саймън.

— Точно това си е, ако селякът е дошъл да яде тук. — Този път Черният Джек го погледна наистина заплашително.

— Добре де, добре — съгласи се Саймън.

— И си махни мръсните пръсти от прозореца ми. Пускаш вътре озонния слой.

— Съжалявам.

Саймън побутна пая с вилицата си. От споменатото творение на кулинарията лъхаше неотстъпчивост. То като че казваше: Само да си ме докоснал!

Тумбестият кръчмар разигра мускулите на яките си челюсти и се отпрати към бара, където отново зае мястото си зад тезгяха.

Саймън отпи още една глътка бира. Каква муха му беше влязла в главата да дойде да обядва тук? Смъртта ли си търсеше?

Той въздъхна и погледна пак през шпионката, която си беше разчистил на прозореца. Но нещо бе застанало пред нея. Беше лъскав сив микробус, паркиран с две колела върху тротоара отпред.

Саймън се вгледа в него. Беше му познат. Беше същият микробус, който едва не го премаза на зебрата.

От него слизаха някакви хора. С тъпи тесни лица и тъпи тесни костюми. С еднакви костюми. С еднакви слънчеви очила: сиви рамки и сиви стъкла. Сиви бяха и ризите, и вратовръзките, и обувките, и чорапите на тези момчета. Трина юнаци в сиво. Изцяло в сиво. Тройно сиво.

Както изглеждаше, те се канеха да влязат в кръчмата.

Саймън отмести настрана халбата, а Черният Джек сбръчи носа си, който до този момент чоплеше, когато при влизането на тримата слънчевата светлина нахлу вътре.

Саймън се настани удобно на прогнилата скамейка. Не беше нужно особеното химическо вещество в главата му да го предупреждава, че трябва да бъде нащрек. Защото въпреки че тези приятели бяха кльошави и слабовати, те все пак бяха трима, а той беше сам. Да не говорим пък как за малко щяха да го пречукат. Но с удоволствие щеше да се наслаждава на ужасите, на които щеше да ги подложи Черният Джек. Защото Черният Джек мразеше чужденците. Особено костюмираните чужденци. Веднъж беше изхвърлил един нещастник от фирма за производство на чипс чак на отсрещния тротоар само защото костюмът му не се връзвал с цвета на таблото за хвърляне на стрелички. А в „Бремфийлд Армс“ дори нямаше такова табло.

— Разкажи им играта, тлъст мошенико — прошепна Саймън на халбата си.

Тримата мъже доближиха бара с небрежна походка. С ръце в джобовете.

— Хопа! — каза единият и Саймън се стресна.

— Добър ден, господа — поздрави ги ухилен до уши Черният Джек, оголил гнилите си зъби, докато бършеше месестите си ръце в престилката. — Какво ще обичате?

— Хъ? — изпусна се Саймън. — Я пак?

— Три халби от най-добрата бира — каза единият от мъжете, облечени в сиво.

— Разбира се, сър. Ако вие и вашите приятели благоволите да седнете, аз лично ще ви донеса бирите.

Саймън се почеса по главата, на която никога не беше слагал шапка. Очевидно Черният Джек им гласеше нещо наистина специално. Може би се канеше да им излее бирата върху главите?

Мъжете в сиво седнаха край близката маса. Още бяха със слънчевите си очила. Саймън се чудеше как ли виждат къде ходят. Черният Джек наточи три халби.

И ги поднесе.

При това на табла!

— Ще поръчат ли нещо друго господата? — осведоми се той с мазен глас.

— Храна — каза един мъж в сиво.

— Хубава храна — добави втори.

— И по-бързо, че иначе... — закани се третият.

Ченето на Саймън увисна. *И по-бързо, че иначе...?* Е, сега вече щяха да си го получат. Господи божичко! За по-сигурно той мушна халбата си под седалката. Не искаше да се излее в скута му, ако някой от облечените в сиво мъже бъде запратен в тази посока.

— Ще действам с възможно най-голяма бързина. Дано ви се услади бирата.

Съдържателят любезно се поклони и побърза (побърза!) да се отдалечи.

Саймън си уви за вкъщи пирога със свинско. Май беше време и той да побърза да се пръждоса. Беше повече от вероятно, че когато Черният Джек се завърне, ще да е в компанията на ловната си пушка или на бултериера си. Щеше да е далеч по-благоразумно да научи за касапницата от местния вестник, отколкото да става пряк свидетел.

Да, далеч по-благоразумно.

— Ей, ти! — Един мъж в сиво внезапно се обърна към Саймън.

— Аз ли? — Саймън насочи пръст към гърдите си, както понякога и вие правите.

— Да, ти, дебелоглавецо с новата шапка. Тукашен ли си?

— Аз ли? — Саймън поклати главата си, която изобщо не беше дебела и на която *никога* не беше слагал шапка. — Тъ, не. Просто турист. Защо?

— Няма значение тогава. Хайде върви да нанкаш. — Сивият мъж се обърна към останалите и всички се разсмяха.

Като поразмисли — а той беше тип, дето размисля, — Саймън си каза, че ще е по-добре да остане и да се наслади на кървавата баня. И дори да им ритне по някой шут, когато вече няма да са в състояние да се надигнат от земята.

Измъкна халбата си изпод скамейката, но тя беше хванала паяжини. Тъй че просто се облегна назад и се заслуша в разговора на сивчовците.

— Мразя полевата работа — каза първият. — Винаги можеш да пропуснеш нещо.

— Колко обекта за разчистване ни остават за тази седмица? — попита вторият.

— Само един тук и още един на пет мили по-нататък, в Билингтън.

Третият потри ръце.

— Тогава другата седмица излизам в отпуск. Полага ми се почивка.

— Няма да ти разрешат при толкова извънредни поръчки — каза първият сивчо.

— Ще ми разрешат. Паспортът ми е проверен. Документите ми са в ред. До месец ще се кача горе.

— Ти да се качиш горе? — Сивчо номер едно се разсмя. — Единственият начин да се качиш горе е, ако си във вид на туршия.

— Или консервиран — добави сивчо номер две, като се включи в закачката, чийто смисъл остана напълно непонятен за Саймън.

— Или затворен в сфера — продължи да се майтапи първият сивчо.

— Качвам се горе. Ангажирал съм си място. Дори мога да си потърся някоя работа там. Хубаво ще е да видя отново звездите.

Саймън прокара пръсти през косата си. Какви ги дрънкат тия? Във вид на туршия, консервиран или в сфера. Сигурно са търговци. Да видел отново звездите? Да не би да си кара почивката в Холивуд?

Тези мъже да не са юпитата? Саймън винаги се беше чудил как ли изглеждат. Но 80-те години отминаха и юпитата изчезнаха. Така ще да е. Тези са юпитата. Затова са такива грубияни. Сега той, Саймън, щеше да стане свидетел как породата на юпитата бива заличена от лицето на земята.

Вратата зад бара се отвори с трясък.

— Яденето идва — провикна се Черният Джек и изплува от мрака.

— Яденето идва? — Саймън се сниши на седалката. Това ще да е някакъв евфемизъм за стрелба с ловна пушка.

— Най-хубавата ни местна гозба. — Съдържателят си беше сложил бял калпак на готвач. Носеше сребърен поднос. — Варени картофи, брюкселско зеле, зелен фасул, агнешки котлети със сос. Уверен съм, че ще допадне на вкуса ви.

Саймън остана с отворена уста. Изобщо не можа да я затвори.

Жената на Черния Джек, която никога не влизаше в бара, носеше хубава, чиста, бяла ленена покривка за маса. Синът му Мърльо беше помъкнал лъскави ножове и вилици и сребърен сервиз за подправки и оцет. Дъщерята на Джек, Бузла-Гъзла Ментарджиева, притискаше до

необятната си гръд кофичка с лед, от която се подаваше златното гърло на бутилка шампанско.

За няколко секунди масата на сивчовците беше сложена. Из заведението се разнесоха чудни благоухания. Устата на Саймън се затвори с трясък, но бързо пак се отвори.

— Ако се нуждаете от още нещо, аз съм на вашите услуги. — Черният Джек направи нисък поклон и калпакът му падна. Той го грабна и го натъпка в джоба на престилката си.

— Още три бири — каза първият мъж в сиво.

— И лютив сос — добави вторият.

— И по-бързо, че иначе... — закани се третият.

И Черният Джек побърза да се отдалечи, следван по петите от семейството си.

А Саймън отново поклати глава. Значи не са юпити? Да не са полицаи? Или пък мафиоти? Или от някоя банда? Кой са тия? Черният Джек се отнася с тях като като с кралски особи. Да не са кралски особи тогава?

Саймън отнесе до бара пълната си с паяжини халба. Черният Джек енергично точеше бира. Саймън го видя как взе една изумително чиста чаша.

— Тези тук приятели ли са ти? — попита той.

— Не, не са. — Кръчмарят поклати огромната си плешива глава, при което една капка пот се откъсна от върха на носа му и падна в халбата, която пълнеше. Саймън се усмихна. Това все пак беше нещо.

Съдържателят погледна ужасено халбата. После я изля направо в мивката и взе друга чаша с ръка, която определено трепереше. Саймън се изуми. Доколкото му беше известно, Черният Джек не се боеше от никой смъртен освен от господин Хилсейвайс, за когото мнозина твърдяха, че се е съюзил с дявола.

— Каква е тази работа? — попита Саймън. — Кой са тези ужасни копелдаци?

— По-тихо. И се омитай. Просто се пръждосай.

— Къде ни е бирата? — провикна се първият сивчо.

— Ето я, сър. Веднага пристига.

Саймън се подпря с лакът на бара и се загледа как Черният Джек бърза с бирите. Тук имаше нещо много гнило. Кръчмарят беше голям негодяй, всеки го знаеше. „Той е толкова черна душица, че адът ще

стане още по-черен, когато отиде там“, обичаше да казва Анди. А как го караха да се кланя и да се мазни тези сиводрешковци! Тук има нещо гнило. Ама много гнило. На това трябва да му се сложи край, И то веднага.

— Размърдай се, дебелако — изграчи първият сивчо.

Саймън мушна крадешком дясната си ръка през тезгяха към мястото, където знаеше, че Черният Джек държи една голяма чепата тояга.

— Няма да те чакаме цял ден я — изгаври се вторият. — Размърдай си дебелия задник.

— Саймън сграбчи тоягата. „Просто фрасни един от тях — опитваше се да внуши той на съдържателя, — аз ще ти помогна, обещавам.“

Обърнете внимание, че човек не бива да прави обещания, които не може да спазва. Саймън обаче чувстваше, че наистина ще изпълни своето. Странно, но установи, че е на страната на Черния Джек. Като че ли двамата бяха изправени срещу общ враг, което си беше така, но не точно както Саймън си го представяше.

— Кръц, кръц. — Третият мъж вдигна ръка и зловещо заимитира ножица с два пръста. — Не искаш да кажем на Големия Абдула, че си ни забавил, нали?

— Не, сър, не. — Кръчмарят сложи бирите на масата. — Не на Големия Абдула, не.

— *Големия Абдула?* — Саймън пусна голямата чепата тояга и се вкопчи в тезгяха. — *Големия Абдула?* — Мозъкът му бързо защрака. Какво бяха казали те? Говореха за някой или нещо, което са пропуснали и за някакво разчистване. И за „извънредни поръчки“. А също и за качване „горе“. За някой, който може да бъде направен на турския или консервиран, или сложен в сфера. А също и за възможността отново да видят звездите. *Големия Абдула!*

Мозъкът на Саймън продължаваше да щрака. И едно особено химическо вещество препусна през него със страшна скорост.

Саймън излезе от „Бремфийлд Армс“ и запремига на слънчевата светлина сред рева на автомобилните двигатели и майките, бутаци детските си колички. Дамата с красивите сини очи, която работеше в пощата, му се усмихна. Саймън се запрепъва нагоре по главната улица.

Трима мъже в сиво, които щяха да разчистят след големия Абдула. Мъже в сиво. Като *мъжете в черно*^[1], нали?

Беше изчел всичко за „мъжете в черно“. Те разчистваха след приземяването на някое НЛО през петдесетте и шестдесетте години. Значи тези бяха моделът за 90-те. И Черният Джек знаеше кои са и какви са.

Кой друг го знаеше?

Докато се мъкнеше нагоре, Саймън хвърляше плахи погледи наляво и надясно. Кой друг може да знае? Някои от хората наоколо? *Всички?*

Познатите лица сега му се сториха чужди. Чуждопланетни.

„Трябва да се махна оттук.“ Запъти се към пикапа. „Трябва да се махна от това село и да обмисля нещата.“

Не, не това. Още не. Саймън се спря. Беше гледал много стари научнофантастични филми и знаеше как стават нещата. Ако се опиташе да избяга, щеше да се превърне в екшън с преследване и преследваният щеше да бъде той. Трябваше да постъпи по-хитро. Мъжете в сиво не знаеха, че *той* знае. Никой не знаеше, че *той* знае. Само Реймънд. А къде беше Реймънд сега? Може би „горе във вид на туршия или консервиран, или затворен в сфера“?

„Така, каза си Саймън. Какво да правя тогава? Аз ще преследвам *тях*. Ето това ще направя. Ще бъда преследвач, а не преследван. Дошли са да разчистят. Значи ще отидат на землището. Тогава ще ги последвам там. Ще видя какво се канят да направят.“

„Има и по-добър вариант. Ще отида преди *тях*. Ще залегна и ще ги чакам. Така е далеч по-добре.“

Саймън изтича до паркинга, определен само за клиенти на супермаркета.

И тогава се спря.

После зяпна от учудване. Устата му зейна като широко разтворена порта.

Пикапът не беше в състоянието, в което го беше оставил.

Задният капак беше свален. На асфалта лежеше една широка дъска.

Голямата Алън беше открадната.

И като че ли това не беше достатъчно, ами...

И сякаш това не стигаше, а...

Колелата на пикапа бяха хванати със скоби.

— Леле божичко! — каза Саймън. — Божичко, божичко, господи божичко!

— Хей, ти! — извика един глас.

Саймън се обърна. Към него тичешком се приближаваше един от мъжете в сиво.

— Да, ти. Искам да си поговорим с теб!

— Мале мила! — Саймън погледна към празната каросерия и скобите на колелата, а после към мъжа със сивия костюм и сивите слънчеви очила.

След това си плю на петите и хукна през глава.

[1] „Мъжете в черно“ — филм с участието на Томи Лий Джоунс — Б.пр. ↑

5

На Венера нещата не вървяха на добре за Реймънд. Семейство Трътльови имаха камион с открита каросерия. Не се различаваше много от онзи, който сега беше със скоби на колелата на паркинга, определен само за клиенти на супермаркета в Бремсфийлд. Беше малко по-нисък и по-широк, а вратите му бяха по-големи. Но беше същото нещо.

Реймънд беше качен отзад. С главата надолу и все още в сферата. В това положение не можеше да види много нещо от пейзажа наоколо. Не че имаше кой знае какво за гледане.

Сега минаваха през някакви предградия. Много приличаха на земните. Къщи с градинки. Къщите бяха някак по-ниски, по-широки и с по-големи врати. Имаха дори сателитни чинии. И фигурки на гноми в градините.

— Мразя ги тия копелета — каза Реймънд.

Камионът мина покрай висока, солидна тухлена стена, над която върху огромно табло светеше внушителен холографски афиш, който обявяваше, че в града е дошъл цирк.

Реймънд не се впечатли.

От кабината до него достигна гласът на скъпата дъщеричка.

— Можем ли да отидем на цирк, татко? — попита тя.

— Не мила. — Татко Трътльов зави наляво и камионът се заизкачва по висок, стръмен хълм.

— Защо, татко?

— Защото — обясни госпожа Трътльова — циркът е за простите хорица, а не за възпитани млади дами като теб.

— Ама аз *искам* да отида на цирк. *Трябва* да отида.

Реймънд не виждаше малката пикла, но можеше да си представи лицето ѝ.

— *Аз също* искам да отида — каза Трътльов младши.

— Моля ви, пазете тишина и оставете баща ви да се съсредоточи върху шофирането. Този хълм е много опасен.

— Ама аз *трябва* да отида на цирк — закрепя малката. — *Трябва, трябва, трябва.*

— Ш-ш-шът — каза мама Трътльова. — Ако сте много тихи през останалия път до вкъщи, ще ви позволя едно специално забавление.

— Какво забавление? — запитаха в един глас двете отрочета.

— Ами — госпожа Трътльова се замисли, — може да си поиграете с Джордж.

— Можем ли да го *изкараме* и да си поиграем с него?

— Добре. Но ще трябва да му строшим глезените с чук. Нали не искате да избяга?

— Мога ли аз да строша глезените на Джордж с чука? — попита скъпата дъщеричка. — О, моля те, мамо, моля те.

— Втасахме я! — Реймънд се обърна и застана в изправено положение. — Трябва веднага да се измъкна оттук.

Но как точно? Това беше въпросът.

Реймънд си спомни за предупреждението, което господин Хамелеон беше отправил към клиентите си.

Както знаете, отвътре сферите са практически неразрушими, но един по-силен удар отвън може да ги разбие на парчета.

„Ако успея по някакъв начин да съборя това кълбо от каросерията на камиона — помисли си Реймънд, — то сигурно ще се строши, когато падне на пътя, и аз ще бъда свободен“.

Вярно, Реймънд не бе съвсем сигурен дали дефиницията в речника за думата „свободен“ включва и „да се щураш чисто гол из далечна и враждебна планета“. Но във всеки случай измъкването от ужасното кълбо беше стъпка в правилна посока.

И така, как да го направи?

Реймънд хвърли замислен поглед надолу по хълма. Големият холографски афиш на цирка светеше ярко насреща му.

Осени го идея.

Всъщност тя не беше съвсем негова. Беше нещо, за което се сети, че Саймън му беше разказвал само преди няколко дни, макар да му се струваше, че оттогава беше изминала цяла вечност.

Саймън беше чел книга за цирковете и се беше впечатлил от един цирков артист от времето на кралица Виктория на име Ла Рош. Този Ла Рош беше успял да направи нещо невероятно — влязъл в метална сфера с диаметър около седемдесет сантиметра и след това

успял да се изкачи с нея нагоре по една спираловидна релса, около два и половина метра висока.

Така. След като един французин от времето на кралица Виктория беше успял да извърши нещо толкова изумително...

Реймънд провря пръст в малката дупка за въздух, която сега беше точно над главата му, и се захвана здраво за нея. После започна да се клати насам-натам. Доста се измъчи, докато се засили и навлезе в някакъв по-постоянен ритъм. Но подходи към това, както към всичко останало в живота си.

С упорство.

Продължаваше да се люшка като махало. Охлузи си раменете, а голият му задник се вкочани. И проклетото кълбо се заклати. Напред-назад. Напред-назад.

Реймънд удвои усилията си. Потта му рукна отвсякъде, откъдето успя да намери излаз, а тъй като пръстът му беше пъхнат в дупката, скоро взе да усеща недостиг на въздух. С върховно усилие, за каквото пише понякога в книгите за някои отчаяни смелчаци, той се хвърли напред. Кълбото се изтърколи от камиона и падна на пътя.

Удари се в настилката и...

Нашият герой не беше свободен!

Сферата не се счупи. Удари се в пътната настилка, но не се счупи.

Тя се завъртя като пумпал на пътя и продължи да се изкачва по инерция още няколко метра нагоре по хълма. Но не се строши.

В камиона на семейство Трътльови цареше объркване. Таткото видя в огледалото за обратно виждане как Реймънд се отдалечава. Удари свирачките. Камионът занесе и изръси цялото семейство от седалките. Сферата на Реймънд избегна на милиметри сблъсъка. След което спря.

Реймънд се хвана за главата. Виеше му се свят.

— Не съм на свобода — отбеляза той. След което добави: — Ох, помощ!

Семейство Трътльови се измъкнаха от камиона, нетърпеливи да приберат обратно покупката си. Засуетиха се около кълбото.

— Пуснете ме оттук — викна Реймънд. — Не искам да умирам, пуснете ме.

— Ах ти, непослушен Джордж такъв — скара му се смръщено скъпата дъщеричка. Реймънд можа да види точно колко са остри зъбните й.

— Трябва да изгърколим Джордж встрани от пътя, преди нещо да го блъсне. Хайде, помогнете ми. Ох...

Мама Трътльова и двете малки трътльовчета също извикаха.

— Ох...

Защото сферата на Реймънд вече не стоеше неподвижно. Сферата на Реймънд се подчини на закона за гравитацията, който очевидно беше в сила и на Венера, както и на Земята. Сферата на Реймънд се затъркаля обратно надолу по хълма.

— Стой! — викна татко Трътльов. — Стой, ти казвам! — Понечи да се вкопчи в блестящата сфера, но тя му се изплъзна. Отново обърнат надолу с главата, Реймънд с радост видя как семейство Трътльови изпопадаха като кегли, бутнати от топка за боулинг.

— Ха-ха-ха — викна той. — Паднахте ли ми, копелдаци такива. О, не...

Предупреждението на татко Трътльов, че трябва да махнат кълбото с Реймънд от пътя, за да не го блъсне нещо, не бе лишено от основание. Движението по пътя беше доста интензивно. Нагоре по хълма. И надолу по хълма.

Особено пък нагоре. Сега Реймънд се носеше право срещу изкачващите се коли.

— Писта-а-а-а-а!

Сума ти картофоподобни лица се вцепениха зад воланите. Камионите рязко свиваха вляво и вдясно на връхлитащото кълбо.

— Искам си го Джордж! Върнете ми Джордж! — крещеше пронизителен детски глас, но Реймънд не го чу.

Един много голям товарен камион сви вляво покрай високата тухлена стена под холограмата на цирковия афиш и затрополи нагоре по хълма. Ама наистина много голям камион. А зад волана на този много голям камион седеше не друг, а самият господин Хамелеон.

Неговата фирма изпълняваше специални поръчки за някои шикозни ресторанти на Венера. И днес много големият камион на господин Хамелеон имаше в каросерията си не по-малко от петдесет спретнато подредени сфери. Техните хипнотизирани обитатели

плуваха в блажена дрямка, без ни най-малко да подозират какво им готви съдбата.

Господин Хамелеон си подсвиркуваше. Денят беше преминал много успешно. Бе изпълнил всичко точно като часовник — нещо характерно за пет поколения от неговия род, които също бяха дали приноса си, за да стане фирмата за разпродажби най-престижната на Венера.

Търговецът превключи на по-горна предавка и много големият камион започна да набира скорост. Внезапно обаче престана да си свирука и на широкото му месесто лице се изписа пълно недоумение. Колите пред него рязко свиваха вляво и вдясно. Но какво е това? Нещо се търкаляше надолу по хълма право срещу него. Нещо, което набираше скорост по венерианското шосе. И това нещо беше...

— ДЖОРДЖ! — изкрещя търговецът, като изви рязко волана вдясно и удари спирачките.

Реймънд не видя много големия камион. Движеше се прекалено бързо. Не видя ужасената физиономия на господин Хамелеон. Жалко, защото гледката със сигурност щеше да му хареса. Нито пък видя драматичния екшън, който се разигра, когато много големият камион сви рязко, преобърна се и изръси товара си. Пропусна да зърне как всичките петдесет сфери се разбиха и натрошиха. Ревовете и писъците на вбесените от рязкото събуждане създания също му убегнаха.

Реймънд просто продължи да се търкаля надолу.

Виеше му се свят, мозъкът му скоро щеше да стане на бит каймак. В този миг си спомни още нещо, което Саймън неотдавна му бе казал. То беше свързано с някакъв експеримент, извършен някога от един французин (не от господин Ла Рош). Та този французин пуснал един пенс (а може би франк) от върха на Айфеловата кула и той се забил на дълбочина цели два инча (а може би на четири сантиметра) в паважа (или може би в булеварда) долу.

Независимо от въпросите защо, как и за какво, общият смисъл е, че колкото по-отдалеч падне едно нещо, толкова по-голямо ускорение получава то и толкова по-силен ще е ударът при съприкосновението с нещо по-твърдо.

А в замаяната глава на Реймънд се беше загнездил един много жив спомен за високата, солидна стена в подножието на хълма. Стената с холографския афиш. И Реймънд се зачуди, с някак

нарастваща паника, дали беше постъпил правилно, като изтърколи сферата от камиона на картофените глави, докато се изкачваха по един толкова стръмен хълм.

Заклучи, че май не беше постъпил много правилно.

— По-мо-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-щ — пусна глас Реймънд, като, макар и без да са го молили, направи практическа демонстрация на Доплеровия ефект, която всеки, склонен да оцени подобни неща, би сметнал за много хубава.

Обаче явно нямаше кой да се възхити на изпълнението му. Околните си имаха други хатъри. Като например как да избегнат нежеланото внимание от страна на тълпата ревящи, виещи и пищящи създания, които бяха вече на свобода.

Притиснат сред развалините на камиона си, господин Хамелеон гледеше с ужас към чудовището, цялото покрито с шипове и бодли, което се катереше по счупеното предно стъкло. Изглеждаше много ядосано. И гладно.

Реймънд продължаваше да се търкаля надолу.

— По-мо-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-щ, о, по-мо-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о-щ — не спираше да вика той, докато коли, камиони и абсурдно изглеждащи венериански мотористи свиваха вляво и вдясно и се блъскаха едни в други. — ПОМОЩ!

Голямата, солидна тухлена стена се втурна (по начин някак айнщайновски относителен) срещу него. Вътре в лудешки центрофугиращото кълбо бедният гол дебил правеше всичко възможно да се прекръсти, за да се представи достойно пред създателя си, като същевременно се опитваше да си вдъхне бодрост пред лицето на ужасния сблъсък, който го очакваше.

И сблъсъкът стана. Макар и не така, както Реймънд очакваше.

Въпреки че когато минаваше покрай голямата тухлена стена, Реймънд я беше забелязал, той не беше обърнал никакво внимание (а и защо би трябвало да го прави) колко висок беше бордюрът. Както би ви казал всеки, посветил живота си на изучаването на бордюрите^[1], в подножието на хълмовете тези съоръжения по правило се правят по-високи. Защото обикновено съставляват стена на канавка, по която се оттичат водите при силни дъждове. Набиращата скорост сфера на Реймънд се беше насочила тъкмо към такъв висок бордюр.

Как само изтрещя, когато се удари в него!

— О-о-о-о-о-ох! — извика Реймънд, като продължаваше устремното си движение напред, само че сега летеше напред и нагоре. Размина се на инчове с високия бордюр и на сантиметри с горния ръб на голямата тухлена стена, а парчетата от разбитата сфера се разхвърчаха около него. Не можа обаче да избегне светещата циркова реклама. Заби се в нея със страхотна сила.

За утеха на картофените глави, които бяха пропуснали да видят демонстрацията на Доплеровия ефект, извършена от Реймънд, както и на онези, които не бяха заети с измъкването си от станалите на мекици катастрофирани автомобили и които не се опитваха да избегнат *Отмъщението на съществата от сферите*, грандиозната експлозия, която предизвика летящият дебил при преминаването си през сложната плетеница от електронни шашми в светещата реклама, сигурно дълго щеше да бъде тема на оживени разговори при събирания на барбекю в градината.

Реймънд се заби в рекламата подобно на бял, въртящ се свредел. Появи се от другата ѝ страна, като продължаваше да се върти около оста си, но сега в някаква по-тъмна окраска. След него се стелеше пушек.

Нудистките скокове сред небесната шир предлагат редица екзотични преживявания, но Реймънд не можа да се наслади на нито едно от тях.

През цялото време, докато падаше от небесните висини, той крещеше неистово.

После се сгромоляса върху покрива на цирковата палатка.

Проби го и продължи да пада надолу към манежа.

Тук, за съжаление, ще оставим Реймънд да виси между покрива и арената, все едно някой е натиснал небесния бутон за пауза и е спрял падането му. Трябва да се съгласим, че обикновено не се постъпва така. Но точно в този момент се налага да се върнем на Земята, за да видим докъде я е докарал Саймън. Защо ли? Ами защото Саймън е на път да направи откритие. При това съвсем не маловажно. Откритието, което той ще направи, е направо значително. Отнася се до това какво ще стане с Реймънд, когато падне от покрива на цирка, и как това ще доведе до други събития, чиято кулминация ще е голямата услуга, която Реймънд ще направи на човечеството.

Като го спаси от унищожение.

И така нататък.

Саймън затръшна входната врата след себе си, спусна всички резета и закачи веригата. След това се тръшна на задника си, задъхан ама наистина страшно тежко.

Беше загазил и го знаеше. Не беше загазил по хубавия стар начин, когато му се налагаше да се спасява само от отмъщението на някой измамен съпруг. Опасността беше от съвсем друг характер. А най-лошото бе, че вината не беше *негова*.

Вината беше на Реймънд.

Според Саймън, ако Реймънд не беше се съгласил да отиде с Абдула, то Абдула вероятно щеше да отлети към някое друго село и щеше да си хване някой друг дебил. В такъв случай мъжете в сиво никога нямаше да дойдат в Бремфийлд и сега нямаше да го преследват, за да „разчистят“.

Вината определено си беше на Реймънд. А не негова.

— Реймънд, проклетнико — каза Саймън.

На колене и лакти пропълзя през хола в предната стая и стигна до прозореца. Повдигна леко крайчеца на завесата и надникна към улицата.

Нямаше мъж в сиво. Беше го изпреварил.

Саймън не си направи труда да въздъхне с облекчение. Нямаше спасение. Черният Джек знаеше къде живее. Беше съмнително, че ще предпочете да не споделя тази информация.

— Май че е време да отида на почивка — каза си Саймън. — В Нова Зеландия може би. Или на Огнена земя. — Той се отдръпна от прозореца и се втурна нагоре по стълбите.

След като човек веднъж си е наумил да замине на почивка, той трябва да вземе редица решения; а най-важното от тях е какво да сложи в куфара.

Разбира се, както за повечето други неща, и за това се иска талант. Какви дрехи да вземе, какъв лосион за тен да избере, малкия или големия харпун да помъкне, да кара с миналогодишните плавници или да се изръси за нови?

И, разбира се, да си отговори какви сексуални похвати са на мода сега в района, който смята да посети, и кои сексатрибути да стерилизира? Няма никакъв смисъл да се появиш с куфар, пълен с

тежести за тестиси, удължители или разни гелове за забавяне на кулминацията, а след това да се окаже, че хитът на сезона са мърдащите мустачки, щипките за цици и светещите презервативи, които си оставил в хладилника у дома. Подобно нещо би развалило някоя почивка — да речем в Лурд, — която иначе би била доста сполучлива. С всеки се е случвало.

Затова приготвянето на куфара си е цяло изкуство. Човек трябва да бъде методичен и точен. Няма смисъл тая работа да се свърши джаста-праста. Винаги си струва да загубиш няколко часа повече, но да направиш всичко както трябва.

— Паспорт — викна Саймън, — чекова книжка, кредитни карти, четка за зъби. Багажът е готов.

Готов ли е?

— Готов е! Или по-скоро ще бъде, ако, разбира се, успея да си намеря паспорта. Спомням си, че го сложих на сигурно място, когато се върнах от невероятния уикенд в Лурд. А, сетих се, в най-горното ляво чекмедже на шкафа, при вибратора „Ринтинтин“ и арабските каиши за завързване.

Най-отгоре върху шкафа беше пакетът на Реймънд.

Саймън все още не беше успял да го отвори и сега втренчи в него поглед, който никой пакет не заслужава, освен ако не съдържа бомба или насечения труп на някоя млада жена. Свали го от шкафа и го захвърли на килима, при което пакетът се разкъса и съдържанието му се изсипа.

Саймън заровичка в лявото горно чекмедже.

Нямаше никакъв паспорт.

— Мамка му — изруга той и затършува в дясното чекмедже.

И там нямаше паспорт.

Саймън обсипа шкафа с псувни, извади и двете чекмеджета и ги запокити на пода. После започна да рови в по-долните чекмеджета.

Никъде никакъв паспорт.

— Мамка му, мамка му, мамка му. — Преобърна наопаки цялата спалня, разтвори всички шкафове и извади цялото им съдържание, като риташе каквото му попадне и продължаваше да споменава нечия майка.

В разгара на тази си дейност се спъна тежко в пакета на Реймънд и се строполи на пода.

— Оу — изохка той. — Това пък какво е?

Беше книга. Книга с лъскави, твърди корици. Голяма книга с лъскави, твърди корици. Вторачи се в обложката. Оттам го гледаше лицето на Реймънд. Саймън прочете заглавието:

НАЙ-СТРАХОТНОТО ШОУ В КОСМОСА

НЕОФИЦИАЛНА БИОГРАФИЯ

НА РЕЙМЪНД

СПАСИТЕЛЯ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

— Спасител на човечеството? — Саймън разгледа книгата от всички страни.

Името на автора липсваше. Посочено беше само издателството: З. В. Я. Р. Това му напомни за нещо. Ами, да, за памфлета, който беше чел в приемната на зъболекаря. Той също беше издаден от З. В. Я. Р.

— Спасител на човечеството? — Саймън разтвори книгата. Сигурно беше някакъв много хитър номер. Реймънд явно искаше да го избудалка, а и Анди беше замесен в това. Вероятно са сложили тези заблуждаващи корици върху някоя обикновена книга, взета от библиотека или нещо подобно.

Саймън прочете заглавието на първата страница. „Най-страхотното шоу в Космоса“. Същата работа. Сигурно беше някой много тънко скроен номер.

Прелисти първата глава. В нея най-подробно се разказваше какво бяха преживели той и Реймънд предишната вечер на землището.

По дяволите, как беше възможно това? Прелисти още няколко глави и започна да чете на глас от книгата:

„Колелата на пикапа бяха хванати със скоби.

— Леле божичко! — каза Саймън. — Божичко, божичко, господи божичко!

— Хей, ти! — извика един глас.
Саймън се обърна. Към него тичешком се приближаваше един от мъжете в сиво.“

— Брей, да му се не види! — Саймън гледаше страницата, без да вярва на очите си. — Та това се случи само преди няколко минути, а този пакет е у мен от снощи. Не е възможно. Освен ако... — Една страхотна мисъл навести съзнанието му. Не беше възможно да е така. Или?

Прелисти обратно до началото на книгата и се втренчи в датата, на която беше издадена. Беше точно една година след днешния ден. Книгата беше написана в бъдещето.

В бъдещето!

Саймън запрелиства страниците. Да, ето го и него. Точно тук и сега; как си търси паспорта, за да избяга на Огнена земя.

Погледът му пробяга по страницата. Никъде обаче не се споменаваше, че беше намерил тази книга. Което означаваше... Мислите му съвсем основателно се объркаха. Което означаваше какво? Че на автора на книгата не му беше известен фактът, че Саймън я е намерил и я е прочел. Да, точно това ще да означава. Намерил я и я прочел, преди дори да е написана. Това си го биваше.

Саймън зарови пръсти в хубавата си коса. Това освен че си го биваше, беше направо гениално. Притежавайки тази книга, можеше да бъде винаги една крачка пред сивчовците. Можеше да бъде една крачка пред всички останали. Разкриваха се безкрайни възможности. Особено финансови. Да не говорим пък за сексуалните.

— Буум-шака! — долетя откъм младежа.

Чук-чук-чук, долетя откъм входната му врата. Саймън ужасено вдигна глава. После погледна към страницата, на която беше отворил:

„На вратата на Саймън се почука.
За негов късмет беше само пощальонът.“

— Благодаря ти, Господи. — Саймън остави внимателно книгата на леглото и я потупа нежно по корицата. — Извини ме за момент —

каза й той. — Само ще надникна навън, за да видя какво ми носи пощальонът.

С енергична стъпка и с глава, бръмнала от значително количество мисли, той дръпна резетата, откачи веригата и разтвори широко входната врата.

На прага стоеше мъж в сиво.

Не беше пощальонът.

— Търсех те, Саймън — каза той.

[1] Д-р Херкюл Доувистън от университета в Харлеч е смятан за най-големия в света капацитет по бордюрите. Неговият епохален 23-томен труд „Бордюрът: Погледът на един деконструктивист върху неговата социално-политическа роля в убийството на Дж. Ф. Кенеди и в тъжното западане на оркестрите за серенади“ за жалост вече е излязъл от печат — Б.пр. ↑

6

Един всемогъщ пръст освободи небесния бутон за пауза и Реймънд продължи да пада към арената.

Имаше време само за едно кратко „а-а-ах“, преди да се стовари върху дървените стърготини, при което кокалите му страшно изпукаха.

После изкрещя и се събуди.

Скочи рязко и разтърка очи. Къде се намираше? Къде? Къде?

Изпаднал в шок, ужасен и облян в студена пот, Реймънд плахо огледа непосредственото си обкръжение.

После примигна, отново потърка очи и изпусна едно: „Ох“.

След което на лицето му се появи усмивка.

Една наистина широка усмивка. Почти от ухо до ухо.

— У дома съм си — въздъхна Реймънд. — У дома, в леглото.

Опипа се дали няма счупени кости. Нямаше. Някакви изгаряния? Не. Натъртвания? Не, никакви. И беше облечен в пижамата си.

— Сънувал съм. Всичко е било само сън. — Избърса лицето си с ръкава на пижамата и вдигна юмрук към тавана. — Било е сън. Сън. Просто един кошмар!

Реймънд потрепери.

— Какво пих снощи? — Прокара леко ръка по веждата си. Главата наистина го понаболяваше. От оная бира „Смърт със зеле“ ще да е. Няма да пие повече от нея. Не му трябва кошмари за картофи човекоядци.

Реймънд се оживи. От това би могло да излезе твърде добър разказ, ако го напечати. Историята беше наситена с напрежение. Макар че крайт ѝ си беше чисто измъкване на автора, който пуска главния герой от покрива, а после просто го кара да се събуди в леглото си. Може би ако поспи още няколко часа, ще досънува останалата част от историята.

— *А не, благодаря.* — Реймънд отметна завивките и стъпи с босите си крака на килима. Изправи се, протегна се, пръдна и въздъхна. Зашляпа бос към огледалото, което стоеше върху шкафа.

Погледна в него и се усмихна. Пълна отврат. Изглеждаше доста отблъскващо, както е с всички мъже, когато се събудят сутрин.

„Защо е така? — зачуди се той. — Защо жените винаги изглеждат толкова добре? Рошави, топлички и ухаещи като малки кученца.“ Освен очевидните причини не му идваше на ум никакво друго обяснение.

Реймънд погледна към часовника до леглото. Беше 7.30. Дори няма да закъснее за работа. Два аспирина с чаша чай и отново ще е тип-топ.

Дръпна пердето на прозореца.

Навън планетата Сатурн заемаше три четвърти от обсипаното със звезди небе.

Прозина се юнашки, смъкна долнището на пижамата си, изрита го в един ъгъл и отвори чекмеджето за долно бельо.

Какво да избере за днес? Дали специално подплатените слипове от червена ликра „Адонис“, които „придават идеалните очертания“? Или пък онези от черен сатен с връзки отстрани, които са „за мъжа, притиснат от нуждата да бърза“? Какво ли караше майка му да продължава да му купува такива неща? И защо, след като ги купеше, просто не ги оставяше направо в неговото чекмедже? Реймънд винаги ги намираще под леглото ѝ или в коша за пране. Обикновено това ставаше, когато се връщаше вкъщи след нощен риболов. При това тя никога не успяваше да уцели номера му. Някои му бяха твърде големи.

Реймънд поклати глава.

— Мисля, че ще е най-добре да си сложа памучните шорти на райета. — Взе един чифт и го намъкна. — Имам ли чиста риза? — Реймънд прокара ръка по наболата си брада. — Ако все пак имам, с дълги или с къси ръкави да избера? Между другото, *защо от прозореца ми се вижда Сатурн?*

— А-а-а-а-а-а — бе следващото, което каза.

— Ужасно съжалявам за това, Реймънд. — Гласът беше женски. И то какъв глас! По гръбнака му пролазиха тръпки.

— Кой каза това? — Хвърли поглед назад към леглото. В него нямаше никой. — Кой е там? Кой? Кой?

— Аз съм тук. Наистина много се извинявам за Сатурн. Ти се събуди, преди да успея да свърша.

— Къде си се скрила?

— Тук. Аз съм тук. — Гласът идваше откъм скрина.

— Скрила си се в скрина ми?

— Аз съм скринът ти!

Реймънд засмука кокалчето на пръста си и целият се разтрепери. Значи в крайна сметка се беше случило. Беше започнал лекичко да откача (О, Господи!).

— Загубен съм — простена той. — Дъската ми се е разхлопала.

— Разбира се, че не е. — Гласът беше много нежен. И толкова съчувствен. Изобщо не звучеше така, както човек би очаквал да прозвучи гласът на някой шкаф. — Професорът смяташе, че ще се почувстваш по-добре след всичко, което си преживял, ако се събудиш сред присъщото ти обкръжение. Затова направих тази стая за теб по спомените, съхранени в подсъзнанието ти. Виждаш ли, аз се занимавам с това. Това ми е работата. Тъкмо се канех да се заема с гледката, която се открива от прозореца, когато ти се събуди и изгубих достъпа до паметта ти. Така че, виждаш ли, всичко е много просто. Впрочем, наистина ли носиш слипове „Адонис“? Сигурно ужасно се впиват, когато се навеждаш да си завържеш обувките.

— Спокойно сега, Реймънд. — Младежът се залюля от пръсти на пети, от пръсти на пети. — Добре де, добре. Причуват ти се гласове. Но това не означава, че се побъркваш. Може да има съвсем логично обяснение. О, Боже!

Реймънд падна на колене пред скрина и се прекръсти.

— Ти си пресветата Дева Мария, нали? — попита той.

— Пресветата коя? О, ужасно се извинявам, не се представих. Аз съм Зефир. Би ли подскочил за миг, ако обичаш?

— Какво да направя?

— Не мога повече да задържам стаята. Просто подскочи леко.

— Какво?

— Съжалявам. Не мога да я задържа.

Внезапно Реймънд почувства, че вече не стои на колене. Беше се проснал по гръб. Килимът се измъкна изпод тялото му. Докато зяпаше нагоре, след килима се повлякоха и таванът, и стените, и леглото му, цялата бутафорна обстановка. Стаята се сгъна, сви се и бе изсмукана от чекмеджето за долно бельо с непривлекателното гъргорене на нещо, изтичащо в канализацията.

Реймънд остана сам-самичък. Единствената му компания беше скринът.

Съвсем сам. Но къде?

Огледа се наоколо. Намираше се на палубата на кораб. При това очевидно голям и хубав кораб. Макар и малко старичък. Палубата беше избеляла от солта, по нея имаше шупли и раковини. Край вратите на каютите беше избила ръжда. Брезентът, с който бяха покрити спасителните лодки, беше доста изтърган. Боята по наредените в дълги редици шезлонги се лющеше. Приличаше повече на музеен експонат, отколкото на плаващ океански лайнер. На един спасителен пояс беше написано името му: „Саламандър“. Това събуди у Реймънд някакъв неясен спомен, свързан с кораби.

А на палубата си беше студено. Определено кучи студ. Особено когато си само по горнице на пижама и по слипове. А горе добрият стар Сатурн изпълваше три четвърти от обсипаното със звезди нощно небе.

— Аааааагх! — разнесе се откъм Реймънд. — Ние сме в открития космос. Ще умра. Ще се задуша. Очите ми ще се изцъклят. Аааааагх!

— О, Боже, съжалявам. Предполагам, че си малко шокиран.

— Кислородна маска — промърмори Реймънд и притисна шепи към лицето си.

— Няма да се задушиш. Тук има много въздух.

— Нммф. Ъмм гм?

— Разбира се, че има. Повярвай ми.

— Мф ъмфмммф фмммм гм гм?

— *Не съм* говорещ скрин. Аз съм Зефир. Махни си ръцете от лицето.

— Нм!

— О, я хайде!

— Нм! Дмдмдмъм гм дмдмъ.

— *Не си* задържаш дъха. Виждам, че гърдите ти ту се повдигат, ту се отпускат.

— Гм ъмдм!

— Няма да умреш!

— Е, добре! — Реймънд свали ръце от лицето си. Наистина дишаше. *Наистина* имаше въздух. — Аз дишам — каза той. — Тук

има въздух.

— Нали ти казах.

— Да, но как е възможно в открития космос да има въздух?

— Природата не търпи вакуум — каза скринът. — Ако в космическото пространство нямаше въздух, как тогава топлината от Слънцето щеше да стига до планетите? Кажи де.

— Ами — започна Реймънд, — предполагам... Я чакай малко.

— Какво има?

— Ясно ми е. Всичко ми е ясно. — Реймънд обхвана с един широк жест обстановката наоколо. — Не можеш да ме избудалкаш.

— Така ли?

— Не, не можеш. Всичко това... Аз още сънувам, нали? Все още спя.

— Какво те кара да мислиш така?

— Някои дреболии. — Реймънд направи характерен жест с палеца и показалеца си, за да покаже колко са малки. — Например това, че в настоящия момент си говоря с един скрин на палубата на океански лайнер, който пък е в орбита около планетата Сатурн.

— И дишаш въздух — добави услужливо скринът. — Не забравяй да споменеш, че дишаш въздух.

— И дишам въздух, да, благодаря, че ми напомни. — Реймънд се усмихна дяволито. — Знаеш ли какво може да се е случило? Аз съм се събудил, но не съм станал от леглото. Сигурно просто съм се обърнал на другата страна и отново съм заспал. Затова сега най-добре ще е да се събудя, че иначе ще закъснея за работа. — Реймънд затвори очи.

— Какво правиш пък сега? — попита скринът.

— Събуждам се.

— Събуждаш се, като си затваряш очите?

— Знам какво правя. Щом като сънувам с отворени очи, тогава, като ги затворя, би трябвало да се събудя.

— Ти си много странен тип.

— Аз ли съм странен? В мен няма нищо странно.

— А в мен има чекмедже, пълно с гащи втора употреба, които не са ти по мярка.

— Втора употреба ли казваш? — Реймънд почти отвори очи. — Повече няма да разговарям с теб. Ти си просто сън.

— Значи често сънуваш такива работи, така ли?

— Не. Сънувам най-вече влакове.

— О, я хайде, Реймънд. Отвори очи.

— Няма. — Реймънд скръсти ръце.

— Ще си струва усилието. Повярвай ми. Обещавам.

— Не. Остави ме на мира сега. Правя опити да се събудя.

— Разбира се, когато се събуждаш, трябва да отвориш очи.

Реймънд се замисли върху това.

— Е, добре. Ще отворя очи и ще се събудя у дома, в леглото.

Така... готови... старт!

Реймънд отвори очи.

Не беше вкъщи, нито в леглото си. Все още беше на палубата на „Саламандър“, а „Саламандър“ продължаваше да е на орбита около Сатурн. Имаше обаче една-две малки промени.

Първо, Реймънд вече не беше само по горницето на пижамата си и по слипове. Беше облечен в един наистина мафиотски, светъл копринен костюм на Джорджо Армани. Носеше бяла ленена риза, вратовръзка от крепишон, шикозни, тънки вълнени чорапи и кожени обувки от магазин „Хобс“ на Пикадили. Точно така беше облечен Ерик Клептън на концерта си в „Брайтън сентър“. Реймънд винаги бе мечтал да си има такива дрешки.

— Брей — възкликна Реймънд. — Искам да кажа...

Още нещо се беше променило.

Скринът беше изчезнал. Но на мястото му стоеше...

— Здравей, Реймънд, аз съм Зефир. Зефир Вълшебната.

Ченето на Реймънд увисна и космическият въздух изпълни докрай дробовете му. Отсреща му се усмихваше най-красивата жена, която беше виждал през живота си.

По принцип, общо разпространено (сред тези, които разпространяват подобни мнения) е виждането, че красотата на жената е сбор от прилежащите ѝ части. Сред западното общество поне се шири убеждението, че тези прилежащи части изглеждат по-добре, когато са по-големи или по-малки от нормалното. Законите, които определят кои части какви да бъдат, са много строги. Например, харесват се жени с големи очи и малки нослета, а не обратното. Дългите крака са предпочитани пред късите, а тесните кръстчета се харесват повече от широките и затлъстелите. Вкусовете за дупетата и

бюстовете непрекъснато се менят, но предпочитанието устните да са сочни си остава константа.

Разбира се, това си е чиста проба дискриминация. Дискриминация, в чиято основа са половите признаци. Сексизъм тоест. И както изглежда, критериите неизбежно се определят от мъжете. Но така би трябвало и да бъде, нали? Щом са сексистки критерии.

Реймънд се беше заглеждал с възхищение в много жени, търсейки съвършената, на която да предложи вечната си любов. Тя съществуваше и в селото. Но само на фрагменти. Тук чифт дълги крака, там нечии сочни устни. На някое момиче ще ти харесат ушите, а на друго ноктите на ръцете. Проблемът беше как да събереш всички тези части в една жена.

Но Саймън не се вълнуваше много от този въпрос.

Ала Реймънд не беше като Саймън. Той беше Романтик и когато откриеше госпожицата-на-която-всичко-й-е-наред-и-прилежащите-й-части-са-уголемени-или-умале-ни-в-съответствие-с-личните-му-предпочитания, той щеше да я обича вечно.

Изобщо не му минаваше през ум, че претенциите му са направо абсурдни. Продължаваше да вярва, че някой ден ще се появи ослепителната красавица, която vyplъщава най-дръзките му мечти относно женската външност; и че тя мигновено ще се влюби в него и двамата ще заживеят щастливо до края на дните си.

Но човек винаги може да си мечтае. И да сънува.

А сега сънуваше ли?

Реймънд много се надяваше да не е сън.

Зефир застана пред него. Да, това беше ТЯ. Тя беше всичко, тя имаше всичко, което някога бе мечтал да намери у една жена.

Глезените й бяха като на проститутката Анжела, бедрата като на жената, която преподаваше степ аеробика в спортния център, коремът, талията и гърдите — като на барманката от „Разветия байрак“, скулите на лицето — като на адвокатската секретарка Сю и т.н. и т.н. Тя дори имаше красивите сини очи на жената от пощата.

Имаше си всичко. И естествено, беше облечена в къса *черна рокля*.

— Обичам те — каза Реймънд и падна в краката й.

Зефир му се усмихна широко. Реймънд стреснато се отдръпна. Жената имаше зъбите на Саймън.

— Съжалявам — каза тя и бързо си затвори устата, преди да се усмихне отново. Този път зъбите ѝ бяха като на директорката на началното училище. Реймънд погледна краката ѝ. Носеше и обувките на директорката. Той бързо стана.

— Това пак е номер — викна Реймънд и сърцето му се сви. — Ти всъщност не изглеждаш така, нали?

— Ужасно съжалявам. Само се опитвах да те ободря.

Реймънд втренчи поглед в космическото пространство.

— Аз наистина съм тук, нали? Това изобщо не е сън.

Зефир поклати красивата си глава. Направи го точно като библиотекарката госпожа Конън. Когато ходеше в библиотеката, Реймънд винаги ѝ задаваше много въпроси. Обичаше да гледа как се движи шията ѝ, когато поклаща глава.

— Я престани! — викна той. — Не е честно.

— Съжалявам — каза Зефир. — Не можах да се сдържа.

— Ами този костюм? — Реймънд стисна костюма на Джорджо Армани за ревера. Не беше никак приятно да загуби любимата си, но трябваше ли да се прости и с костюма?

— Той си остава за теб. Можеш да го задържиш. Наистина ти отива.

Реймънд опипа плата. Беше чудесен. Точно такъв си го беше представял. Но колко дълго щеше да остане негов?

— Колко време мога да го задържа? — попита той.

— Колкото си поискаш. Докато ти харесва да го носиш.

— Благодаря ти. Много ти благодаря. А ти как изглеждаш в действителност, Зефир?

Тя отметна назад косата си. Беше гъста и кестенява. Много хубава коса. Приличаше на косата на Саймъновата приятелка Лайза. Реймънд никога преди не си беше давал сметка колко много харесва косата на Лайза.

— А сега ще дойдеш ли да се запознаеш с професора? — попита Зефир.

— Кой е той?

— Професор Мерлин. Това донякъде е неговият кораб. Ти падна през брезентовия му покрив, след като срути неговата много скъпа реклама.

— А, онова ли. Значи наистина съм го направил?

— Боя се, че да. Но съм сигурна, че ще можеш да компенсираш щетите. Професорът те очаква за вечеря.

— За вечеря? — Краката на Реймънд в добре скроените панталони се разтрепериха. — А, не отново. Не за вечеря.

Реймънд се огледа наоколо, като търсеше накъде може да побегне. Ако всичко това не беше само кошмарен сън, а действителност, тогава Зефир сигурно беше сестра близначка на господин Хамелеон, шефа на разпродажбата.

— Не се приближавай! — Реймънд вдигна юмруци. — Няма да стана ничия вечеря.

— О, ужасно съжалявам. — Зефир вдигна ръце. Бяха ръцете на Пат, вестникарката. — Нямах предвид ти да си вечерята, а ти да вечеряш. Никой не се кани да те изяде, Реймънд. Тук си в абсолютна безопасност.

— Значи под всичките ти маски ти не си венерианка, така ли?

— *Венерианка* ли? Разбира се, че не съм.

— И не ядеш хора?

— Реймънд, ако наистина искахме да те изядем, мислиш ли, че щяхме да си правим целия този труд да те оправяме след падането ти и да създаваме копие на стаята ти, за да се почувстваш по-удобно, когато се събудиш?

— Предполагам, че не, но...

— Никакво „но“, Реймънд. Просто не бихме го правили. Така. Сигурна съм, че си много гладен. Така че защо не дойдеш с мен да вечеряш с професора, а той ще ти обясни всичко.

— Ами... — Реймънд се поколеба, после сви рамене и накрая кимна в знак на съгласие. Той наистина нямаше накъде да бяга. А и макар да знаеше, че Зефир не е нищо друго освен една великолепно илюзия, измъкната от гънките на подсъзнанието му, това не я правеше по-малко привлекателна за гледане. При това съвсем не беше изключено тя да започне да си върти задника, когато върви — точно като Шейла, която работи в магазина за земеделски сечива.

Той я последва във вътрешността на кораба.

Тя наистина си въртеше задника точно по този начин.

— Само още нещо — запита Реймънд. — Този професор Мерлин да не е случайно от Венера?

Зефир отметна отново коси и му се усмихна.

— Разбира се, че не е. Професор Мерлин е от планетата Земя.

Саймън се втренчи в мъжа в сиво, застанал на прага му.

Онзи също се бе втренчил в него през сивите стъкла на очилата.

За миг се възцари тишина. От вида, познат като „пауза, наситена с напрежение“.

Саймън прехапа устна. Това не би трябвало да се случва! Или поне още не.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита той, като се стараяше, доколкото бе възможно, гласът му да не трепери.

Мъжът в сиво пусна една крива усмивка.

— Това тепърва ще се разбере.

— Вие от сектата „Свидетели на Йехова“ ли бяхте? Мисля, че веднъж си купих брошура от вас.

— Не, не съм от „Свидетелите на Йехова“. — Усмивката на мъжа в сиво стана зловеща. — По-скоро съм от „Отмъстителите на Йехова“.

— Мисля, че вече си дадох лептата. Довиждане. — Саймън понечи да затвори вратата, но сивият мъж я подпря с крак.

— Мисля, че кракът ви е опрял във вратата ми.

— Да, така е. — Мъжът в сиво нанесе на вратата мощен ритник, който за малко не я изкърти от пантите. Саймън се претърколи назад и се спря в подножието на стълбите (обикновено дотам стигат северняците, когато нещо ги изненада).

Мъжът в сиво бързо влезе в хола и затръшна вратата след себе си. Саймън с мъка се изправи.

— Слушай сега — започна той.

— Не, приятелче, *ти* слушай. Следвах те през целия път от кръчмата „Бремфийлд Армс“. Май много бързаше на излизане, а? Чу нещо, което не би трябвало да чуваш, нали? Узна нещо, което не би трябвало да знаеш, нали?

— Не знам за какво говориш. Мисля, че имам час при зъболекаря.

— Мисля това, мисля онова. Не можеш ли да кажеш едно изречение без „мисля“? — Мъжът в сиво пристъпи още една крачка напред. Саймън остана на мястото си.

— Мисля, че тук някъде имам едно писмо.

— Писмо? Какви ги дрънкаш?

— Мисля, че е в портфейла ми. — Саймън извади портфейла от задния си джоб. — Това е медицинско удостоверение.

— Така ли? Нима? — Мъжът в сиво впи очи в неговите. Саймън усети дъха му. Беше противен.

— Ето, виж. — Чиракът на градинаря извади един доста омачкан, замърсен плик. Подаде му го. Сивчовецът го грабна от ръката му, подуши го подозрително, отвори го и извади от него един смачкан лист.

— Какво е това? — попита властно той.

— Прочети го и мисля, че ще видиш.

Мъжът в сиво го зачете.

— „С настоящото се удостоверява, че Саймън...“ — Той спря и вдигна поглед. — Това ли е фамилното ти име наистина?

Саймън кимна едва забележимо.

— Опитвам се да не мисля за него.

— Напълно разбираемо. И така: „С настоящото се удостоверява, че Саймън, с фамилно име както е посочено в документа, е бил пациент в хирургическия ми кабинет в продължение на десет години и страда от кратковременна загуба на паметта. Затова е освободен от физическо и през зимата винаги трябва да му се осигурява място до радиатора.“ Какво е това?

— Медицинско удостоверение. Виждаш ли, аз просто забравям разни неща. И то непрекъснато. Например ти току-що каза, че съм бил в „Бремфийлд Армс“. Може и да съм бил, ама не помня.

Мъжът в сиво повдигна веждата си, която беше със същия цвят.

— Вината не е моя. Просто забравям и това си е.

— Значи, искаш да кажеш, че не помниш например къде си бил вчера вечерта?

— Вчера вечерта. — Саймън сви устни. — Дайте ми време и може би ще се сетя.

— Колко дълго трябва да чакам?

— Докторът каза около петнадесет години.

— Така ли, бе? И кога ти го каза?

— Мисля, че беше преди около петнадесет години, когато написа това удостоверение — каза Саймън.

Човекът в сиво го измери с поглед от горе до долу.

— Аз пък мисля, че ри голямо дрънкало — каза той. Саймън кимна като човек, примирил се с неизбежното.

— Предполагам, че съм. Защо сте дошъл? Да не би, за да ми отчетете газомера?

— Да, точно така. Да ти отчета газомера. Вече свърших. — Сивчовецът отиде при входната врата и я отвори с такъв замах, че ключалката изхвъркна от касата. — Довиждане — каза той.

— Тъ, само още нещо.

Човекът в сиво се обърна.

— Може ли да ми върнете удостоверението, ако обичате?

Мъжът в сиво смачка медицинското на Саймън и му го подхвърли.

— Дрънкало — каза той и излезе на улицата.

Саймън изчака малко, а после се втурна в стаята, която гледаше към улицата, и повдигна крайчеца на пердето.

Лъскавият сив микробус беше паркиран на отсрещния ъгъл. Другите сивчовци се бяха облегли на него. Неканеният гост на Саймън отиде при тях. Размениха няколко думи. Неканеният гост завъртя показалеца си до слепоочието и после посочи към къщата на Саймън. Избухнаха в смях. После всички сивчовци се качиха в лъскавия сив микробус и потеглиха в посока към землището.

Саймън се върна в антрето. Затвори входната врата и закачи отново веригата. Вдигна от пода медицинското, пооглади новопридобитите му гънки и го пъхна обратно в плика, а плика сложи в портфейла си. Прибра портфейла в задния си джоб и го потупа с усмивка.

Това медицинско му беше вършило добра работа. Избавяло го бе от много неприятности в миналото и го беше вкарвало в не едно женско легло. Беше забележително с каква бързина можеше да се разпространи слухът, че в градчето има красив младеж, с когото една отегчена домакиня може да сподели и най-съкровените си сексуални фантазии и да бъде сигурна, че на другия ден той няма да си спомня нищо.

— Дрънкало, а? — каза Саймън. — Изобщо не мисля така... — Но после на лицето му се изписа безпокойство. — Онази книга... — каза си той. — Ами онази книга?

Изкачи се пак на втория етаж, седна на леглото в спалнята и взе въпросната книга. Почука по носа на Реймънд с кокалчето на пръста си.

— Не започваме много добре, нали? — попита той. Книгата не му отговори.

Саймън отново я запрелиства и намери мястото, което го интересуваше.

„На вратата на Саймън се почука.
За негов късмет беше само пощальонът.“

Саймън скръцна с керамичните си зъби.
— Не е вярно — каза той и продължи да чете:

„Или поне Саймън си мислеше така. Въпреки че не е съвсем ясно защо мислеше точно така...“

Саймън скръцна още по-силно с керамичните си зъби.

„... особено като се има предвид забележителната му, дори неестествена способност за прозрение, която щеше да прояви по-късно.“

— А! — каза Саймън. — А.

Продължи да чете. Там бе написано всичко. За срещата му с човека в сиво на вратата. Нищо не беше пропуснато, но не беше съвсем същото. Версията в книгата беше по-добра. В нея се споменаваше как Саймън засипал с доста цветисти изрази мъжа в сиво, преди да го повлече на четири крака през антрето и да го изхвърли на улицата.

Саймън загриза нокътя на палеца си. Защо беше така?

— О, Господи! — каза той. — Знам защо. Защото сигурно съм го разказал така на този, който ще пише книгата. Така, както аз бих искал нещата да се развият. Мамка ти!

Захвърли книгата на пода. Едва ли би могъл да извлече някаква полза от съдържанието ѝ, след като то беше пълно с преувеличения и полуистини. Каква жестока и горчива ирония! С твоите камъни по твоята глава. Каквото посееш, това ще пожънеш. Има и други подобни поговорки.

— Я чакай! — Саймън взе книгата и прокара полуизгризания си нокът през лъскавата корица. — Вече ми е ясно. Така. Ако в тази минута се закълна тържествено, че ще разкажа истината, цялата истина и нищо друго освен истината на онзи, който в бъдеще ще ме интервюира за моята гледна точка във връзка с тази история, тогава... — Той се замисли какво щеше да стане. — Тогава всичко, което се отнася до мен в тази книга от този момент нататък, *ще бъде* вярно. Да, номерът ще мине. Би трябвало.

В това имаше логика. Разбира се, дотолкова, доколкото може да има логика в нещо толкова неправдоподобно.

Саймън се почеса по главата. Да казва истината, цялата истина и нищо друго освен истината си беше доста голямо предизвикателство. Но беше длъжен да го направи, защото само тогава можеше да бъде абсолютно сигурен, че ще направи онова, което в книгата се казваше, че ще направи.

Хубавото в цялата работа беше, че ако много внимаваше и прочиташе по малко от книгата от време на време, тогава събитията, описани в нея, щяха да съответстват на действителността и той винаги щеше да може да постъпва по най-правилния начин. Защото щеше да знае предварително как ще е най-правилно да постъпи, след като току-що го е прочел. Направо вълшебно!

А и възможностите, които се откриваха, бяха безкрайни.

— Я да видим сега — каза Саймън. — Да речем например, че пожелае утре да заложи на конните състезания. В момента не зная кои коне ще спечелят. Но след шест месеца — или след колкото там ме интервюира авторът на тази книга — вече ще знам. Тогава, ако кажа на автора, че съм заложил на определени коне, ще мога да го накарам да ги спомене в книгата си. От това следва, че ако погледна сега в

книгата, ще знам кои ще бъдат печелившите коне утре, а това ще означава, че съм казал на автора цялата истина, защото ще съм спечелил от конете, на които съм заложил.

Ръцете на Саймън взеха да се потриват една в друга, докато в главата му се нароиха мисли за това как прави удари за милиони лири на борсата и на световните валутни пазари. Нямахше съмнение, че този път беше напилал златната жила. Книгата беше неговият паспорт за рая.

— Може би ще трябва да прочета набързо няколко глави, за да видя дали плавам на луксозната си яхта, заобиколен от полуголи красавици.

Изкушението беше непреодолимо. От един бърз поглед няма да заболи, нали?

— Разбира се, че може да заболи — каза Саймън и заклати енергично глава. — Така започва лудостта. Трябва да проявявам изключителна дисциплина в тази работа. Ще прочитам само по една страница. Така. Откъде да започна сега? Хъм, ами от нещо по-малко. Утре първата ми работа ще е да отида в банката и да изтегля петдесет лири. Да проверя ли сега това? — За миг той хвърли плах поглед на книгата, но в следващия запрелиства с бясна скорост страниците.

„Тази сутрин Саймън беше пръв на опашката пред банката. Когато отвори в девет и половина, той влезе и изтегли всичките си спестявания. Те възлизаха точно на сто лири.“

— Сто лири? — Саймън поглади брадичката си. — Хубава кръгла сумичка. Да, тогава значи сто лири. Но какво ще направя след това?

„После се отправи към будката за залагания и направи своя, днес вече легендарен, залог на четири коня.“

— *Да!* — Саймън подскочи и размаха юмруци към тавана. Целуна корицата на книгата и продължи да нарежда: — *Да, да, да.* — Хвърли се на леглото и зарита във въздуха. — *Да!* — продължи той. — *Да, да!*

Нямаше съмнение, че този път беше направил големия удар.

— Благодаря ти, Реймънд. — Саймън притисна книгата до гърдите си. — *Ти направи това, нали? Успял си някак да ми изпратиш тази книга от бъдещето. Бъдещето, в което ти ставаш... как беше?* — Той погледна заглавието. — „Спасителят на човечеството“. Великолепно. Изглежда, че всеки от нас ще направи удара си. Какво би могло да ни спре, а? Мъжете в сиво вече не се занимават с мен. Могат да вървят да разчистят землището. Аз пък ще поразтребя малко тук, имам предвид във финансов смисъл. А ти ще спасиш човечеството от каквото там трябва да се спасява. Великолепно. Направо страхотно. *Да!*

И тук, за щастие, трябва временно да оставим Саймън. Оставяме го да лежи в леглото, прегърнал книгата на Реймънд, да рита с крака във въздуха и да повтаря думата: *Да!*

Неприятна гледка. Рядко се случва да е приятно, като гледаш как някакъв безсърдечен, дебелокож, егоцентричен кучи син се интересува само от собственото си благополучие, без изобщо да го е грижа за нас останалите. А онова, което влошава нещата в този конкретен случай, е фактът, че въпросният копелдак е видял с очите си как неговият най-добър приятел е бил отведен в Космоса от една летяща морска звезда; разбрал е, че такива работи стават редовно и че екипи от мъже в сиво са наети да прикриват следите; открил е, че това е част от някаква демонична конспирация, съществуваща, за да прикрие междупланетна търговия с човешки същества, доставяни във вид на туршия, консервирани или пък затворени в сфери.

И като знае всички тези ужасни неща, какво прави този кучи син? Дали използва книгата от бъдещето като потенциално оръжие, за да помогне на човечеството да се спаси от извънземните, които тайно ловят земните жители?

На куково лято! Той се възползва от нея, за да забогатее!

Кучи син!

* * *

Но я чакайте малко. Все пак не сме ли прекалено строги със Саймън? В края на краищата, какво може да направи той? Държи в ръцете си книга, която предсказва бъдещето му. Едно бъдеще, което е вече предначертано и от което е невъзможно да избяга. Точно както Юда е бил призван по рождение да извърши пъкленото си дело, така и Саймън е жертва на предопределението. Той е безпомощен и всъщност не притежава свободна воля.

Може би.

Може би.

Ами какво да кажем за начина, по който избудалка мъжа в сиво с фалшивата медицинска бележка? Никой не би могъл да се измъкне по такъв начин, нали?

Обаче *той* успя.

Кучи син!

8

Големият салон на „Саламандър“ беше направо великолепен. Това беше една истинска обиколка на Франция във викторианско-морско-мавритански стил. Наподобяваше ни повече, ни по-малко големия харем на някой велик багдадски везир от приказките на Шехерезада.

Двадесет и три колони с ажурна украса, богато орнаментирани с рисунки върху емайл и инкрустации с лапис лазули, хризопаст и александрит, ентусиазирано подпираха пищно декорирания сводест таван. Боядисан в най-великолепния оттенък на розовото, той гъмжеше от разнообразни еротични сцени. По стените също имаше подобни фрески. Но всички демонстрираха най-изтънчен вкус. Това не беше циничната разголеност на евтината порнография. Не, това носеше отпечатъка на жизнерадостната, палава сексуалност от работите на Питър Фенди или Томас Роуландсън. Беше нещо като комична Кама Сутра.

От пода, покрит с чудесна преплетена мозайка, се издигаха прегради от северноамерикански кедър, сандалово и смокиново дърво.

Това беше едно твърде шикозно старо корито.

И то си имаше дълга история.

Когато Исамбард Шейх Бруней се заел да конструира злополучния „Велик източен владетел“, твърдото му намерение било да създаде един „плаващ дворец“ с невиджани дотогава размери. И наистина „Велик източен владетел“ бил най-големият плавателен съд, порил морските вълни след легендарния днес Ноев ковчег.

Господин Бруней бил човек с въображение. Гениален инженер, който оставил своя отпечатък върху викторианската епоха. „Велик източен владетел“ трябвало да бъде неговият триумф. Но се оказал неговият провал.

Исамбард Бруней починал разорен на петдесет и три години, няколко дни преди големият кораб да бъде спуснат на вода. Този момент се забавил с цели три месеца, защото заклецилият се в дока

кораб упорито отказвал да се помръдне и да влезе в Темза. Лошият късмет съпровождал кораба от самото му създаване. Още при строежа един инженер и помощникът му били вградени живи в двойния корпус. При първия рейс един от огромните комини експлодирал и убил няколко души от екипажа. Следва дълъг списък от нещастия, съпровождали кораба в продължение на тридесет години, докато накрая старото корито било напълно разрушено през 1889 година. Неговото вътрешно оформление никога не било завършено, напълно и корабът причинил смъртта на много хора. Това бил кутсузлия кораб, едно тъжно наследство, което Исамбард оставил след себе си.

Той обаче оставил и други неща. Сред тях бил и все още нероденият при смъртта му син Колин. Историята казва малко — всъщност нищо — за Младия Колин. Момчето, което един ден щяло да построи „Саламандър“, но никога нямало да бъде наградено с медал от кралица Виктория за това. Построяването на „Саламандър“ било субсидирано от един източен владетел. Един велик източен владетел. Съвпадението се харесало на младия Колин, който не наследил нито гениалността на баща си, нито името му.

Колин бил роден от позната на баща му проститутка в бедняшкия лондонски квартал Уайтчапъл, т.е. от неблагоприятната страна на социалната разделителна линия между хората, тази красавица на нощта успяла да се спаси от нездравия интерес на Джек Изкормвача, когото срещнала по време на прощалната му изява в Милърс Корт. Тя му показала медицинско удостоверение, в което се обяснявало, че страда от кратковременна загуба на паметта, така че до сутринта не би могла да си спомни, че Джек е всъщност лорд Гладстон.

В действителност Колин не е конструирал „Саламандър“. Защото, както вече бе посочено, той не наследил гениалността на баща си. Наследил обаче неговото куфарче. Човекът с богатото въображение го забравил след онази страстна нощ, в която бил заченат Колин. Куфарчето съдържало плановете за „Саламандър“ — един лайнер, който бил толкова великолепен, че в сравнение с него „Велик източен владетел“ приличал на влекач.

Останалото го няма в историята.

„Саламандър“ бил построен.

Но не на планетата Земя.

Оказало се, че великият източен владетел бил от един много подалечен Изток, отколкото би могло да се предположи.

Той направил поръчката си от планетата Уран, където бил султан.

А сега, тъй като цялата тази предистория бе все още неизвестна на Реймънд, той просто стоеше в преддверието на големия салон и разглеждаше всичко наоколо с чене, почти опряло в пода, и с ръце, безпомощно увиснали от двете му страни.

Дойде му малко множко. Ако салонът заслепяваше с великолепието си, какво да кажем пък за пира, който бе в разгара си в момента?

Всъщност доста бихме могли да кажем. В центъра на салона, под пищните фрески на импозантния сводест таван, имаше маса с монументални размери, а на нея беше наредена трапеза, която си заслужаваше цяла ода.

Там имаше:

*Зеле обикновено, цветно и брюкселско в купи,
бульони, боршове, рибени чорби и други супи,
табли с бонбони, сладкиши, суфлета и мусове;
трюфели, курабии и желета за всички вкусове.*

*Рагу, фрикасета, гювечи. Месо задушено.
Речна пъстърва и риба от морето солено.
Боровинки, ягоди, касис, малини,
печени миди, кебап, сос, къпини.*

*Портокали, банани и райски ябълки,
мандарини, грозде, плодове с костилки;
саздърма, яхния, туршия от каца,
вафли, лазаня и солена цаца;
маслен кейк, торта и пудинг със сливи,
ябълков пай и пасти красиви.*

Червени вина. И бели. Шампански, розета...

*Шардонета, бургундско и разни кларети;
малага, ликьори, пуншове и грогове,
коняк, портваин, светли и тъмни ромове.*

И така нататък и така нататък. Беше много впечатляващо. А стомахът на Реймънд беше абсолютно празен.

Ако салонът представляваше великолепа гледка, а трапезата заслужаваше цяла ода, тогава какво да кажем за пируващите? Какво да кажем за онези, които седяха край масата с монументални размери в центъра на внушителния салон и вечеряха със споменатите по-горе деликатеси?

Какво наистина?

Това бяха артистите от цирка на професор Мерлин.

Те се тъпчеха с лакомствата от приказната трапеза. Смееха се, пускаха шеги и се държаха така непринудено, както могат да се държат само истински приятели. Това бяха най-изумителните личности, които Реймънд някога бе виждал.

Бяха около двадесет души и представляваха изключително пъстра и весела компания.

В очите на Реймънд те бяха като фойерверк от разноцветни пайети.

Тук имаше екзотични жени с гримирани лица, тупирани коси, прибрани във високи прически подобни на паунови опашки и окичени с дрънкулки и пискюли. Бяха отрупани с бижута. Огърлици от перли, котешко око и турмалин. Рубинени обеци, златни халки на носовете, инкрустирани с хелиотроп и аквамарин. Гердани от корали и нефрити.

Костюмите им бяха възможно най-пищните, които човек можеше да си представи, а също и най-хубавите, и най-елегантните. Придаваха изисканост и блясък на хората, които ги носеха, посредством изобилие от шифонени басти и волани и бяха цепнати на няколко места, през които примамливо се мяркаше напарфюмирана плът. Можеше да се види ту някое напудрено рамо, ту изящен глезен, обгърнат от гривна от черни перли.

Мъжете бяха мускулести и добре сложени. Въпреки че бяха от широкоплещестия тип, те не отстъпваха на дамите по изобилието на накити и висулки, с които бяха окичени. Истински контета, които

излагаха на показ царствените си одежди. Виждаха се фракове от златно ламе, дрехи с подплънки на раменете и цепки на ръкавите. Копринени кърпи по джобчетата и по вратове, кадифени пояси на кръстовете, панталони от молескин, подплатени гети. Искряха във всеки тон, нюанс и оттенък на цветовете на дъгата.

Начело на масата, седнал на подобен на трон стол, украсен с паунови и щраусови пера, тон на пиршеството даваше най-фантастичният от всички.

Беше висок и източен. Сух, жилест и с дълги крайници.

Перука с пурпурен цвят увенчаваше челото на едно тясно лице, отличаващо се с множество забележителни черти. Блестящи тюркоазени очи светеха от двете страни на един правилен, подобен на перка на акула нос. Той съответно бе надвиснал над намазани с брилянтин мустаци, които бяха еластични като пружини на часовник и ту се свиваха, ту се изпъваха, когато изобилстващата на златни зъби уста дъвчеше отбраните лакомства и произнасяше някой забавен монолог, допринасящ за допълнителното повдигане на настроението на неговите сътрапезници. Една необикновено удължена брадичка се движеше така енергично нагоре-надолу, сякаш имаше свой живот.

Реймънд забеляза също и интересната татуировка над дясната вежда, както и голямата диамантена халка, която висеше от лявото ухо.

От шията надолу премяната на този джентълмен, изглежда, бе изцяло по английската мода от началото на 19-и век. Над бялата копринена вратовръзка стърчеше висока колосана яка. Жилетката от червен брокат беше извезана с арабески от златни нишки. По нея щедро бяха окичени сребърен ланец за часовник и други сребърни верижки, гордост за всеки франт. Носеше редингот от зелено кадифе, чиито ревери бяха обсипани със смарагди и сапфири, а изпод украсените с ширити ръкави се подаваха дантелени ръкавели.

Останалата част от облеклото се губеше от погледа под масата и Реймънд можеше само да гадае как изглежда. Той правилно се досети, че и тя се отличаваеше със същата елегантност и разкош.

Силно го впечатлиха ръцете на джентълмена. Те бяха изящни, с дълги пръсти, по които имаше множество красиви пръстени; ноктите бяха лакирани и добре поддържани. Въпросните ръце бяха така призрачно бели, както и лицето на споменатия джентълмен. Приличаше на мумия, на която някой е вдъхнал живот. Но този някой

беше вдъхнал доста много живот и мумията нямаше никакво намерение да се разпада на прах.

Реймънд продължаваше да се пули. Очите му бяха станали на палачинки, а в широко отворената му уста мухите свободно влизаха и излизаха. Докато зяпаше, той забеляза и нещо друго. Виждаше ясно фантастичния костюм, безбройните труфила и финтифлюшки. Но инстинктивно осъзна, че те не бяха плод на грижливо премислената ексцентричност на някакъв суетен позьор. Не. Това беше естественото облекло на човек, който знае кой е и какъв е.

А *той* беше професор Мерлин.

О, да. Наистина.

— Реймондо! — Професорът се надигна от стола и разтвори широко прекрасните си ръце в жест, който обхващаше всички едновременно и всеки един поотделно. — Ти си възстановен. Ела тъдява!

Младежът от Земята се вгледа в разноцветното море от лица, които го наблюдаваха с жадно любопитство. За миг като че си глътна езика.

— Хайде — прошепна Зефир, — кажи „здрости“.

Реймънд помахна глуповато.

— Здрости — каза той.

— Здравей и ти, Реймондо. — Професорът сведе глава, както се прави в присъствието на царска особа.

Пируващите ги възнаградиха с бурни аплодисменти. Някои хвърли розовата си перука нагоре към изпъстрения с фрески таван. Друг пък си подхвърли главата, а после отново ловко я прихвана с раменете си. За щастие Реймънд пропусна да види това.

Професорът поглади енергичната си брадичка.

— Да ти кажа честно, скъпи ми Реймондо, аз изрових таз гиздосия.

— Гиздосия? — Реймънд се почеса по главата.

— Парцалките. Премяната. Покривалото за телеса. Чувалът.

— Костюмът ти — прошепна Зефир. — Възхищава се на костюма ти.

— О, костюмът ми. — Реймънд поглади с гордост спретнатите си ревери. — От Зефир е. Тя...

— Ти определено ни засенчваш. — Главата на професора клюмна и той мелодраматично се хвана за сърцето. — Ще накарам да измъкнат шивача ми от ателието му и да го хвърлят през борда.

— О, не, моля ви, не правете това.

— Всичко е наред — прошепна Зефир. — Той няма шивач.

— А, разбирам. Всъщност, не разбирам.

— Ела, Реймондо, ела. Седни от дясната ми страна и доведи красивата си съпруга.

— Красивата ми съпруга?

— Той има предвид мен.

— Но Зефир, ти не си...

— В известен смисъл сега съм.

— Нищо не разбирам — каза Реймънд.

Зефир се усмихна и го хвана под ръка.

— Ще ти помогна да разбереш. Хайде, иди да седнеш при професора.

Реймънд си пое дълбоко дъх. А след това бе негов ред да се усмихне. В края на краищата, като се замисли човек, не беше чак толкова лошо. Да си облечен в бленувания костюм от дизайнера Джорджо Армани, до теб да е момичето на мечтите ти и да те поканят да вечеряш на капитанската маса. Това никак не беше малко. Особено в този момент.

Реймънд изправи рамене. Всъщност, защо пък не?

— Ще вечеряме ли, скъпа? — попита той.

— Ако бъдеш така любезен да ме придружиш до масата.

— Да, разбира се. — И Реймънд я поведе към трапезата под бурните аплодисменти на присъстващите.

— Реймондо да седне от дясната ми страна, а Зефир от лявата. — Професор Мерлин ги съпроводи с усмивка, докато заемаха местата си.

Реймънд си намести задника в един удобен стол. Като преди това, разбира се, не забрави да дръпне нагоре крачолите на панталоните си.

— Настанихте ли се удобно? — попита ги домакинът им, като обърна последователно глава към единия и към другия.

— Много добре — отговори Реймънд, а Зефир се усмихна с най-чаровната си усмивка.

— Тогава гощавайте се. Не ще се забавя да те запозная с всички, Реймондо. Но тъй като празният стомах си иска своето, първо заповядай на софрата и яж до насита.

— Благодаря ви. — Реймънд взе салфетка и я напъха в яката на ризата. В никакъв случай не искаше да си изцапа костюма. Но *откъде* да започне? Това беше въпросът. Останалите пируващи отново се заеха да пируват. Те очевидно си вземаха каквото им попадне. Но все трябваше да има някакъв специален етикет, който бе нужно да се спазва, а Реймънд не искаше да го вземат за някакъв си там тъп дебил.

Като забеляза колебанието му, професорът го сръга леко в ребрата и каза:

— Ядеш от това, което си харесаш. Просто гледаш да си напълниш гушата.

— Благодаря, ще послушам съвета ви. — Реймънд насипа разни деликатеси в чинията си. Една хубава и голяма чиния. Беше от бял порцелан с изрисуван на нея герб. С печатни букви беше изписано: „«Саламандър» — салон първа класа“. Приборите бяха някак показни: сребърни, с дръжки от слонова кост. Различните видове чаши бяха изключително изящни.

Да, наистина.

Реймънд набучи на вилицата си нещо бяло, което вдигаше пара и чийто аромат приятно гъделичкаше ноздрите. Изглеждаше невероятно вкусно. Зина широко ухилената си уста и се наклони да го натъпче вътре. Внезапно се спря и погледна към Зефир.

— Всичко е наред — увери го тя, — нали ти казах.

— Какво си ми казала? — попита професорът.

— Ами за Джорджовците.

— За Джорджовците ли? — Професорът бе обхванат от пристъп на веселие. — Искаш да кажеш, че той си е мислел, че ние... — Той обхванат с изискан жест изисканата компания. — Че ние ядем...

— Да, че ядем Джорджовци.

— Ние да ядем Джорджовци! — Професорът се заклати заедно със стола си. Сълзи от смях потекоха по подобното му на мумия лице. — Реймондо — изграчи той, когато най-после успя да си поеме дъх, — ама че си бил предпазлив. Ние сме циркаджии, Реймондо. Актьори, изпълнители, творци на чудеса и магьосници. Ние създаваме сънища. Влизаме в теб, а после си излизаме. Ние сме контета, шарлатани,

шутове, „гумени хора“, вентрилоквисти, палячовци, клоуни. А не някакви там смрадливи канибали! Така че те моля спокойно да нагъваш.

И Реймънд започна да нагъва. Направи го с охота и установи, че всичко, което нагъваше, беше превъзходно. Професорът му наливаше вино и от време на време му подаваше това-онова, доволен, когато Реймънд изразяваше с ахкане и хлъцване възхищението си.

Към стомаха и бузите на момъка се отправи значителен приток на кръв. Той намигна на Зефир.

— Страхотно е, нали?

Но Зефир седеше, оптуснала ръце в скута си. Чинията ѝ беше празна и чиста.

— Ти не се храниш — забеляза Реймънд.

— Не. — Тя сведе красивите си сини очи. — Не се храня.

— Какво? Нищо ли няма да хапнеш?

— Реймондо — намеси се професорът, — не си ми казал какво мислиш за стария „Саламандър“.

— Направо е невероятен — отговори Реймънд и изгълта още една чаша с нещо. — Кажете ми, ама честно, ако не ви затруднява: Вие *наистина* ли сте от Земята?

Брадичката на професора се заклати енергично нагоре-надолу, подобно на куче, което се вози на задната седалка на форд кортина.

— Точно толкова, колкото и ти.

— Но как така? — Реймънд си почеса главата с дръжката на вилицата. — Как доходхте тук, в Космоса? Как успяхте да докарате този кораб?

— С какво се задвижва корабът, а? Това ли те интересува?

Реймънд лапна един бонбон.

— Мисля, че да — отговори той през мляскане.

— Ами това е параход, Реймондо. Сигурно си забелязал комините.

— Обаче параходите не пътуват в Космоса. В него се движат космически кораби, а не параходи.

— О! — Професорът изглеждаше искрено изненадан. — Тогава в какво се движат параходите? В пара ли?

— Във водата — отговори Реймънд. — Искам да кажа, че те...

— Не ме баламосвай. — Професор Мерлин го сръга в ребрата. — На стар краставичар краставици ще ми пробутва.

Реймънд го погледна объркано. *Наистина* недоумяваше.

— Недоумявам — каза той.

Професорът шеговито си придаде заговорнически вид и му направи знак да се наведе към него.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че съм заменил парните турбини на кораба с революционно нов, конструиран от мен хипердвигател за междупланетни пътувания, който задвижва кораба в космическото пространство чрез трансформиранието на псевдокосмогоническата антимаериалност?

Реймънд отново се почеса по главата.

— Вероятно — каза той.

— Тогава ще се проявиш като истински тъп дебил. Защото не съм правил подобно нещо.

— Много благодаря. — Реймънд поизгърби елегантните си рамене.

— А ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че всичко става благодарение на магия?

— Не. — Реймънд глътна още малко вино. — Няма.

— Жалко. Този път щеше да постъпиш правилно.

— Хайде да бъдем реалисти — каза Реймънд. — Магия. Дрън-дрън.

— Магията — усмихна се професорът — няма нищо общо с реализма. Всъщност, тъкмо обратното. Но, разбира се, ако можеш да дадеш някое по-добро обяснение как корабът е дошъл тук, с удоволствие ще го оборя.

Реймънд взе да се мръщи. Професорът отново му напълни чашата.

— Тази ракия е дестилирана от хиляди отбрани плодове. Сръбни си. Какво мислиш?

Реймънд отпи голяма глътка. Беше истинска божествена амброзия.

— Бива си го — каза кисело той.

— Бивало си го! Това е най-доброто, което могат да ти предложат на Юпитер.

— На Юпитер ли? — Реймънд поклати вече доста замаяната си глава. — Значи и на Юпитер има живот.

— Когато играхме там миналата седмица, имаше.

— На всички планети ли давате представления?

— На всички, на които има публика, а това означава на всички до една.

— Значи на всички планети има живот?

— Ами едва ли би имало смисъл от съществуването на планета, на която не живее никой, нали? — Професорът отново се засмя. Но Реймънд не се присъедини към смеха му.

— Значи играете често на Венера, така ли? — попита той.

Студенината в гласа му убягна на професора, който кимна и отговори:

— Да, така е.

— Браво бе. — Реймънд остави малко рязко чашата на масата. Тя закачи ръба на чинията му и част от скъпоценната течност се изля. Изведнъж си даде сметка, че се е натряскал. И че е ядосан. Когато човек е ядосан и пиан едновременно... ами то...

— Браво бе, мамка му — каза Реймънд и се надигна от стола, но пак се отпусна обратно. — Обзалагам се, че на Венера има страшно много готина храна, нали? Макар че, естествено, вие не ядете „Джорджовци“. Не сте като онези копелдаци. Не ви харесва как продават човешки същества за манджа. Питам се дали не си носят сандвичи, когато идват на вашите представления.

— Реймондо, моля те.

— Името ми не е Реймондо, нито пък Джордж, а Реймънд.

— Добре тогава, Реймънд, щом казваш. Умолявам те, успокой се.

— Не искам да се успокоявам — каза Реймънд, който наистина не искаше.

— Тогава изпий още едно питие.

— Не искам друго питие. Искам просто да бъда изслушан. — Тъй като гласът на Реймънд значително се беше повишил и тъй като само той говореше, можеше да се предположи, че ще бъде чул от всички присъстващи. — Добре — продължи той. — Я ми кажи как става тази работа? И защо става? Кажи ми как можеш да си развяваш задника от планета на планета, докато хора като мен... *Ние* какво сме тогава? Част от хранителната верига ли?

— Приключи ли? — попита професорът.

— Не — каза Реймънд. — Да — каза Реймънд. — Не знам — каза Реймънд. — Кажи ми какво става?

— Драго ми е да го сторя. — Професорът наля на Реймънд още едно питие.

— Не искам повече — каза той.

— Ще видим. — Професорът наля още едно и на себе си. — Първо — каза той, — този пир се дава в твоя чест. Това беше един вид тест.

— На който аз се провалих — отбеляза злъчно Реймънд.

— Който ти изкара — каза професорът, — и то с отличен. Дадох ти всичко. Всичко, за което си бленувал. Този костюм, жената на мечтите ти, богатата трапеза. Повечето хора ще грабнат всичко това, без да се замислят, и ще гледат само себе си, пък другите да вървят по дяволите. Но ти не би могъл да постъпиш така, нали?

— Не — отговори Реймънд, — не бих могъл.

— Да, не би могъл. Ти си прекалено възмутен от това, което става на Венера. Чувството ти за морална справедливост...

— Я не задълбавай толкова — каза Реймънд.

— Браво. И скромен при това. Знаех си, че най-после ще открием този, който ни трябва.

Реймънд отново се почеса по главата. Този път обаче го направи с острия край на вилицата и за малко не си извади окото.

— А какво щеше да стане, ако не бях издържал теста? — осмели се да попита той.

— Щеше да се наложи да те пуснем.

— Какво? — Реймънд придоби разтревожено изражение. — Щяхте да ме пуснете зад борда, право в Космоса?

— Не. Разбира се, че не. Щях да те пусна да си отидеш у дома. На Земята. Щеше да можеш да запазиш костюма, а и Зефир каза, че те е харесала, и беше готова да те последва.

— *Какво?* — Реймънд се облегна назад в стола. — Ако се бях провалил, щях да получа всичко това?

— Точно така. Щеше да получиш онова, което е дребно, незначително и маловажно. Балончетата от сапунената пяна.

— А какво ще получа за това, че съм изкарал теста?

Професор Мерлин се надигна, а заедно с него се изправиха и всички насядали край огромната маса. Той свали перуката си и ниско се поклони.

— Получаваш възможността да се присъединиш към нас в една мисия, съпроводена с безчет опасности. Да вдигнеш оръжие срещу един зловец противник. Да се бориш за каузата на справедливостта. Да отдадеш живота си за онова, що е истинно и достойно. Реймънд, ние те приветстваме.

Професорът хвърли перуката си във въздуха сред гръмки аплодисменти.

Странно, но не съществува никакво писмено свидетелство за това какво точно е отговорил Реймънд.

АРИМАН^[1]
ЛУЦИФЕР
СЕДЕМ ПЕЧАТА
ИЗБОР НА ХИЛЯДОЛЕТИЕТО

Тази сутрин Саймън беше пръв на опашката пред банката. Когато отвори в девет и половина, той влезе и изтегли всичките си спестявания. Те възлизаха точно на сто лири. После се отправи към будката за залагания и направи своя, днес вече легендарен, залог на четири коня с акумулираща се печалба.

Щеше да си подсвирква, ако не беше махмурлия. Как бе пропуснал да спомене на автора на биографията на Реймънд за махмурлука си? Ако беше споменал, предварително щеше да знае, че не би трябвало да пие толкова много предишната вечер. Сега нямаше да е махмурлия, нито пък щеше да се споменава за това в книгата. Всъщност в нея не се говореше за махмурлука му, въпреки че той го имаше.

Саймън много добре знаеше защо в книгата не се говори за махмурлука му. Защото той нямаше никакво желание бъдните поколения да узнаят какви ги беше вършил предишната нощ. Ето защо!

Всичко започна, след като беше решил да казва истината, цялата истина и нищо друго освен истината на бъдещия автор на Реймъндовата биография и бе измислил гениалния си (макар и копелдашки) план как да спечели на конните състезания. Имената на печелившите коне бяха написани точно там, където беше решил да помоли писателя да ги напише. В малко каре над главата, започваща с думите: „Тази сутрин Саймън беше пръв на опашката.“

Записа си имената им върху плика, в който се намираще неговото безценно медицинско удостоверение, после грижливо скри книгата от бъдещето, взе душ, облече чисти дрехи и излезе.

Направи голяма грешка.

Изобщо не биваше да ходи във „Веселите градинари“.

Обаче отиде.

Анди го посрещна мрачен като буреносен облак. Имаше да му каже това-онова.

Това-онова-то се отнасяше за неприятностите, последвали бързото измъкване на Саймън от „Веселите градинари“ предишната вечер. Беше това-онова, за което според Анди Саймън носеше отговорност. Това-онова, което засягаше приятелката му Лайза.

Лайза, каза Анди, ритнала мелеза на Дик Годолфин, а когато Дик изразил протеста си срещу това деяние, тя ритнала и него. Птицефермерът Дългият Боб, който наемал Дик от време на време, се намесил, за да въдвори ред, и също получил един шут.

На всички бе известно колко строги правила беше въвел Анди относно ритниците в неговия бар и на Лайза ѝ било казано кракът ѝ повече да не стъпва там.

Когато чу това, Саймън просия. Защото то означаваше, че за в бъдеще щеше да може да си пие бирата, без винаги да поглежда през рамо. Но сияйната му радост скоро помръкна, когато Анди каза, че след това се е наложило цели трима членове на рокгрупата „Римска свещ“ насила да изхвърлят раздаващата ритници дама от бара. Въпросната дама обаче приложила смъртоносна техника от източните бойни изкуства върху увисналата само на един пирон табела на кръчмата. Направила близо двуметров скок и я съборила с ритник. Тъй като сега на Лайза ѝ било забранено да стъпва в бара, Саймън трябвало да заплати щетите, които Дик (той работеше от време на време като чистач в кръчмата) се съгласил да поправи за петнадесет лири.

Анди добави, че е честен човек и че предоставя на Саймън правото да избира: може и да не плати, ако желае, но в замяна на това ще бъде доживотно отлъчен от кръчмата.

— Ще ти платя утре — отговори Саймън. Просия отново при мисълта, че когато настъпи „утре“, неговите коне щяха да са спечелили и той щеше да има достатъчно пари дори да купи „Веселите градинари“, ако пожелае. — Дай една халба от мойта — продължи той. — Пиши я на сметката на Реймънд, от която естествено не мога да тегля, тъй като това не са мои пари.

Анди прехвърли казаното няколко пъти в ума си, реши, че е прекалено объркано, за да си струва спора, и се зае да точи бира на Саймън.

— А, и пликче фъстъци, ако обичаш. Почерпи се и ти едно.

Анди се почерпи с пликче фъстъци.

Още беше рано и барът съвсем не беше фрашкан с народ. Всъщност беше празен. Единственият посетител беше Саймън. Но вътре миришеше някак странно. Не на риба, а на сира. Саймън би трябвало да забележи това. Както и преполовената халба с бира „Гинес“ на другия край на барплота.

Той обаче не забеляза.

Затова наистина не беше подготвен, когато вратата на тоалетната се отвори с трясък и се показа голямата плешива глава на господин Хилсейвайс, върху която се мъдреше познатият петоъгълен отпечатък от гредата-в-която-всички-новаци-си-блъскат-кратуните-на-излизане-от-тоалетната.

— Я гледай, я гледай — каза градинарят, който никак не изглеждаше весел. — Кого виждам? Един чирак с нова шапка, който си е взел почивен следобед.

Саймън измери едрия човек от главата до петите. Спомни си една статия, в която се говореше как притежателите на кучета след време започват да приличат на питомците си. Очевидно собственикът, който обича кучето си, подсъзнателно иска да бъде като него, а то пък му отвърща за любовта, като копнее да стане като притежателя си. И двамата се настройват на тази биологическа честота, като постепенно си разменят някои черти. Не се обясняваше напълно каква точно е тази честота и как функционира. И Саймън много се съмняваше в цялата работа.

Сега, както си седеше на ръба на стола, той осъзна, че това може и да е истина. Защото доказателството се възправяше току пред очите му.

Не че господин Хилсейвайс имаше куче. Нямаше. Нямаше и котка. Обаче обичаше работата си. А Саймън предполагаше, че и тя го обича.

Ами това беше съвсем очевидно. Глава, прилична на тиква. Уши, подобни на къдраво зеле. Очи, червени като цвекло. Ръце досущ като

връзка банани. И т.н. и т.н. Съвкупността от тези черти изглеждаше както винаги...

Заплашително.

Ако този човек не беше в съюз с дявола, това се дължеше единствено на някакво недоглеждане от страна на Принца на мрака.

Чиракът на градинаря пусна най-подкупващата си усмивка. Но този път тя не подейства подкупващо.

— Къде ми е камионът? — попита господин Хилсейвайс.

— Закарах го у дома, за да го почистя — излъга Саймън.

— О, ужасно съжалявам — каза гигантът с гръден кош, издут като ябълка. — Нямах представа.

— Представа за какво? — беше въпросът, който Саймън не би трябвало да задава.

— Нямах представа, че сега паркингът зад супермаркета е твой дом. Да не са те изхвърлили, а?

— Тъ, не. Ха-ха-ха. — Саймън положи много усилия звуците, които издаде, да заприличат на смях. — Камионът е там за по-сигурна безопасност. Може би сте забелязал скобата, с която съм заключил кормилото. Това би трябвало да спре онези, които искат да се поразходят за чужда сметка.

— Предполагам, че това ще да са онези, които са ми взели Голямата Альн.

— Тя е в гаража за смяна на маслото. За моя сметка, естествено.

— Естествено. — Господин Хилсейвайс се приближи бавно към бара. Миризмата на сира го изпревари. Господин Хилсейвайс се надвеси над Саймън.

— Утре в девет и половина, на конското пасище в края на уличката-чието-име-никой-не-смее-да-произнесе. Ще бъда там. И ти ще си там. Камионът ми ще е там. И косачката ми Альн ще е там. Ясно ли се изразих?

Саймън заклати енергично глава. С все сили опита да оголи зъби в усмивка. Но те усилено тракаха.

— Защото ако ти не си там и тях ги няма... — господин Хилсейвайс се наклони отвратително близо и прошепна в ухото на Саймън някои много конкретни подробности. Младежът едновременно подбели очи и кръстоса крака.

— Добро момче — каза градинарят и потупа Саймън по разтрепераното рамо. После се върна при халбата си с бира. Пресуши я и излезе.

Анди, който през цялото време на разговора не бе посмял да шукне, сега поднесе на Саймън бирата и фъстъците.

— Печени фъстъци, нали? — попита той.

— Имаш извънредно остър слух — отбеляза Саймън.

Оттук започна всичко.

Саймън трябваше просто да си изпие бирата и да се прибере у дома. Да бъде с трезва глава в съдбоносния за него ден.

Но не би.

Пресуши халбата и си поръча друга. Ще купи господин Хилсейвайс и цялото село. Ще стане местният скуайър. Такива неща си мислеше.

Към осем часа барът се напълни с посетители, а Саймън бе в много приповдигнато състояние на духа. От лявата му страна седеше Драскачът. Беше една от вечерите, когато не драскаше и както винаги в такива случаи, горчиво оплакваше съдбата си. Да гледа как много по-малко талантиливи от него драскачи печелят милиони, докато той е принуден да влачи жалко съществуване, бе поносимо единствено посредством консумацията на големи количества алкохол.

Това ама наистина никак не интересуваше Саймън. Вниманието му беше привлечено от високата млада жена, която седеше от дясната му страна. Хубавица. И без компания. Въвлече я в разговор просто като проява на любезност.

— На това му викат кратковременна загуба на паметта — обясни той.

Хубавицата поклати красивата си глава.

— Сигурно ти е много трудно — каза тя през прозявка.

— Беше, до днес — отговори Саймън, който винаги бе обичал предизвикателствата. — Утре обаче трябва да получа значително наследство, което ще ме направи напълно независим във финансово отношение.

— Така ли? — каза хубавицата. — И кога научи това?

Някоя по-дребна душица би се хванала на тази уловка и би отговорила: „Ами, глей к’во съвпадение, точно днес следобед.“ Но не и

Саймън. В края на краищата той играеше на собствен терен.

— Завещано ми е още от дете. Мога ли да ви предложа още едно питие?

— Няма да откажа водка с доматиен сок. Впрочем, имаш прекрасни зъби.

Това беше началото на следващата фаза.

Хубавицата изпи още една чаша „Блъди Мери“, а после още една и още една. Саймън виждаше как кредитът на Реймънд взе да се стопява. Но забеляза също, че хубавицата започна все повече и повече да се „отваря“.

Макар и хубавица, не беше от приказливите. Ала Саймън беше експерт в играта на прелъстяване и с изтънчени ласкателства я изкуси да прояви своята мъдрост и съобразителност.

По едно време тя попита:

— Имаш ли кола отвън?

Саймън се престори, че гледа някакви бележки в портфейла си.

— Както изглежда, една от колите, които изпълнителният директор на фирмата ми използва за демонстрации, се намира на паркинга зад супермаркета. Защо питаш?

— Просто си помислих, че няма да е зле да отидем в нея и да се изчукаме.

Това беше началото на последната фаза.

Срещу онова, което беше останало от кредита на Реймънд, Саймън взе пиене за из път и двамата с хубавицата излязоха от кръчмата. Тръгнаха, хванати за ръце, към паркинга зад супермаркета. Хубавицата неистово се кикотеше. Същото правеше и Саймън, който беше пил много повече, отколкото бе възнамерявал. Докато прекосят паркинга и влязат в кабината на камиона, всеки носеше в ръка дрехите на другия.

След това започна едно ми ти бумкане, едно ми ти джасане... а бе не е за разправяне. Саймън беше на шофьорската седалка.

— Да, да, да — нареждаше хубавицата и изпълняваше сексуалната си гимнастика, като непрекъснато си удряше главата в покрива. — Да, да, да, ох, ах, ух-ух.

— Да — нареждаше и Саймън. — Бум-шака-бум.

И естествено това продължи с часове. От време на време спираха, за да сменят позата. Изпиха пиенето, което носеха със себе

си, отвориха прозорците и запушиха. После отново се завърнаха към бурните си занимания.

— Няма да ме забравиш, когато забогатееш, нали? — попита хубавицата, като се възползва от един момент, когато устата ѝ беше празна.

— Не, не, не — започна да я уверява Саймън, без да нарушава ритъма. — Ще се видим утре.

— Кога, кога, кога?

Саймън си пое дъх.

— В три и половина на главната улица. Тогава ще взема парите. Ще бъдат в брой. Ще те заведа да хапнеш нещо. Имам пред вид да хапнеш нещо друго. Не спирай. Не спирай. Не спирай. Бум ШАКА БУУУУУУУУУУУУМ!

Наистина непростимо поведение!

Това беше крайт на последната фаза. Защото, когато Саймън се събуди в девет часа на другата сутрин, установи, че е сам, че е гол и че е обект на зяпачески интерес от страна на много жени, тръгнали на пазар.

Освен това имаше ужасен махмурлук.

Стана и се помъкна към будката за залагания.

— Добро утро, Саймън — каза касиерът от Уелс господин Джоунс. — Да не би да си се загубил? Харесва ми новата ти шапка.

— Дойдох да заложа — отговори Саймън, като се хвана за главата, която беше без шапка, но го болеше.

— Да заложиш ли казваш? — слиса се касиерът. — Но ти никога не залагаш. Не съм чувал някога да си го правил, Нито пък съм те виждал.

— Е, сега ме виждаш. Сънувах сън, нали разбираш?

— А-а — поде касиерът, — сън значи? Настоятелно ти препоръчвам да не се съобразяваш с него. Моят съвет е да си отидеш на работа. Плати за скобата, с която са ти заключили колата, и си вземи обратно косачката Алън от Дългия Боб, който я открадна, видях го. Това е мъдър съвет. Вслушай се в него и си върви.

— Искам да направя залога си, ако нямаш нищо против.

— Правиш ужасна грешка.

— Слушай — каза Саймън. — Оценявам това, което казваш, но решението ми е окончателно. Ще заложа и точка.

— Троши си главата тогава.

— Така да бъде. — Саймън извади плика си и прочете имената на конете.

— И ти си сънувал, че тези четири коня ще спечелят?

— Да — каза Саймън, защото се беше спрял именно на тази лъжа.

— Ами че те всичките са безнадеждни аутсайдери.

— Тогава ще е още по-добре, когато спечелят.

— Никога няма да си простя, когато не спечелят — каза господин Джоунс.

— Ето парите — подаде му ги Саймън. — Напиши ми квитанция, че съм заложил.

— *Та това са сто лири, бе момче!* — Господин Джоунс политна назад и за малко да падне от стола си. За щастие жена му, госпожа Джоунс, беше застанала с парцала и кофата точно зад него и го подхвана.

— Саймън, непослушничко — викна тя, докато разтриваше китките на съпруга си с одеколон, — как можа да го изплашиш така. Да му даваш сто лири наведнъж без никакво предупреждение. Ами че той е единственият представител на символичното етническо малцинство в Бремфийлд. Това си е направо расов тормоз.

— Вижте какво, просто го изправете на стола и го накарайте да ми напише квитанцията. Моля ви.

Госпожа Джоунс настани съпруга си на стола. Пъхна между пръстите му писалка и положи хладна длан на трескавото му чело.

— Ще плащаш ли такса? — попита Джоунс с разтреперан глас.

— Майната ѝ на таксата — отговори Саймън.

Госпожа Джоунс се прекръсти.

— Господ и вси светии да са ни на помощ.

— Господи божичко! — Господин Джоунс клатеше глава, докато попълваше квитанцията на Саймън. Подаде му я през отвора в бронираното стъкло и прие двете банкноти от по петдесет лири. — Как се изписват 100 лири на касовия апарат? — попита той жена си.

* * *

Саймън се отдалечи от заложната будка. С пружинираща походка. Госпожа Джоунс го наблюдаваше иззад перденцата.

— Чао. И се цуни отзад — каза тя.

Господин Джоунс пък скочи от стола и заподскача из стаята със стиснати юмруци, като неспирно повтаряше:

— Ха така, ха така!

Саймън имаше достатъчно дребни пари да си купи сандвичи, бутилка бира и пакет цигари. След това напусна селото.

Чувстваше, че ще е по-благоразумно да влезе в някое неутрално пристанище, докато корабът на неговия късмет хвърли котва на главната улица. Така си и беше.

Знаеше една отдавна изоставена лесничейска колиба. Там на пода имаше удобен дюшек. На дюшека имаше две дълбоки вдлъбнатини. Бяха точно с размера на Саймъновите колена. Може би ходеше там да се моли, кой знае.

Ала днес той наистина се помоли в колибата. Молеше се, чакаше и се безпокоеше. Ами ако номерът не минеше? Ами ако конете не спечелеха? Беше дал цели сто лири. *Сто лири!* Номерът трябваше да мине. Беше сигурен в това. Беше сигурен също, че скоро ще бъде много богат.

Но от богатството го делиха още много часове. Много, много безкрайни часове.

До десет часа Саймън беше вече изял сандвичите, а до единадесет изпуши всичките си цигари. Наистина съжали, че не си беше пръснал парите по аспирици вместо по тях.

Опита се да подремне. Но не можа. Опита се да брой секундите. След това опита да брой летвите в колибата. По-късно опита да брой пироните, които бяха забити в тях. Зае се с лицеви опори. После с подскоци на място. Накрая се хвана за къртящата от болки глава и притихна за известно време.

Измина цяла вечност, докато дойде моментът, в който стана и излезе от колибата.

Тъй като беше ден, в който всички приключваха работа по рано, главната улица беше пуста. Никой не забеляза как Саймън се запромъква по нея. Но това не му подейства успокоително. Докато стигне до будката за залозите, сърцето му биеше така, сякаш щеше да

изхвъркне от гърдите. Устата му беше суха като задника на някой скелет. А главата продължаваше да го цепа.

В атмосферата на зложната будка беше настъпила някаква неуловима промяна.

Не. „Неуловима“ не беше точната дума.

Господин Джоунс говореше по телефона. Крещеше, нещо на уелски. Тези, с които разговаряше, също му крещяха. Около будката се мотаеха няколко отбрани екземпляра селски старци. Носеха шапки от твид и жилетки, каквито обикновено човек получава на Коледа, след като премине определена възраст. При пристигането на Саймън двама от тях изръкопляскаха, а един килна назад шапката си и каза:

— Бог да те благослови, великолепно.

— ДА! — ликуваше вътрешно Саймън.

Господин Джоунс тресна телефонната слушалка, обърна се и видя чирака на градинаря.

— А-а-а-а-а-агх! — изтръгна се от него.

— Добър ден, господин Джоунс — поздрави Саймън. — Добър ден, госпожо Джоунс.

— А-а-а-а-а-агх! — изтръгна се от госпожа Джоунс, която се вкопчи в ръката на съпруга си.

— Някакъв проблем ли има? — осведоми се учтиво Саймън.

Господин Джоунс бе загубил дар слово.

— Ах ти, гадно копеле! — изруга жена му.

— Моля? — усмихна се Саймън, при което изкуствените му зъби блеснаха.

— Разорение! — господин Джоунс отново намери своя дар слово. — Ти направо ме разори бе, момче.

— *Искате да кажете, че съм спечелил?* — Саймън изобрази изненадата, която дълго беше репетирал.

— Спечелил? Дали си спечелил! Обра ни до шушка! Хиляди, хиляди и...

— Хиляди? — попита Саймън. — Боже, боже. Предполагам, че имате достатъчно пари, за да ми изплатите печалбата.

— Отидоха залозите, събирани цяла седмица — промърмори господин Джоунс. Саймън чу това.

— Извинете, не чух добре.

— Ще ти платя печалбата. Онези копелета от управлението казаха, че трябва да я изплатя.

— Копелета? — Саймън поклати глава. — За какви копелета става дума?

— Ами за такива като теб — каза господин Джоунс. — Богати копелета!

— Намирам промяната в отношението ви за изненадваща — каза Саймън, който не я намираше за изненадваща. — По-рано днес бяхте толкова загрижен да не би да си изгубя парите. Мислех, че късметът ми ще изпълни сърцето ви с радост.

Горната устна на госпожа Джоунс затрепери. Саймън взе да се тупа по джобовете.

— Къде ли съм сложил тази квитанция?

— Какво? — извика господин Джоунс.

— Мушнах я някъде. — Саймън взе да се тупа където завърне. — Не може да бъде, портфейлът ми! Къде ми е портфейлът?

— Да не си го загубил? — Господин Джоунс взе да потрива ръце.

— Откраднали са го! — извика Саймън, а на лицето му се изписа ужас.

— Боже, боже, колко жалко! — Джоунс заподскача на стола си. — Не мога да ти изплатя печалбата без квитанцията. Божичко, колко жалко. — Двамата с жена му се закискаха.

— Просто се пошегувах. — Саймън театрално измъкна портфейла си. — Сигурен бях, че това ще ви развесели.

— Ах ти, гадно ко...

— Тц, тц, тц. — Саймън ги заплаши с показалец. — Да не чувам повече такива приказки. — Той извади квитанцията и я мушна под отвора на бронираното стъкло. Джоунс посегна да я вземе. — Естествено, погрижих се да оставя при адвоката си едно ксерокопие от нея.

— Естествено — изръмжа Джоунс и сграбчи бележката.

— Пресметнал съм сумата, която ми се полага, до последното пени. Надявам се, че няма да съществува разминаване между моите и вашите изчисления.

Касиерът сви юмруци.

— Хайде, плащай му на това копеле и да се разкара — каза госпожа Джоунс.

— ДА!

Банката на Саймън беше само през шест магазина по-нататък. Дори и с двете тежки торби, чиито дръжки се бяха врязали в пръстите му, разстоянието никак не беше голямо.

Там обаче нямаше никой. Беше ден, в който се затваряше по-рано. *Ден, в който се затваряше по-рано!*

Притежателят на половин милион долара гледаше с недоумение голямата заключена врата на банката.

— По дяволите! — каза той. — Ох, по дяволите!

После каза:

— Мамка му!

Което прозвуча под съпровода на онова добре познато остро свирене на гуми, което винаги предвещава големи неприятности. Една кола рязко потегли от мястото, където беше паркирана на отсрещния тротоар. Беше стар модел ягуар — точно типът автомобил, ползващ се с горещото предпочитание от страна на криминалните елементи.

Колата не сви цивилизовано в близкото платно. Просто прекоси шосето и се качи от пътя на бордюра, преди Саймън да успее да повтори „мамка му“.

Той хукна като луд.

Но какви шансове имаше? Не много големи. Освен ако бензинът на ягуара внезапно не свършеше, разбира се. А той не свърши. Разбира се.

Колата мина по бордюра, като забърса новата кофа за боклук, купена с волни пожертвования, и смачка велосипеда на пощаджията. От бързото тичане гумените подметки на Саймън замирисаха на изгоряло.

Можеше да се получи страхотно преследване. По странични улици, по алеи с разлистени дървета. През полята. Можеха да преминат с трясък през много врати, да вдигнат суматоха от разхвърчали се пилета, да избегнат в последния миг челен удар с някой трактор. Изобщо неща от този род. Екшън.

В реалния живот обаче такива работи не стават. Саймън не успя да измине и пет крачки. Ягуарът го засече на входа на супермаркета. Не го удари силно. Само леко го бутна. Но това беше достатъчно. Професионална работа.

Вратите на колата се отвориха със замах. Отвътре наизскачаха маскирани мъже. Трима маскирани — до един бабайти. И с бухалки.

Имаше и една жена.

Тя не носеше маска.

Дори от мястото, където лежеше сега — с три ботуша, стъпили върху гърдите му, — Саймън забеляза, че е хубавица.

Приличаше на една позната хубавица.

Ами да, това беше снощната хубавица!

— Мамка му! — задави се Саймън. — Мамка му, мамка му, мамка му!

Хубавицата погледна надолу към него. Усмивваше се.

— Помниш ли ме? — попита го тя.

— Мамка му! — каза отново Саймън.

— Просто вземете парите — нареди хубавицата. — Не го наранявайте, ще бъде голяма загуба. Трябват ни само парите.

— Не! — простена Саймън. — Не, не, не!

— Да! — каза хубавицата. — Да, да, да! — Но този път тя не правеше сексуални гимнастики. Бе застанала неподвижно. И се усмивваше.

Тримата маскирани свалиха краката си от гърдите на Саймън и издърпаха торбите от ръцете му.

— Кои сте вие? — изпъшка Саймън. — Да не сте от ИРА?

— ИРА ли? — Хубавицата се разсмя. — Не сме от ИРА. Нашата организация е нещо много повече. Няма да го разбереш. Тези пари са нужни, за да финансират една мисия, съпроводена с безчет опасности. Необходими са, за да се вдигне оръжие срещу един зловец противник. Трябват ни, за да се борим за каузата на справедливостта. Ти отдаваш парите си за онова, що е истинно и достойно. Саймън, З. В. Я. Р. те приветства.

Маскираните мъже изръкопляскаха. Един от тях извика:

— Добре казано, колега!

Странно, но не съществува никакво писмено свидетелство за това какво точно е отговорил Саймън.

[1] Персийски бог на тъмнината и злото — Б.пр. ↑

10

Така. Трябва да знаете, че в Космоса времето протича по-различно, отколкото на Земята, и Реймънд все още се намираше на пиршеството в големия салон на парахода „Саламандър“. Бяха изминали само няколко мига, откакто беше изрекъл думите, за които, странно, не съществува никакво писмено свидетелство.

Пируващите бяха приключили с аплодисментите и отново се отдадоха на пируване. Професор Мерлин му наля още едно питие.

— Наостри уши, Реймънд, защото трябва да те осветля за едно-друго.

Реймънд отговори с едно пиянско:

— Хъ?

— Това едно-друго са неща, които е нужно да знаеш. Ще споделя с теб истината, цялата истина и нищо друго освен истината. Онова, което ще чуеш, може да не ти хареса и може да предпочетеш да не го приемаш насериозно. Но отношението ти не ще отнеме на фактите тяхната достоверност.

— Хъ? — повтори Реймънд.

— Първо, с прискърбие трябва да ти съобщя, че не си пиян.

— Съм — захили се глупашки Реймънд. — Фиркан съм кат кирка.

— За съжаление не си. Разбираш ли, всички напитки, сервирани на тази маса, са безалкохолни. — Професорът изчака, докато казаното „попие“ в съзнанието на Реймънд.

Реймънд отново фокусира погледа си и превъзможна чувството за виене на свят.

— О — каза той напълно трезво. — Представи си.

— Да, наистина трябва да си го представиш. — Професор Мерлин вдигна чашата си за здравица. — Представям си обаче, че ти не можеш да си представиш какво е следващото нещо, което ще ти кажа.

— Ей това вече е изненада. — Реймънд взе чашата си, помириxa съдържанието ѝ, въздъхна и я постави обратно на масата.

— Седнал ли си удобно?

Реймънд тъжно кимна.

— Тогава опитай се да смелиш това, момко. Ще започна горедолу от самото начало. Чувал ли си за Теорията на Симес за концентричните сфери и полярните отвори?

— Разбира се — каза Реймънд. — Кой не е чувал?

Професорът повдигна татуираната си вежда.

— Това опит за язвителна ирония ли е, или просто ми пробутваш опашата лъжа?

Реймънд сви рамене.

— Опасявам се, че просто ти пробутвам опашата лъжа.

— Дрън-дрън-та-пляс. — Професор Мерлин се намръщи и Реймънд с възхищение видя как краят на брадичката му докосна върха на носа му. — Ще се постарая да бъда колкото е възможно по-кратък. За да спестя мъките и на двама ни.

Реймънд лапна още един бонбон. След като не бе възможно да се напие, поне можеше да стане ама наистина тлъст.

— Капитан Джон Кливис Симес беше философ — каза шоуменът. — Той има теория за структурата на Земята. Смята, че планетата се състои от концентрични сфери, които са една в друга и имат отвори на полюсите, през които се осъществява връзката между тях. Дотук ясно ли е?

Реймънд млясна и кимна.

— Това е теорията, че Земята е куха. Приятелят ми Саймън има една книга на тази тема. Теорията съществува от векове и според нея във вътрешността на нашата планета живеят други същества.

— Обаче ти не вярваш в нея, нали?

Реймънд поклати глава.

— Разбира се, че не вярвам.

— И защо?

— Защото това са куп глупости. — Тук Реймънд му смигна. — Въпреки че мога да ти разкажа една друга работа за учени, които очевидно са били руснаци. Те направили експеримент в Сибир. Пробили със сонда на дълбочина двадесет и три мили. Сондата

хлътнала в някаква кухня и те спуснали в дупката микрофон, завързан за много дълго въже. Никога няма да се сетиш какво са чули.

— Да не би да са писъците на хиляди Души, обречени на вечна агония?

— А-а, значи си чувал за това?

— Да. Наистина ужасни крясъци.

— Ъ?

— Нека се върнем на теорията на Симес. Как ще го приемеш, ако ти кажа, че планетата Земя се състои от две концентрични сфери, че едната е вместена в другата и че на повърхността и на двете има разумен живот?

— Ще кажа, че това са куп глупости — каза Реймънд.

— Обаче е истина.

— Ами, изобщо не е вярно.

— Напротив, вярно е.

— Не е.

— Е.

— Не е — каза Реймънд. — Не, не и не. Повярвай ми, професоре, ако под повърхността на Земята живееха други същества, досега да сме ги открили. Както и отворите на полюсите. Няма друг свят под този, в който живеем.

— Ти си съвършено прав. — Професор Мерлин пак се усмихна. — Защото другият свят се намира *над* този, в който ти живееш.

— Я пак?

— Ти си този, който живее *във вътрешността* на Земята. Над главата ти съществува друг свят. Всъщност намира се на около десет мили над твоя.

— Не, не и не. — Реймънд заклати главата си, над която нямаше друг свят. — Това вече са абсолютни глупости. Виж какво, когато застана в градината си и вдигна глава, не виждам долницето на някакъв друг свят над мен. Виждам небето.

— Това е едно илюзорно небе.

— Сутрин имам Слънцето, а през нощта Луната. — Реймънд засвирука припева на популярна песен, но не може да си спомни кои я изпълнява. — Виждам Слънцето и Луната, и звездите — каза той.

— Не, не ги виждаш.

— Виждам ги.

— Не ги виждаш.

— Виждам ги пък — каза Реймънд и се изплези.

— Я да слушаш! — Професор Мерлин вдигна ръце. В тона му прозвучаха железни нотки. — Ще ти обясня веднъж и няма да повтарям. Едва когато свърша, ще ти бъде позволено да задаваш въпроси. Ясно ли е? Схващаш ли? Чат ли си? Светна ли? *Разбираш ли* какво ти говоря?

Реймънд кимна.

— Не е нужно да викаш — каза той.

— Съвършено вярно. — Шоуменът изпъна жилетката си и оправи верижката на часовника си. — Професор Прометей Мерлин ще изнесе кратка лекция, озаглавена „Истинската история на човечеството“.

— Прометей?

— Млък!

— Извинявам се.

— Следва „Истинската история на човечеството“. Слушай внимателно, ако обичаш. — Реймънд седна с изправен гръб. — Разумният живот на Земята е започнал върху *външната* сфера на планетата много-много отдавна. Човешкият род еволюирал, както обикновено става с биологичните видове, и формирал общество. Изучил и описал всяко кътче на планетата. И открил отворите при полюсите. Първите изследователи минали през отвора на Северния полюс в балони, пълни с горещ въздух, и открили вътрешния свят. Един сумрачен свят, в който властвали чудовища от дълбините. Динозаври. Светът, в който по-късно си се родил и *ти*, Реймънд. Разбира се, по онова време там било тъмно и влажно и условията не били подходящи за поддържането на човешки живот. През полярните дупки не прониквала достатъчно светлина. Имало нужда от добро осветление.

Разбира се, изминали много векове, преди да се развият технологиите, посредством които станало възможно конструирането на изкуственото слънце, миниатюрната луна и светлинните ефекти, имитиращи отрупано със звезди и планети небе, които виждаш днес. „Горните“ искали да създадат долу истински рай и затова се постарали да направят точно копие на небесните селения. Това наистина е

гениално инженерно постижение. Сигурен съм, че ще се съгласиш с мен. Извънредно е убедително.

Реймънд въздъхна и погледна отегчено към тавана.

— И как се задейства цялата тази работа? — попита той.

Професор Мерлин сви рамене.

— Не знам. *Но действа.*

— Глупости — каза Реймънд (такива не му минаваха).

— Млък!

— Извинявам се.

— Така. И тъй значи, вече било възможно да се колонизира долният свят. Обаче правителството, което управлявало по онова време, било стигнало до банкрут при строежа на изкуственото слънце, луната и т.н. Но очаквало да направи огромно състояние от милионите желаещи да си купят земя там долу. Обаче уви. За изненада на управляващите никой не искал да се мести долу. Защото, като си помислиш, кой би искал да живее във вътрешността на планетата? Може да се случи парчетии от външната сфера да ти паднат върху главата. Както и става, естествено. Наричате ги метеорити. А изкуственото слънце може да се поврежда понякога и да настъпи пълен мрак...

— Което ние, без съмнение, наричаме „слънчево затъмнение“ — каза Реймънд с възможно най-саркастичния си тон.

— Млъквай най-сетне!

— Много се извинявам.

— Тогава какво можело да направи правителството?

Реймънд вдигна ръка.

— Какво има? — попита професорът.

— Нека отгатна. Те са направили точно това, което сме направили и ние, когато сме изпратили затворниците си в Австралия. Изритали са всичките си престъпници на каторга във вътрешния свят.

— Ти си въплъщение на точността, стари ми приятелю. Точно тъй са постъпили. Вътрешният свят бил богат на минерални ресурси, така че спекулантите си го присвоили и се възползвали от робския труд на престъпниците, които копаели в мините, обработвали земята и какво ли още не.

Реймънд отново погледна отегчено към тавана.

— Както можеш да си представиш, тези първи „заселници“ били грубички момчета и в техните среди не били разпространени дискусиите, посветени на опазване на местната жива природа. Така че...

— Нека аз, нека аз! — Реймънд отново вдигна ръка.

— Добре, давай — каза с досада професорът.

— Обзалагам се, че вследствие на безогледното ловуване те изстребили динозаврите.

— Анджък. Точно туй направили. От тогава до днес историята на вътрешния свят се развила по начин, много подобен на описания във вашите книги. Единственото изключение е, че от нея е заличено всичко, отнасящо се за горния свят.

— Чакай, чакай — Реймънд размаха ръце. — Виждам една-две пукнатини в тази теория.

— Така ли? — професорът *наистина* беше изненадан.

— Да. Например, защо днес никой не знае нищо за съществуването на горния свят?

— Но те знаят, скъпи ми Реймънд. Управляващите знаят. Знаят онези, чиято работа е да поддържат мита, че космическото пространство е безвъздушен вакуум. Онези, които контролират населението. Онези, които ръководят междупланетната търговия с „Джорджовци“ и печелят от нея. Онези, които държат човечеството в неведение.

— Какво, да нямаш предвид министър-председатели, президенти и тям подобни?

— Това е световна конспирация, чиито отровни пипала са проникнали до всяко кътче на вътрешния свят.

— Тц. — Реймънд тръсна глава. — Ако управляващите знаеха, че над главите ни съществува друг свят, всички щяха да искат да отидат да живеят там.

— Те така изправят, младежо. Постоянно.

— Тц. — Реймънд отново тръсна глава. — Не съм чувал президентът на САЩ да изчезва за няколко месеца всяка година.

— *Този* президент ли имаш предвид? — професор Мерлин посочи към мястото, където допреди малко бе седяла Зефир...

— Господин президент, — каза Реймънд — как се озовахте тук? О, разбирам! Вие не сте тук! Искам да кажа... Дяволите да го вземат!

— Доколкото ми е известно — продължи шоуменът, като броеше на красивите си пръсти, — досега ролята на настоящия президент е била изпълнявана най-малко от четирима души от външния свят, които работят на смени. Никой от онези долу не може да долови разликата, защото външно те са абсолютно еднакви.

— Те са сред нас — каза Реймънд.

— И ни продават като храна. Вършили са го в продължение на векове, още откакто са започнали да търгуват с останалите планети. Сега лицензът за тази търговия се държи от Уран.

— Абдула измамника.

— Абдула е пират. Най-безскрупулният от всички.

Реймънд отново се зачеса по главата. Големият въпрос — а това наистина, бе голям въпрос — беше дали имаше някаква истина във всичко това. Онова за Абдула със сигурност беше вярно. Ами това с подмените на президентите? Би могло да бъде направено. Но светът, в който беше живял, да е всъщност един вътрешен свят — това все още му се струваше прекалено.

— Мога ли да я видя? — попита Реймънд.

— Какво да видиш, сладки мой?

— Земята. Отвън. Външната ѝ обвивка и дупките на полюсите. През телескоп или нещо подобно.

— То се знае. — Професор Мерлин извади тънък меден телескоп от горния джоб на редингота си. — Помислих си, че е възможно да предявиш подобно искане. Мушни таз джаджа през онзи илюминатор там.

— Кое през какво да мушна?

— Ей това през онова там. — Професор Мерлин посочи и Реймънд различи въпросния илюминатор. Беше включен в една еротична фреска на стената. Въпреки че беше забавно, все пак беше някак си нескромно, меко казано.

Реймънд се извини, стана от масата и отиде до въпросния дръзко разположен илюминатор, погледна през телескопа и го фокусира. После възкликна:

— Брей да му се не види! Там наистина се вижда голяма синя планета с дупка на полюса.

— Сега вече му стана ясно — каза професор Мерлин.

Реймънд се върна при масата. Подаде телескопа на професора и отново си намести задника на стола.

— На планетата ми има дупка — каза Реймънд. — Дупка.

— Сигурно си малко шокиран.

— Малко шокиран? — Реймънд зарови лице в ръцете си.

— Може би имаш още въпроси, които би желал да зададеш?

— Още въпроси? — Реймънд изрови лицето си от ръцете си. — Да, имам един-два.

— Тогава питай, гостенино на трапезата ми.

— Добре — поде Реймънд. — Да приемем, че повярвам на това, което току-що видях (а мисля, че наистина вярвам). Кажи ми обаче едно нещо. От коя Земя си ти? От вътрешната или от външната?

— От вътрешната, като теб. Аз и циркът ми бяхме отвлечени по прищявката на един владетел, който живее в един много Далечен Изток. Щяхме да завършим дните си в тенджерата, ако не беше прекрасната Зефир. — Професор Мерлин се поклони на въпросната красавица. — Ние си „присвоихме“ този кораб и успяхме да избягаме. Сега странстваме от планета на планета с фалшиви документи, представяме се за „горни земяни“ и спасяваме хора там, където можем. Събираме доброволци за нашата благородна кауза.

— Тази ваша кауза е да водите война срещу „горните“, нали?

— Това е наш дълг. Търговията с човешки същества трябва да бъде спряна. А и не бива да се позволява да се приложат на практика плановете, които сега кроят „горните“.

— И какви са тези планове?

— Планове за справяне със замърсяването.

— Пак нещо не разбирам — каза Реймънд.

— Замърсяването. — Професор Мерлин си пощипна носа. — Онова, дето идва от вътрешния свят. Пушеците, газовете и всичко останало. Къде мислиш, че отиват?

— Ами, винаги съм си мислил, че отиват в атмосферата и се замотават някъде из нея. Но предполагам, че греша.

— Наистина грешиш. Те преминават през отворите на полюсите и замърсяват горния свят. А на него това вече му писна. Неговият владетел — един зъл деспот — е решил да се вземат най-драстични мерки: т.е. вътрешният свят да бъде екологично анихилиран.

— Екологично какво?

— Да бъде анигилиран. Унищожен. Планът предвижда да се изключи изкуственото слънце и да се запушат дупките на полюсите. Да се циментират. Да се запечатат. Никакъв въздух да не минава през тях!

— *Какво?* — Реймънд се отпусна назад на стола си. — Но ако го направят, това би означавало...

— Би означавало, че последният останал жив на вътрешната Земя ще е онзи, който може да задържи дъха си най-дълго. Вероятно някой ловец на бисери.

— Това *не е* смешно! — Реймънд стовари юмруците си на масата.

— Нямах намерение да прозвучи смешно. Ловците на бисери наистина могат да задържат дъха си за дълго време. Някога имах такъв човек в цирка. Той успяваше да се измъкне жив от легендарната цистерна с вода на Худини. Задържаше дъха си и пиеше, докато се измъкне. Обаче, доколкото си спомням, накрая много надебеля и вече не можеше да си изпълнява номера.

— Престани! — Реймънд повиши тон й още веднъж стана единственият от присъстващите, чийто глас се чуваше. — Трябва веднага да действаме. Да предприемем решителни мерки. Да поведем армия срещу коварните „горни земяни“. Да вдигнем във въздуха циментовите им съоръжения. За мен ще е чест да служа на тази благородна кауза.

— Знаех си, че ще постъпиш тъй, добри ми господине. Просто си знаех.

— Ала да се завладее цяла една планета... Предизвикателството си го бива. Колко хиляди души си събрал досега?

Професор Мерлин се почеса по брадичката.

— Колко *хиляди* ли казваш?

— Сигурно са поне няколко хиляди, нали?

— Не, не няколко хиляди.

— Тогава хиляда?

Професор Мерлин поклати глава.

— Не са толкова много.

— Значи *неколкостотин*?

Професорът показа с жест „горе-долу“.

— Не са толкова много — отново каза той.

— Колко мъже имаш в армията си тогава? — настоя да узнае Реймънд.

— Само теб — отговори професорът. — Ти си цялата армия.

— *Аз съм армията ли?* — Реймънд, който във вълнението си по едно време бе скочил на крака, сега отново се отпусна на стола. — *Аз съм цялата армия?* Но ти каза, че освобождавате хора. Че вербувате доброволци за каузата.

— Да, правим го, скъпо момче. Но ти си първият, който успя да издържи приемния изпит. Може би мислиш, че прилагам твърде високи критерии, а? Може би просто трябва да карам хората да попълват някой формуляр или нещо подобно, вместо да се харча всеки път за пиршества?

Реймънд отново зарови лице в ръцете си. Като този път се разрида.

— Тревожи ли те нещо, момчето ми?

— А, не — подсмръкна Реймънд. — Няма такова нещо. Дупките, през които до моя свят достига въздух, ще бъдат зациментирани, а армията на спасението наброява само един човек: мен. За какво въобще да се тревожа?

Саймън докуцука до вкъщи и ритна котката. Действието му не произтичаше от наличието на някакъв хладнокръвно подготвен план за преднамерено грубо отношение към домашните любимци. Просто го направи мимоходом. Както бихте постъпили и вие. Като се имат предвид обстоятелствата.

Котката не беше нещо особено. Обикновена сива котка от онези, които подобно на някой мазен перверзник се отъркват в краката ви, когато са гладни, а през останалото време съвсем демонстративно ви отбягват. Саймън рядко се сещаше да я нахрани, но тъй като котките съвсем не са толкова интелигентни, колкото смятат празноглавите им собственици, тази проявяваше тъпо постоянство в опитите си да намаже безплатен обяд. Обаче днес очевидно нямаше да го получи.

Но в природата нищо не се губи. И тъй като между Саймън и котката му не съществуваше излишък на любов и привързаност, нито тя приличаше на него, нито той на нея.

Саймън ритна котката. Котката го ухапа по крака. Той я напсува, бутна входната врата, влезе вътре и закуцука нагоре по стълбите.

Не можеше да се каже, че е доволен от развоя на събитията през този ден. Бутна шкафа настрана, отпра една разкована дъска на пода, измъкна изпод нея „Най-страхотното шоу в Космоса“, подхвърли книгата във въздуха и я изрита.

После изкрещя, строполи се на леглото и отново се хвана за бедната си, боляща глава. Сега го болеше стръвно.

— Гадни копелета — оплака се той на света. — Мръсни, гадни копелета.

Когато предметите престанаха да му се виждат двойни, запълзя по пода и докопа биографията на Реймънд.

— Ликвидиран съм — изръмжа той. — Свършено е с мен. Аз съм аут. До шушка ме обраха. Взеха ми цялата печалба и моите сто лири.

Рицарят на печалния образ се върна на ложето, където бе изплаквал мъките си, и разтвори книгата на коленете си. Смело стигна до там, докъдето не беше стигало никое човешко същество. Е, поне *той* не беше стигал. Обърна книгата направо на последната страница. Имаше ли описание на съдържанието? Да, имаше. Споменаваха ли се там за него? Да, споменаваха се. Но не му бяха посветени много глави. А книгата беше доста дебеличка. Последната глава, в която пишеше за него, беше на страница деветдесет и четвърта.

— Я да видим сега — Саймън запрелиства бясно страниците. Да, ето той напуска будката, понесъл печалбата си. Плъзна поглед надолу по страницата. Не се споменаваха нищо за колата, която го бутна, нито за терористите от З. В. Я. Р., които му откраднаха парите. Защо така, а?

— Ще ти кажа защо — каза Саймън с кисела физиономия. — Защото книгата е написана от онези шибаняци от З. В. Я. Р., а едва ли ще искат да си признаят, че те са откраднали печалбата ми. Я да видим какво казват.

Зачете на глас:

Внезапно и съвсем неочаквано, в порив на добра воля и подтикван от загриженост за обществото, Саймън дари цялата си печалба на местна благотворителна организация. С този самопожертвователен жест се изчерпва ролята му в нашето повествование.

— *Какво?* — Саймън сграбчи книгата. — *С този жест се изчерпва ролята му в нашето повествование?* Вило е капан, ах, вие мръсни...

Бабата и дядото, които живееха в съседната къща, бяха глухи. Затова не чува думата „КОПЕЛЕТА!“. Въпреки това усетиха, че стената се разтресе и видяха как портретът на кралицата майка (Бог да ви благослови, госпожо!) пада в сандъка за въглища. Това наистина много ги разстрои.

— Не може да постъпвате така с мен! — Саймън размаха заканително юмрук срещу обидилата го страница. — Няма да ви позволя. Ще... Ще... — Наистина не знаеше какво щеше да направи. — *Знам* какво ще направя. Ще лъжа. Ето това ще направя. Когато ме

интервюират, за да напишат тази книга, ще излъжа. Ще посоча грешни имена, ще им пробутам коне, които няма да спечелят. Така парите няма да им паднат в ръчичките. Да видим дали ще им се услади. Копелета с копелета.

Той прелисти няколко страници назад. Имената на печелившите коне все още си бяха там, в малкото каре над глава девета.

— По дяволите — изруга Саймън. — По дяволите, по дяволите, по дяволите. Нищо не разбирам.

В този миг на вратата се почука.

Саймън стреснато вдигна очи.

После пак ги сведе към книгата.

В нея не се говореше нищо за това.

— Мамка му! — Саймън отново запрати книгата на пода, стана от леглото, отиде на пръсти до прозореца на спалнята и надникна.

Долу стояха трима мъже. Двама бяха с полицейски каски, а третият — с грижливо сресан алаброс.

— *Полиция!* — Саймън се долепи до стената. Какво ли искаха от него? Не е направил нищо. Той беше един невинен човек. Той *беше* един невинен човек.

— Аз съм един невинен човек — каза Саймън. — Даже...

Изведнъж на фона на мрачния хоризонт, който представляваше бъдещето му, се появи мъничка табелка с надпис: „НАДЕЖДА“. Думата „НАДЕЖДА“ беше изписана с яркочервени букви, за да съответства на предназначението си. Започна все повече и повече да се уголемява.

— Ама, разбира се — каза Саймън, — знам какво се е случило. Някой ще да е видял, когато са ме ограбвали на главната улица, обадил се е в полицията и е описал колата. После полицаите са засекли колата и след шеметно преследване по странични улици, по алеи с разлистени дървета и през полята, преминавайки с трясък през много врати, вдигайки суматоха от разхвърчали се пилета и избягвайки в последния миг челен удар с някой трактор, се завързала престрелка и всички терористи от З. В. Я. Р. са били избити (както се НАДЯВАМ). А сега блюстителите на реда вероятно желаят да се явя в участъка и да си идентифицирам печалбата. Тъй ще да е. Човек трябва да може да разсъждава, нали?

— Ида — провикна се Саймън.

Полицайте го познаваха. И Саймън ги познаваше. Всички бяха възпитаници на селското училище. Не си спомняше някога да са враждували, макар да беше почти сигурен, че един от полицаите имаше по-малка сестра, която той веднъж...

— Добър ден, блюстител на реда — каза Саймън приветливо.
— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Господин...? — Човекът с алаброса произнесе фамилното име на Саймън.

— Не така високо — Саймън размаха ръце. — Да, това съм аз.

— Господин...

— Саймън, моля. Просто Саймън.

— Ще ви казвам сър, ако нямате нищо против.

— Сър? Да не ми е присъдено рицарско звание?

— Не, сър, но като служители на обществото ние сме длъжни да се обръщаме към гражданите на това общество почтително и любезно. Това е традиция. Отколешен обичай. Изтъркано клише. Или нещо подобно. Името ми е инспектор С'Мърт. Мога ли да ви задам няколко въпроса, сър?

— Аз съм лесен — каза Саймън.

— И ние така сме чували — промърмори един от полицаите.
Онзи със сестрата, предположи Саймън.

— Благодаря, сержант. Дали е възможно да вляза за една-две минути, сър?

— Имате ли заповед за обиск? — попита Саймън.

— Не, сър, защо питате?

— Ами, винаги ми е било интересно да разбера как изглеждат.

— Веднъж видях една — каза другият полицай. — Нищо особено. Просто лист напечатана хартия.

— Благодаря, сержант. — Инспектор С'Мърт мина покрай Саймън. — Оттук ли, сър?

— Вие момчета няма ли да влезете? — попита Саймън.

— Не. — Онзи със сестрата поклати глава. — Ще пазим входната ви врата.

— Защо? Мислите ли, че някой може да се опита да я открадне?

— Не. Ще пазим входната врата, за да не излезете през нея.

— Ама аз не искам да излизам. Аз живея тук.

— Може да се опитате да избягате. Известен сте с това.
Саймън сви рамене.

— Е, ако поискам да избягам, ще предпочета да го направя през задната врата, за да не ви смуцавам при изпълнението на служебните задължения.

— Благодаря ви, сър.

— А не. Я почакайте, ако обичате — каза другият полицаи, който нямаше сестра, но пък беше виждал заповед за обиск. — Мога ли да мина през дома ви, за да застана на пост край задната врата?

— Заповядайте, чувствайте се като у дома си.

Полицаят прекоси приземния етаж и застана до задната врата, а Саймън последва инспектор С'Мърт във всекидневната.

— И така — рече Саймън, — предполагам, че ми носите добри новини. Арестувахте ли някого?

Инспекторът поклати глава. Кичур мазна коса се отпусна над дясното му ухо.

— Очакваме това да стане скоро — каза той.

— Камък ще ми падне от сърцето — отвърна Саймън.

— Това е много хубаво, сър, много хубаво. — Инспектор С'Мърт извади полицейския си бележник, измъкна един тънък молив, наплюнчи върха му и си записа нещо. — Много хубаво — каза отново той. — Това доста облекчава нещата. Сигурен съм, че разбирате.

Саймън поклати глава.

— Не, не разбирам.

— Така. Дали може да изясним някои малки подробности? — Инспекторът извади една цветна снимка. — Виждали ли сте този младеж? — попита той.

Саймън взе снимката.

— Реймънд — каза той, защото това наистина беше Реймънд.

— Значи бихте потвърдили, че много прилича на покойния, нали?

— На *покойния*? — Саймън върна снимката. — Какво искате да кажете с това „покойния“?

— Е, тогава безследно изчезналия. Но както знаете, безследно изчезналият днес много често се оказва труп на другия ден.

— Труп? Какъв труп?

— Ами, конкретно в настоящия момент имам предвид криминален случай, свързан с откриването на човешки труп. За разлика например от други случаи, когато трупа̀т е сложен в специално приспособен кожен куфар с кодова заключалка.

— Благодаря, че ми изяснихте тази разлика.

— И така, сър, кога видяхте за последен път изчезналия?

— А-а. — Саймън се замисли. Верният отговор на въпроса, разбира се, беше: „Онзи ден вечерта на землището. Той беше прибран в търбуха на една летяща морска звезда от Уран.“ Но дали този верен отговор щеше да бъде най-подходящият? Саймън реши, че определено нямаше да бъде. — Не мога да си спомня точно — каза той. — Може би преди около седмица.

— Преди около седмица. — Инспекторът си го записа в бележника. — А тази дама? — той извади друга снимка и я завря под носа на Саймън.

Саймън ѝ хвърли един поглед. После още един. Беше хубавицата.

— *Това е тя!* — Крясъкът му си го биваше. В гостната на съседния апартамент портретът на кралицата майка отново падна в сандъка за въглища.

— Това е тя. Това е жената. Парите при вас ли са?

— Дали парите са при мен ли, сър? За какви пари става дума?

— За *моите* пари.

— За *ваши*те пари?

— Не ме занасяйте. Знаете много добре за какво говоря.

— Мисля, че знам, сър. — Инспектор С'Мърт произнесе гласно това, което си записа в бележника: „Заподозреният ме попита дали съм получил парите, които ми е изпратил.“

— Не съм казал това. *Заподозрян?* Какво искате да кажете с това „заподозрян“?

— Тази жена се води за изчезнала от снощи, сър. Не е била видяна на работното ѝ място и не е спала в леглото си. Това прави двама за една седмица, сър. Замесен сте и в двата случая.

— Замесен? В нищо не съм замесен.

Инспекторът прелисти бележника си.

— Ако не греша, страдате от „кратковременна загуба на паметта“, нали?

— Грешите. Вижте, коя е тази жена?

— Бостънският удушвач.

— Не може да е Бостънският удушвач. Бостънският удушвач прилича на Тони Къртис.

— Кратковременна загуба на паметта — каза инспекторът. — И бостънският удушвач е страдал от същото. Убил седем жени и нищо не си спомнял за това.

— Не страдам от кратковременна загуба на паметта.

— Жената на викария твърди обратното, сър.

— Имам чудесна памет — каза Саймън, макар че беше забравил за жената на викария. — Мога да си спомня всичко.

— Обаче не си спомняте ясно кога за последен път сте видял господина на снимката.

— Не.

— Тогава, може би, аз ще ви помогна. — Инспекторът отново прелисти бележника си. — Аха. Така. Според човека на име Дългия Боб, птицефермер и виден член на местната търговска камара, за последен път сте видял изчезналия приблизително към осем и половина онзи ден вечерта на землището. Цитирам неговите показания: „Поведението на Саймън спрямо Реймънд беше силно подозрително. Мисля, че пак беше дрогиран.“

— Копелето му мръсно! — каза Саймън.

— Да не би да си спомнихте, сър?

— Е, добре. Бях с Реймънд онзи ден вечерта. Но Реймънд няма значение. Да забравим за него. Нека да говорим за жената.

— Искате да си признаете чистосърдечно за жената, така ли, сър?

— Инспекторът напљунчи пак върха на молива. — Да имате да ми заемете една острилка?

— Не.

— Моля да ме извините, но на какво отговорихте с „не“: на въпроса за жената или на въпроса за острилката?

— Просто ми кажете как се казва тя — примоли се Саймън. — Това е всичко, което искам да зная.

— Искате да кажете, че изобщо не сте я попитал за името ѝ? Та вие сте прекарал цялата вечер в нейната компания. — Той пак си прелисти бележника. — Ето какво казва Анди, съдържателят на „Веселите градинари“: „Той веднага се залепи за нея. Похарчи парите

на Реймънд. Успя да я напие и след това двамата излязоха заедно. Това беше последният път, когато я видях жива.“ Разполагам и с показанията на не по-малко от петима души, които са си разхождали кучетата късно вечерта и които твърдят, че са ви видели да се забавлявате заедно с младата жена в камиона на господин Хилсейвайс. Там ли я пречукахте, сър? Както и всички останали?

— Както кои всички останали?

— Хайде, хайде, сър. Защо не си признаете направо? От години на бюрото ми се трупат досиета на неразрешени случаи с безследно изчезнали. Къде сте заровил труповете им, сър? В землището ли?

— Никакви трупове не съм заравял. — Саймън взе да го избива пот.

— Нали знаете, че след време ги намираме? Този път малко сте се престарал, защото сте преорал целия район.

Преорал целия район? Да не е онова разчистване, за което си говореха сивчовците!

— Стоп! — каза Саймън. — Спрете, моля, и ме изслушайте! Не съм убивал никого, нито съм заравял нечии трупове. Правите ужасна грешка. Реймънд е жив и е добре. По дяволите! Мога да ви кажа точно къде се намира сега, в момента. Трябва само да направя справка.

— Да не би да имате предвид да го изровите, сър? — Тъпият молив отново влезе в действие.

— Казах „да направя справка“. Чухте ме много добре.

— Значи признавате, че имате специална документация, в която са заведени всички данни за жертвите ви. — Инспекторът погледна бележника си. — Да не би да си ги записвате, защото страдате от кратковременна загуба на паметта като Бостънския удушвач?

— Не страдам от кратковременна загуба на паметта. — Саймън размаха заканително юмруци.

— Трябва да ви предупредя, сър, че знам как да използвам този молив.

— Добре, де. — Саймън мушна юмруците си в джобовете.

— Мога ли да погледна тази ваша документация?

— Не — каза Саймън. — Невъзможно.

— Тц, тц, тц. — Инспекторът заклати глава и над дясното му ухо паднаха още кичури. — А аз си мислех, че ще ни улесните. Спомняте

ли си, когато ви казах, че ще извършим арест, и вие отвърнахте, цитирам: „Камък ще ми падне от сърцето...“

— Да — отговори Саймън. — Но нямах предвид...

— О, значи си спомняте, че сте го казал, така ли? Значи през цялото време сте лъгал, че страдате от кратковременна загуба на паметта?

— *Лично аз* никога не съм казал, че страдам от кратковременна загуба на паметта.

— Според съпругата на викария носите в портфейла си медицинско удостоверение, което твърди това. Мога ли да ви помоля да си изпразните джобовете, за да изясним веднага въпроса?

— Ако не ми представите заповед за обиск, тази работа няма да стане.

— Саймън... — инспекторът произнесе фамилното му име, — арестувам ви по подозрение в масови убийства. Не е нужно да казвате каквото и да било. Но всичко, което кажете, ще...

— Не! — Саймън изкара юмруците си от джобовете.

— Внимавайте, че виждате ли този молив, сър!

— Не, чакайте! Аз съм невинен по всички тези обвинения. Горещо имам една книга, която ще докаже, че казвам истината. Не исках да ви я показвам. Не исках никой да я вижда, но...

— Да не би да е малко зловеща, а, сър? Надявам се да не е подвързана с човешка кожа или нещо подобно?

— Не, разбира се, че не. — Саймън зарови лице в ръцете си.

— Жалко. Но продължавайте. Казвате, че имате книга, която ще докаже вашата невинност. Между другото, мога ли да запитам кой е авторът? Да не сте вие? А може би дядо Господ? Чувате ли гласове, сър? Да не би дядо Господ да ви я е диктувал?

— Господ? — попита Саймън. — Без съмнение. Ако ми позволите да отида и да я взема, може да си я прочетете сам. Вероятно дори и за вас се споменава в нея. Искрено се надявам да е така.

— Ъ? Сър?

Саймън беше вече до вратата.

— Да? — попита той.

— Сър, вие намекувате, че аз, един блюстител на реда, трябва да пусна вас, един сериен убиец, който си е направил самопризнание и когото, без съмнение, печатът скоро ще нарече „Касапинът от

Бремфийлд“, да отидете горе в стаята си и да донесете една книга, която според вас ви е била продиктувана от дядо Господ?

— Ще ни отнеме само минутка — каза Саймън. — Пък и без това задната врата се пази от полицаи на пост.

— Вървете тогава, сър. Донесете книгата.

— Благодаря ви. Ще я донеса.

Саймън се качи в спалнята, сложи си якето, взе биографията на Реймънд и я мушна под мишница. После отиде на пръсти в банята, измъкна се през прозореца, спусна се по водосточната тръба и за пореден път си плю на петите.

12

— Тъй — каза Реймънд. Наля си една водка, гаврътна я и си наля още една. — Тъй, тъй, тъй. — Вдигна чашата си за наздравица с професора. — Тъй.

— Защо непрекъснато повтаря това „тъй“? — обърна се професор Мерлин към Зефир.

Красивата жена сви раменете, които бе заела от Шърли, продавачката в магазина за обувки. Така й беше по-лесно, отколкото да му отговори.

— Тъй — професор Мерлин се ухили на Реймънд. — Значи тъй, а?

— Искам да кажа: тъй де, ще го направя. О'кей. Значи имате само мен. Нямам големи шансове срещу цяла една планета, за която не знам абсолютно нищо. Всъщност, нямам никакви шансове. Но това все пак е някакво начало.

— Браво, мон Армани. — Професорът засука мустаците си. — Това наистина е начало. За съжаление, също така е и край. Обаче аз винаги съм казвал, че добре сапунисаната брада е наполовина избръсната.

— Какво искаш да кажеш с това „край“?

— Боя се, че времето ни изтича. Остават ни представления единствено на Сатурн. Оттам трябва бързешката да се върнем на Земята. Безотлагателно, на пълна пара, с абракадабра и без да се мотаем по пътя.

— Така е — каза Зефир и хвърли такава усмивка на Реймънд, че направо му се разтрепериха краката. — „Горните“ възнамеряват да започнат запечатването на полярните отвори до края на тази седмица. Ако искаме да ги спрем, трябва да се върнем на Земята най-късно до два дни.

— Да изминем разстоянието от Сатурн до Земята за два дни? — Реймънд вдигна вежди заедно с чашата си. — Е, *това* вече са абсолютни глупости. За какъв ме вземате, за някакъв де...

— Дегенерат? — попита професорът. — ДеДеТе? Девисил?

— Дебил. Не можете да изминете разстоянието от Сатурн до Земята за два дни.

— Нима? — Професор Мерлин си взе едно зърно грозде от подноса, пхна го в лявата си ноздра и го изкара през дясното си ухо. — Да не намекваш, че е невъзможно като това да се плава с параход из Космоса?

— Да, нещо подобно. Между другото, номерът, който направи току-що, е доста отблъскващ.

— Значи мислиш, че щеше да бъде по-малко отблъскващо, ако го бях вкарал в ухото и го бях изкарал през носа? — Професор Мерлин лапна зърното.

Реймънд гаврътна още една водка.

— Най-добре ще е да се размърдаме, а? Пълен напред към Земята!

— Всяко нещо с времето си, скъпо момче. Преди това трябва да изнесем представление на Сатурн.

— Майната му на Сатурн — каза Реймънд.

— Какво, предлагаш ми да разочаровам моята публика, така ли?

— Майната ѝ и на публиката ти.

— Значи мислиш, че не е нужно да играем на Сатурн, така ли?

— Да, така мисля.

— Колко жалко. Но предполагам, че ти си знаеш най-добре.

— Да, в този случай знам. Трябва веднага да тръгнем към Земята.

— Значи мислиш, че не е нужно първо да избавим двеста отвлечени човешки същества, които са затворени в сфери на Сатурн?

— *Какво?* — извика Реймънд. — *Какво! Какво! Какво!*

— Затуй сме тук, мое юначе с калпаче. Това е последната пратка хора, преди да запечатат отворите. Пристигнаха снощи. Помислих си, че няма да е зле да ги качим на кораба и да ги откараме у дома. И без това ни е на път.

— Двеста души? — Реймънд подсвирна.

— Това е доста дразнещо подсвирване — отбеляза професорът. — Ала те наистина са двеста и ни един по-малко. Все още са живи и не са се озовали зад витрините на щандовете за месни разфасовки.

Стоят си в сферите и чакат да ги разпределят. Срамота е да ги изоставим. Но ако ти си на друго мнение...

— Не, не съм — каза Реймънд. — Двеста души. Разбира се, че трябва да ги спасим. Колко души според теб има в един полк?

Професорът нямаше представа, но каза:

— Точно двеста. Двеста и един, като броиш и себе си. Ти, разбира се, ще бъдеш генералът.

— Добре тогава. — Реймънд потри ръце. — Трябва да се изработи оперативен план. Да си сверим часовниците. Ей такива неща. Имате ли карти?

— Не — отвърна професорът. — Предпочитаме да играем на табла.

Пируващите избухнаха във весел смях.

— Извънредно смешно — каза Реймънд. — Имам предвид карти на Сатурн, разбира се. Планове на улици и други подобни, на които може да се види къде ще играете и къде държат отвлечените. Имате ли такива карти?

— Купища — каза професорът и сръга Реймънд в ребрата.

— Внимавай с костюма ми, ако обичаш.

— Пардон, моля, извинявай. Прати ми сметката от химическото чистене. Имаме карти, Реймънд, и то колкото ти душа иска.

— Ами оръжие?

— Аз имам верния си меч. — Професор Мерлин измъкна сабята си от лъскавата ножница и ловко я развъртя, като ту сечеше, ту мушкаше купчините с пасти и пудинги. — Всички, изправили се срещу него, са намерили своята гибел.

Реймънд се сниши, за да избегне острието, което мина на косъм от главата му и за малко не му отрязва ухото.

— Обзалагам се, че са я намерили — каза той.

— Няма майтап, няма измама. — Професор Мерлин огледа различните видове сирена, които бе нанизал на сабята си. — Някой да иска ордъоври?

— Имате ли пушкала? — попита Реймънд. — Имам предвид големи пушкала.

— Големи пушкала? Топове ли имаш предвид? — Професорът задъвка бисквити със сирене.

— По-скоро имах предвид нещо като автомати.

— А-а — каза професорът. — Имаш предвид онези наистина изумителни картечници... като оръжието на Блейн във филма „Хищник“.

Реймънд закима ентусиазирано.

— Не, нямаме.

— Напротив, имаме — каза Зефир.

— Така ли? — професорът се задави с бисквитата.

— Ако те са това, което Реймънд иска, значи ще ги получи.

— Да, разбира се, че трябва да ги получи. Значи вече всичко е тип-топ.

— Пардон — каза Реймънд. — Да не би да пропуснах нещо? Какво е тип-топ?

— Оперативният план.

— Май наистина съм пропуснал нещо. — Реймънд се почеса по главата. — Какъв оперативен план?

— Хайде сега, тинтири-минтири. — Професорът почисти трохите от бисквити, полепнали по брадата му. — Планът, за който ти бяха нужни карти. Предполагам, че възнамеряваш, докато играем в претъпкания салон под нестихващите овации на възторжената публика, да спасиш всички онези хора и да ги прехвърлиш незабелязано на парахода.

— А, значи за *този* оперативен план ставало дума — Реймънд бавно закима.

— Аз не бих постъпил точно така — каза професорът. — Но съм сигурен, че ти най-добре си разбираш от работата. Винаги съм казвал, че джуджето, качено върху плещите на гиганта, вижда по-надалеч от него.

— А стига бе. Винаги ли си го казвал?

— Винаги. С изключение на случаите, когато казвам нещо друго. Е, добре, след като вече всичко е уговорено, може ли да те запозная с моите артисти?

Реймънд погледна към усмихнатите лица, на които бе изписано нетърпение запознаването да стане час по-скоро.

— Защо не — отговори той. — След като вече всичко е уговорено.

— Удари час за истинско веселие. — Професор Мерлин взе бутилката с водка, за да си налее едно питие. Тя обаче се оказа празна.

— Истинско веселие — каза той отново.

Истинско веселие!

Думата „веселие“ напомни на Реймънд за една кръчма в Бремфийлд. И на него наистина, ама наистина много му се прииска да е там в момента.

По една случайност точно в този момент...

Вратата на бара „Веселите градинари“ се откряна и най-добрият приятел на Реймънд, Саймън, се вмъкна вътре.

Беше прекарал един наистина тежък ден и имаше належаща нужда да удари едно, преди да напусне страната. Всеки би постъпил като него.

Пол, който работеше като барман на половин ден, седеше на другия край на ненадзиравания в момента барплот. Решаваше кръстословицата в „Таймс“. Не вдигна глава.

— Добър вечер, Саймън — каза той. — Нова шапка, а?

— Не! — Саймън се замъкна до любимия си стол, възкочи се отгоре му и хвърли гневен поглед към другия край на барплота. — И дума не може да става за нова шапка, защото изобщо не нося шапки. Никога не съм носил и няма да нося.

— Не се впрягай — каза Пол, без да откъсне поглед от кръстословицата.

— Това дори не е смешно. Направо е жалко.

— Лош ден, а? Девет отвесно, „ужасен“, дванадесет букви.

— Отвратителен.

— Благодаря. — Пол попълни квадратчетата.

— Къде е Анди? — попита Саймън.

— Тази вечер почива. За какво ти е?

— А, просто питам. Споменава ли ти е, че може да намина?

Пол сви рамене, което трябваше да означава „не“, и отново се вторачи в кръстословицата, без да попита Саймън какво ще пие.

Саймън огледа празната кръчма. Много добре знаеше, че тази е почивната вечер на Анди. В противен случай не би посмял да се мерне тук. Той обаче не знаеше дали Анди беше споменава нещо на Пол за показанията, които беше дал пред инспектор С'Мърт. По всичко личеше, че не беше. Може би за кратко време кръчмата щеше да се окаже спасително кътче за беглец като него.

— Ще мога ли да получа едно питие? — попита Саймън. — Имаш насреща си един отчаян човек.

Пол щракна бутончето на химикалката си, сгъна вестника и се затътри, без да бърза, към шубера.

— Халба от твойта, нали?

— Голямо уиски.

— Брей. — Пол взе една чаша и започна да отмерва бавно и съсредоточено уискито. Саймън го харесваше. Повечето от постоянните посетители на „Веселите градинари“ харесваха Пол с изключение, разбира се, на онези, които бяха на друго мнение. Те изобщо не го харесваха, но Саймън не беше от тях.

Пол беше момче на място. Висок, на тридесет и няколко години, с естествена коса, собствени зъби и тесен кръст. Имаше вече един брак зад гърба си, а приятелката му чакаше ново бебе. Караше стар „Лотос“, но не можеше да си позволи да го потегне. Беше спокоен. Не бързаше, не се тормозеше излишно. Не препускаше. Никой не го гонеше. Ритъмът на живота му беше съвсем различен.

— Лира и половина — каза Пол и остави чашата пред Саймън.

— Имам уговорка с Анди. Пиши го на сметката на Реймънд.

— Става. Ще запомня какво си изпил. Няма нужда да хабим хартията. Ще искаш ли нещо друго?

Саймън изпусна характерното и продължително „ъъъъхххх“, което издава всеки, обърнал на екс двойно уиски, и каза:

— Още едно, моля.

— Така си и мислех. — Пол отново се върна при бутилките. — Каква е тази книга? — попита той през рамо.

— Книга ли?

— Тази, която си гушнал под мишница.

— Някаква фантастика, мисля.

— Да не е от онези дрисни, дето ги пише Драскачът?

— Той пише ли фантастика?

— Май пише. — Пол постави пред Саймън още едно двойно уиски. — Казва, че бил написал десетки книги, ама не съм ги виждал по книжарниците. Дай да й хвърля едно око.

— А, не. — Саймън притисна силно книгата с лакет. — Това е първо издание. Не искам да се мачкат страниците. Съжалявам.

— Твоя си работа. Ще поръчваш ли още, или да вървя да си решавам кръстословицата?

— Това ми стига. След минута трябва да тръгна. Аз...

Изскърцването на външната врата го накара да замлъкне и да се извърти рязко на стола. Той наистина не *трябваше* да се намира тук. В селото имаше прекалено много потенциално опасни отварячи на кръчмарски врати. Мъжете в сиво. Момчетата в синьо. Онзи градинар от ада. Терористите от З. В. Я. Р., които пък бяха бог знае откъде. Саймън се приготви отново да си плюе на петите.

Но беше само Драскачът.

— Какво съвпадение — отбеляза Пол. — Тъкмо обсъждахме творчеството ти.

— Не се съмнявам, че оценките са били ласкави. — Драскачът се дотътри до тезгяха. Беше муден човек. В сравнение с него Пол беше направо като холерик.

Тази вечер се беше изтупал в пълно драскаческо облекло. Носеше костюм от груб туид, ботуши за езда, часовник на верижка и широка виолетова вратовръзка. По себе си имаше какви ли не позьорски финтифлюшки. Беше прехвърлил четиридесетака, плешивееше отпред, отзад си беше вързал опашчица. Малко широк в кръста, с леко закривен нос и страхотно стиснат.

Драскачът се прозя. По зъбите му се виждаха много пломби от прекалено ядене на сладкиши.

— Търсих те, Саймън — каза той. — Къде отиваш?

— До тоалетната — отговори Саймън и се отправи към вратата.

— Добре, но гледай да не се бавиш много. Исках да те почерпя едно питие.

— А-а, така ли? — възкликна Саймън. — Тогава тоалетната може да почака.

— За мен една халба „Смърт с кисело зеле“, Пол, а за Саймън — каквото той пие.

Саймън се върна на стола си и се втренчи в Драскача, който пък се беше вторачил как Пол сипва двойно уиски.

— Нали това пиеше? — осведоми се барманът. Долната устна на Драскача започна леко да потрепва.

— Не пиеш обичайното?

— Наздраве — каза Саймън.

Пол наточи бирата на Драскача.

— Наздраве — каза барманът и му я поднесе.

— Наздраве — отвърна Драскачът и неохотно извади портфейла си. — От здраве да се не отървеш.

Известна сума пари промени притежателя си и Драскачът внимателно преброи рестото. Пол се върна към кръстословицата си, а Саймън оголи зъби в усмивка.

— Така-а — каза Драскачът, като се настаняваше на високия стол.

— Какво „така“? — попита Саймън, без да откъсва поглед от вратата.

— Пиша една книга — отговори Драскачът. — Фантастична е, но за да има привкус на реализъм, избрах Бремфийлд за място на действието. Всъщност, идеята беше на издателите. Очевидно са правили някакви проучвания и решиха, че това е идеалното място. Дори ми дадоха списък на онези от местните хора, които искат да включат в книгата. Обикновено не работят така, но те ми плащат... ъъ... ами достатъчно, за да свързвам двата края, и трябва да се съобразявам с желанията им.

— Всичко това е наистина забележително — каза Саймън, който вече беше преполовил поредното си двойно уиски, — но наистина трябва да тръгвам.

— Няма да ти отнема много време. Просто искам да се посъветвам с теб.

— Защо с мен?

— Защото те има в книгата.

— Какво? — изуми се Саймън.

— Ти си един от главните герои.

— Какво?

— Не трябваше да ти го казвам. Всъщност, цялата тази работа се пази в голяма тайна. Нямам представа защо. В края на краищата, това е само литература. Обаче нещо го закърших със сюжета и не знам как да продължа по-нататък. Та си помислих, че ако те попитам какво би направил, ако събитията се случваха в действителност, това би придало допълнителна автентичност на повествованието.

— КАКВО?

— Тази дума я имам в кръстословицата — обади се Пол от другия край на барплота. — Беше три отвесно: „въпросително местоимение за питане относно качеството, характера или вида на лице, предмет, действие, събитие или явление“. Сега съм на три водоравно: „вид застраховка“.

— Какво? — попита отново Саймън.

— А-а, КАСКО. Сега разбирам, благодаря. — Пол се хвана за химикалката.

— За придаване на допълнителна автентичност — повтори Драскачът. — Ти какво, ти да не си започнал да оглушаваш?

— Не — отвърна Саймън. — Чакай обаче да си изясним едно нещо. *Ти* пишеш фантастичен роман, чието действие се развива в Бремфийлд, така ли?

— Отчасти в Бремфиилд.

— И в този роман аз съм главното действащо лице?

— Едно от двете главни действащи лица.

— А мога ли да попитам кой е другото?

— Никога не би познал.

— Нима?

— Реймънд — прошепна Драскачът.

— Реймънд, значи. Разбирам. — Саймън поглади брадичката си. Тук трябва да споменем, че по устните му заигра лека усмивка. И нищо чудно. — Мога ли да узная какво заглавие мислиш да й сложиш?

— Защо искаш да знаеш?

— Просто така — излъга Саймън. — И, разбира се, за да мога да я открия в книжарниците и да си купя много екземпляри.

— Ами — поколеба се Драскачът, — всъщност не трябва да споменавам на никого нищо за това.

— Да, но вече го направи. А и аз *наистина* имам голямо желание да ти помогна. За мен ще е голяма чест да знам, че и аз имам някакъв принос за... как да го кажа... за насочване на сюжета в правилната посока. Разбира се, при пълна дискретност от моя страна.

— Добре, но при условие че ще спазваш пълна дискретност.

— Заглавието? — Саймън се ухили насреща му с белите си зъби.

— „Най-страхотното шоу в Космоса“ — беше отговорът.

„Най-страхотното шоу в Космоса“. Професор Мерлин правеше поклон след поклон, докато представяше артистите си на своя гост.

Реймънд се ръкуваше, усмихваше се и през цялото време се чудеше. Първото му впечатление от пируващите беше, че са предимно широкоплещести мъже и необуздани, екзотични жени. То обаче не се оказа трайно, когато ги огледа по-отблизо. Установи, че всички тези „артисти“ изглеждаха някак измъчени и със сенки под очите.

И всички бяха странни типове. Реймънд никога преди не беше срещал сиамски тризнаци. Нито пък беше чувал такова изумително описание като това на професора за г-н Аквафагоцит^[1] и неговия специален номер като човека аквариум. Това очевидно не беше обикновен цирк.

Обикновените циркове не пътуват между планетите с параходи от времето на кралица Виктория.

Реймънд се запозна с Дисекто Живата Бичкия, който можеше да си откача крайниците когато пожелае и да ги подрежда в произволни композиции; с Били Балона, който пък вършеше подвизи по издръжливост, като си завираше отзад тръба, през която вкарваха въздух под много високо налягане, и беше измислил нов начин за свирене на свирка, както и с Феникс Огнеупорната Танцърка с Ветрило.

Размени любезности с акробати, които ходят по въже, и с гълтачи на саби. Учтиво отказа да се ръкува с укротителя на микроби д-р Бактерия, който твърдеше, че е в състояние да му покаже нагледно какви са външните признаци на всяка болест, която Реймънд му посочи. Получи целувка по бузата от лейди Алострел, която очевидно бе станала звезда със способността си да призовава духовете на мъртвите, докато кара велосипед с едно колело (или май беше, докато язди еднорог).

Всичко беше шашващо. Но за Реймънд, който досега бе станал ветеран в шашването, то не беше кой знае колко по-различно от онова, с което се беше сблъсквал напоследък.

— О, да, обезателно — каканижеше професорът. — И накрая, Реймънд, ето един човек, с когото непременно трябва да се запознаеш. Изпълнител, известен с неповторимата си прецизност. Ненадминатият пешеходец-илузионист, единственият и неповторим мосю Ла Рош.

— Мосю Ла Рош? — Реймънд бе клъвнат и по двете бузи от едно дребно бледолико човече с малки, напомадени мустачки и прекомерно голяма за него перука.

— За моа е удоволствие — каза човечето и тракна токове за поздрав.

— А стига бе! — възкликна Реймънд. — Професоре, никога няма да се сетиш за какво...

— Напротив, сецам се за думата. Определението за „какво“ е „въпросително местоимение за питане относно качеството, характера или вида на лице, предмет, действие, събитие или явление“. Разбира се, ако това е, което имаш предвид.

— Да. Искам да кажа не. Имам предвид мосю Ла Рош. Когато бях на Венера, успях да избягам, защото си спомних, че моят приятел Саймън ми беше разказвал за един цирков изпълнител от викторианската епоха на име Ла Рош. Той измислил онзи номер, при който влизал в метална сфера и се изкачвал с нея по спираловидна релса. Какво ще кажете за това, а? — Реймънд пусна сияйна усмивка надолу към дребничкия французин и топло стисна ръката му. — Много се радвам да се запозная с вас — каза той. — Въпросният господин Ла Рош ваш роднина ли е? Някой предтеча, вашият пра-прадядо или нещо подобно?

Французинът го изгледа от главата до петите и каза:

— Аз Ла Рош. Аз същи Ла Рош, дето изобретил сфера с вътрешно задвижване. Мое амплоа — бъда тоз Сизиф на цирков свят.

— Искате да кажете, че семейството ви е съхранило традицията негови членове да изпълняват този номер? Гениално.

— Искам кажа, че *аз тоз* същи Ла Рош.

— Да, обаче не истинският. Истинският е играл преди повече от сто години.

— *Не истински?*

— Нека продължим нататък — каза професорът. — Мисля, че не се познаваш с...

— *Не истински?* — Французинът тропна с крак. — Той казва аз не истински Ла Рош.

— Ами така де. Не сте — каза Реймънд.

— Пфу — Ла Рош извади една детска ръкавица от джоба си и шляпна с нея Реймънд през лицето.

Чу се звучно „пляс!“.

— Казах само... — каза Реймънд.

— Ти казал? — викна Сизиф на цирковия свят. — Ти казал? Ти казал аз не истински Ла Рош. Това казал ти.

— Да — отговори Реймънд.

— Той не взима свои думи назад! — Французинът тропна с другия крак. — Той оплювал мое добро име. Той стъпкал моя репутация в кал.

— Е сега вече говориш глупости — каза Реймънд.

— Глупости! Сега той казва аз изкуфял.

„Пляс!“ — ръкавицата отново шляпна Реймънд през лицето.

— Я престани — предупреди го Реймънд. — Казах само, че...

— Аз чул какво ти казал. Казал, че моя сестра чук-чук с моряци за пари.

— Никога не съм казвал подобно нещо. „Пляс!“ — шляпна за трети път ръкавицата.

— Предупреждавам те — каза строго Реймънд.

— Нима? — изрепчи му се мосю Ла Рош.

— Господа, господа — професор Мерлин вметна своя принос в размяната на реплики. — Нека избегнем раздорите. Разногласията водят до разединение. Споровете водят до свади, а свадите — до нехармонични обстоятелства.

— Таз свиня пръв започнал — запротестира Ла Рош. — Той мен оскърбил. Изпикал се връз мои обувки и пребарал моя жена.

— Нищо подобно не съм правил.

„Пляс!“ — шляпна ръкавицата.

— Добре тогава, просеше си го — каза Реймънд, свали си сакото и го подаде на професор Мерлин. — Само да ме удариш още веднъж и от теб ще остане...

— Какво? — Ла Рош му показа среден пръст.

— От теб ще остане един мъртъв жабар — закани се Реймънд.

— *Жабар!* — Ла Рош размаха ръце. — Той нарекъл мен жабар. Псувал пред дами. Накърнил моя чест. Искам удовлетворение.

— Виж какво — повиши глас Реймънд, — съжалявам. Но не е възможно ти да си истинският Ла Рош. Той е роден през 1857 година, виждал съм негови снимки.

— Вие чули? — Дребният французин се обърна към своите колеги. — Сега пък казва, че има снимки на моя мама в момент, кога моя мама ражда мене. Гаден перверзник. Кой ми даде мои пистолети? На ти!

Без да си хаби времето в повече приказки, мосю Ла Рош ритна Реймънд в глезена.

— О-ох! — извика той, хвана се за крака и заподскача като бесен.

— О-ох! — изрева д-р Бактерия, когато Реймънд се стовари с все сила върху крака му.

— Айииии! — изписка лейди Алострел, когато д-р Бактерия падна назад от стола си, като повлече покривката на масата и обърна една купа с горещ пунш върху скута ѝ.

— Оооооу! — изкрещя Били Балона, когато лейди Алострел заби лакет в лицето му в опита си да изрине от скута си лавината от ястия, последвала пунша.

— Костюмът ми! — извика Реймънд, когато усети, че по крачолите му се стичат бира и пасти.

— Ъргх — изпъшка професор Мерлин и се свлече на пода след удара на Реймънд, който уцели него вместо Ла Рош, към когото бе замахнал с все сила.

След това настъпи пълна бъркотия.

Циркаджиите са пасмина, в която всички се държат здраво един за друг. Така и трябва. Скитническият живот никак не е лек. Затова всеки се грижи за другия. Имат си свои норми на поведение, които за незапознатия се свеждат до следното — обидиш ли един, обиждаш и всички останали.

Но и те са просто хора. А в такъв тесен кръг често възникват съперничество и завист. Както и други страсти, които ферментират като бира „Смърт с кисело зеле“ в добре запечатано буре.

От време на време тези страсти кипват, преливат и оплескват всичко наоколо.

В хрониките не е отбелязано кой пръв запрати парче крем-пита. Нито пък към кого точно беше насочено. Но то удари едната от сиамските тризначки, при това точно тази, който имаше зъб на Феникс Огнеупорната Танцорка с Ветрило. А тя хвърли чинията, която се заби в ухото на Дисекто. Докато той си търсеше главата, която бе

отхвърчала след сблъсъка и се бе търкулнала някъде, някой обърна супника в скута на един от гълтачите на саби. А супата беше гореща.

Другият гълтач на саби удари един от акробатите на въже, а той се строполи върху Реймънд, който се опитваше да помогне на професора. Реймънд отърси акробата от себе си и по погрешка удари господин Аквафагоцит. Господин Аквафагоцит извади меча си. Срещу него незабавно се нахвърлиха три джуджета, двама клоуни, Херкулес — най-силният човек в цирка, Поли — дресьорката на пудели, Леонора — укротителката на лъвове, и Пуф — вълшебният дракон, които се чувстваха засегнати, че не ги бяха представили по-рано.

И точно в този миг нахлу полицията.

[1] Водопогълщащ, гр. — Б.пр. ↑

13

— О'кей момко, спипан си! — Полицаите, които нахлуха вътре, изглеждаха доста добре. Носеха онези красиви лъскави шлемове с плексигласови козирки отпред и онези бронезилетки, от които гърдите им се издуваха като на културисти. От глава до пети бяха пременени в изисканото униформено синьо.

Бяха направо страхотни.

Онзи, който извика: „О'кей момко, спипан си!“, не носеше шлем, а това беше достойно за съжаление, защото беше започнал да оплешивява и с шлем щеше да изглежда поне пет години по-млад.

Той обаче нямаше шлем и това си е.

Но пък имаше патлак.

— Ти си... — завъртя го на 360 градуса към бара — спипан?

Пол вдигна глава от вестника.

— Изпуснахте го. Тръгна си преди десет минути.

— Преди десет минути? — Инспектор С'Мърт дойде до барплота. — Нали ти казах да го заприказваш. Когато ми се обади по телефона, ти казах да го заприказваш.

— Ти за куку ли ме мислиш? — попита Пол. — Според теб човекът е заподозрян, че е сериен убиец. Изчаках го да напусне пределите на заведението и чак тогава се обадох по телефона. Бях воден от грижа за теб.

— От грижа за мен?

— Помисли си само за купищата бумащина, която би се наложило да изпишеш, ако се бях опитал да го заприказвам за по-дълго. Което така и така не бих могъл да направя, защото той си тръгна, преди да ти телефонирам. Но да предположим, че се бях опитал да го заприказвам; по някое време той би могъл да заподозре нещо, би могъл да извади някой автомат или нещо подобно и би могло да се създаде обсадно положение, при което невинни жертви биха могли да се озоват на огневата линия, а кръчмата би могла да изгори до основи и...

— Да, да, да. Ясно. Купища бумащина.

— Точно така. Обаче тук имам нещо за теб. — Пол извади нещо, завито в носна кърпа. Постави го внимателно на тезгяха и го разви.

— Това е чаша за уиски — каза инспектор С'Мърт.

— Това е *неговата* чаша от уиски — отбеляза Пол.

— Е, и?

— Ами можеш да свалиш от нея отпечатъци от пръстите му.

Инспектор С'Мърт поклати глава с гадното усещане, че пак ще стигнат до задънена улица.

— Защо ми е да свалям отпечатъци от нея? Бяхме в дома му. Там е пълно с негови отпечатъци.

— Тогава би могъл да ги сравниш с тях. Нали каза, че се дават петдесет лири за насочване по вярна следа?

— Добър опит — усмихна се инспекторът. — Обаче всъщност казах, че се дават петдесет лири за информация, която би могла да допринесе за арестуването му.

— Въпрос на семантика — каза Пол. — То си е едно и също.

— Изобщо не е едно и също. Трябва да знам къде се намира заподозреният точно в този момент.

— Петдесет лири — каза Пол. — За информацията. Петдесет лири.

Инспектор С'Мърт въздъхна отчаяно.

— *Знаеш* ли къде се намира сега заподозреният?

— Петдесет лири — каза Пол.

— Ама *знаеш* ли?

— Петдесет лири.

— Полицай, плати на този човек петдесет лири и вземи квитанция.

Полицаят със сестрата каза:

— Кой, аз ли?

— Кой, аз ли, *сър* — поправи го инспектор С'Мърт.

— Слава Богу — въздъхна облекчено полицаят. — Помислих, че имате предвид мен.

— Наистина имах предвид теб, момче. Плати на този човек петдесет лири.

— Нямам петдесет лири, *сър*. — Полицаят козирува. — Портфейлът ми е вкъщи, в спортното яке.

— Спортно яке? — Пол поклати глава. — Обзалагам се, че този има и чехли у дома.

— Има — каза полицаят, който нямаше сестра, но беше виждал заповед за обиск. — Виждал съм ги. Виждал съм и заповед за обиск.

— Полицай, веднага плати на този човек петдесет лири.

Полицаят, който си падаше по спортното облекло, заклати яростно глава.

— Нямам петдесет лири, сър. Но Дерек има.

— И аз нямам — запротестира полицаят, който нямаше сестра, чието име беше Дерек. (Дерек беше името на полицая, а не името на сестрата, която той нямаше — тя се казваше Дорис.)

— Има, сър. Той спестява за скутер.

— За скутер? — Пол отново поклати глава.

— Да, за скутер. И винаги носи парите в себе си.

— Не ги нося.

— Носиш ги пък.

— *Млък!* — Инспектор С'Мърт тресна с патлака си по тезгяха. Той изгърмя със страхотен трясък и избълва много дим.

Полицайте се хвърлиха един другиму в обятията, след което се изгъркулиха един връз друг на пода в разтреперана купчина.

Пол дори не трепна. Не мигна. Премести поглед от разбитото шише с уиски към лицето на инспектор С'Мърт, на което бе избила пот, а после го прехвърли към вестника си.

— Гръмна — каза той.

— Гръмна ли? — Инспекторът помириса димящото дуло.

— Десет лири глоба за стрелба с пистолет. Благодаря.

— Няма защо. Полицаи, станете от пода и платете на човека петдесет лири. *Незабавно!*

— Да, сър.

— Така — каза инспекторът, докато наблюдаваше как Пол брои парите, преди да ги мушне в джоба си. — Казвай сега къде е заподозреният?

— В дома на Драскача. Четиридесет и девет, петдесет, благодаря.

— И къде живее той?

— Хабер си нямам — каза Пол.

Инспектор С'Мърт се прицели в него с патлака си.

— Може да проверите в телефонния указател. — Пол измъкна един изпод тезгяха. — Казва се Филиз, Килгор Филиз.

— Е, какво мислите, господин Филиз?

Саймън си беше качил краката на канапето му.

Беше старинно канапе, претрупано драпирано с онзи вид отвратителни многоцветни вълнени покривки, с каквито собствениците на котки много обичат да прикриват драскотините от нокти по мебелите и така да придават повече уют на дома си.

Къщата на Драскача се намираше точно в края на уличката-чието-име-никой-не-смее-да-произнесе. Беше се сгушила зад тази на откачения стар майор. Около нея се издигаше висок, гъст плет. Саймън, който беше прекарал целия си живот в селото и мислеше, че познава всеки сантиметър от него, до този момент дори не подозираше съществуването ѝ.

Вътре беше много уютно.

Всекидневната беше типична за хора от средната класа, които работят в града, а живеят в провинцията. Имаше купчини лъскави списания. Подредени по броеве. И едно компютърно устройство от онези, за които толкова се говори напоследък. От тия джаджи, дето приличат на електрически пишещи машини с прикрепен отгоре им телевизионен екран. Викат им *текстообработващи устройства*. Имаше и голяма камина, която в студен зимен ден можеше да изгори толкова много пънове, че да стопли дори небето.

Стаята не беше точно по вкуса на Саймън.

— Какво мисля ли? — Драскачът отпи малка глътка сладко шери. Беше донесъл една три четвърти празна бутилка от кухнята. Пазеше я за гости, които нямаха намерение да се заседяват. — Разкажи ми, ако обичаш, още веднъж историята отначало.

— Всичко е много просто. — Саймън отпи от пълната си чаша, която след съприкосновението с устните му се оказа празна. — От това, което ми разказа за героя си, чийто прототип съм аз, излиза, че той си пада малко копелдак, нали? Но има златно сърце. И е един симпатичен вагабонтин.

— Ами да, придал съм му някоя и друга копелдашка черта. Всъщност, всичките му черти са копелдашки. Но независимо от това продължавай нататък.

— Той трябва да стори нещо голямо и вълнуващо. — Саймън сложи на масата миниатюрната си чашка и посегна към бутилката с шерито. Драскачът обаче я дръпна извън обсега му. — Не ти го казвам само защото съм прототип на героя ти, а защото, ако аз бях на негово място, щях да сторя нещо голямо и вълнуващо. Нали искаше да чуеш какво ще те посъветвам?

— Да, обаче съветът, който ми даваш, не е точно онова, което очаквах да чуя.

— Разбира се, че не е. Тъкмо затова си го забатачил със сюжета. Имаш нужда от свежи идеи.

— Трябва да призная, че новият сценарий, който предлагаш, е много вълнуващ. Героят ти не дава печалбата си за благотворителни цели, а бива обран от банда терористи. Той се спуска да ги преследва и си връща парите. Смяташ ли, че ще има достатъчно смелост, за да го направи?

— Обзалагам се, че... тъ... *той* би го направил. Версията, според която си дава парите за благотворителни цели, ми се струва твърде пресилена. Точно тук сюжетът тръгва в погрешна посока.

— Мога да преработя целия пасаж така, че той изобщо да не спечели никакви пари.

— Не, не го прави... Той спечелва парите, открадват му ги, а после си ги открадва обратно.

— Мисля, че си прав — каза Драскачът и напълни чашата на Саймън до половината. — Версията с даването на пари за благотворителни цели никога не ми е допадала. Беше идея на издателите.

— Мамка им, така ще да е било. Кой каза, че са издателите? — попита Саймън. Сякаш не знаеше кои са.

— Инициалите им са З. В. Я. Р. Макар че не знам какво стои зад това съкращение. Чувал ли си някога за тях?

— Никога — поклати глава Саймън.

— Добре — каза Драскачът. — И така, той се втурва да преследва тези терористи, за които ти хрумна. Как обаче ще разбере къде да ги търси?

„Как, я?“ — помисли си Саймън.

— Там е целият номер. Ето, ти си написал книгата до половината, нали така? И не ти се иска да въвеждаш твърде много

нови герои, нали? Те трябва да са свързани с някой, за когото вече си писал.

— Да — каза Драскачът. — Но с кого?

„Точно това искам *ти* да ми кажеш на мен, тъп педал такъв“ — помисли си Саймън.

— Ами това ти ще ми кажеш. Ако искаш да пишеш за тайна терористична група, която действа в селото, къде *според теб* трябва да бъде щабът ѝ?

Драскачът се почеса по плешивото теме, а Саймън се усмихна, разкривайки чудесните си изкуствени зъби.

— Има една изоставена лесничейска колиба извън селото.

— Твърде малка е — каза бързо Саймън.

— Знаеш ли я?

— Знам за нея. Те трябва да са свързани с някой местен жител.

— С викария?

Саймън отново поклати глава. Когато му хрумна във „Веселите градинари“, този план му се виждаше съвсем прост. Линията на разсъжденията му беше следната: ако Драскачът е определен да напише бъдещата биография на Реймънд и действително не знае, че написаното от него е истина, а не литературна измислица, тогава той би могъл да го убеди да промени разказа си в частта, отнасяща се до него, Саймън, и така да си върне парите. Щеше да е направо гот. Пред човека, който знаеше бъдещето предварително, отново се откриваха неизброими възможности. И този човек щеше да бъде Саймън.

Кучият му син!

— Сетих се — каза Драскачът.

— Така ли? — попита Саймън.

— Да. Как не ми хрумна по-рано. Птицефермата на Дългия Боб.

— Ааа — каза замислено Саймън. — И защо точно там?

— Ами, той крои нещо. Спомняш ли си онова място в книгата, за което ти споменах — за това как героят, чийто прототип си ти, видял Дългия Боб наред опитите му да провежда строева подготовка на пилетата си?

— Май ми спомена нещо такова. — Драскачът не беше правил подобно нещо.

— Да, той ще е в дъното на тази работа. Нали знаеш, че е откачен? Освен това отглежда нова порода пилета. Възнамерява да

завладее с тях света. Нещо от този сорт.

— Това ми харесва — каза Саймън. — Какво друго ще ми кажеш за него?

— Ами, значи се нуждае от пари за сатанинския си план. Той плаща на терористите. Да. Вече си представям всичко останало. Това е религиозна секта. От онези, които предричат края на света.

— Я по-кратко — каза Саймън. — Това не е ли малко прекалено?

— Месианство. — Драскачът взе бележника си. — Обичам да пиша за такива работи. Няма да се съобразявам повече с изискванията на издателите. Ще я напиша, както аз си знам.

— Браво — каза Саймън. — Надявам се, че номерът ще мине.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Няма значение. Добре тогава. Е, мисля, *че е време да си вървя у дома. Ще си легна рано тази нощ.*

— Не и в книгата ми — каза Драскачът и задраци в бележника си. — В книгата ми отиваш при Дългия Боб да си откраднеш обратно парите. Точно така.

— Искаш да кажеш, че така е в живота ми в литературната измислица, нали? — Саймън се надигна от канапето и се опита да се откачи от ужасната многоцветна вълнена покривка. — Но в реалния живот отивам да си легна. В случай че някой попита.

— Не мога да си представя защо някой би се интересувал от това. — Драскачът продължаваше енергично да драци.

— Прав си. Е, тогава довиждане.

— Довиждане. — Драскачът не вдигна глава от бележника си и Саймън се възползва от това, за да грабне бутилката с шерито и да я мушна в джоба си. — Довиждане — повтори той.

Тръгна покрай изоставената железопътна линия, която минаваше зад къщата на Реймънд и се спускаше към долния край на селото.

Това беше мъдър избор. Защото не бе изминал и стотина метра, когато чу силен вой от полицейски сирени. Както и отчетливото дрънчене на полицейските коли, които подскачаха през дупките-за-които-никой-не-ще-да-поеме-отговорност по улицата-чието-име-никой-не-смее-да-произнесе.

Саймън закрачи по-енергично и вместо към къщи се отправи към птицефермата на Дългия Боб.

В светлината на гореизложеното е логично да се заключи, че в действителност полицията бе нахлула във „Веселите градинари“, а не в големия салон на парахода „Саламандър“. В такъв случай би следвало, че там въргалът е още в разгара си.

Така си беше.

Някой с дрехи, украсени с пайети, прелетя над масата, плъсна се пода, скочи отново на крака и продължи да се бие. Изпочупени бяха много порцеланови съдове и безценна стъклария. Сред всичките крясъци, писъци, викове и какво ли още не внезапно прогърмя мощен глас:

— Значи това е „Най-страхотното шоу в Космоса“!

Реймънд, който се бе укривал под масата, видя чифт златни ботуши и част от панталон, който явно беше изключително постижение на шивашкото изкуство.

Дрънченето на сабите и трясъкът на счупени съдове спряха изведнъж. Е, поне за една-две секунди.

Професорът удари с една тояга джуджето, което се беше повесило на бричовите му. Били Балонът каза:

— Спусни ми въздуха!

А един от луделите на Поли изквича, вземайки „си диез“.

— „Най-страхотното шоу в Космоса“? Ха, ха.

Беше странен глас. Акцентът беше непознат за Реймънд. Беше някак носов и превзет. Думите бяха по-скоро изкашляни, отколкото произнесени.

Гласът не допадна на Реймънд. Караше го да се чувства неспокоен. Беше почти сигурен, че притежателят му никак нямаше да му хареса. Запита се как ли може да изглежда той. Защото гласът звучеше като да е мъжки, нали разбирате?

Реймънд повдигна крайчеца на разкъсаната покривка, който се беше изпречил пред очите му, и погледна нагоре.

Но веднага отново го пусна, коленичи, сви се и каза:

— Мама му стара!

Наистина беше видял онова, което беше видял, нали?

Реймънд отново надникна плахо.

Наистина го беше видял.

Сигурно си въобразяваше.

Не, не може да бъде.

Да, обаче можеше.

Реймънд надникна за трети път изпод масата и ето какво видя: златни ботуши с остри върхове и токове като на кубинки; следваха майсторски ушити панталони от черен сатен — бяха много шик и подхождаха идеално на вталената куртка с два реда златни копчета, препасана със златен колан с много сложно изработена катарамата-диск с крила и инкрустации. На раменете имаше еполети, а на левия джоб на гърдите — брошка във формата на скарабей^[1]. От украсените с дантели ръкавели се подаваха фини човешки ръце, добре гледани и със съвършен маникюр.

Дотук всичко беше наред, макар и прекалено префърцунено.

Проблемът беше главата.

Тя не беше човешка.

Това беше глава на животно.

Беше глава на вълк. Не, не на вълк. Реймънд направи плах оглед. Приличаше на главата на онова животно, което се примъкна към мършата, оставена от лъвовете. Чакал. Да, това бе глава на чакал и съвсем не беше някаква карнавална маска. Това нещо беше живо и дишаше. Беше наистина великолепен екземпляр. Ах, как се присвиваха и разширяваха ноздрите му, как се стиснаха черните му устни, как примигваха жълтите му очи с тесни зеници.

Наистина много впечатляващо. Ами с какво достойнство се носеше само. Почти като... Реймънд се замисли. Почти.

— Мътните го взели — прошепна Реймънд. — Това е *той*. Онова божество. Египетското. Дето го има изрисувано по стените на гробниците. Как беше... Анубис. Това е Анубис.

— Може би това е метеж. — Беше друг глас. Много странен глас. Писклив и като че под налягане. Като звук от свирка. Притежателят на този глас излезе напред и Реймънд можа да се наслади на целия му блясък.

На ръст беше почти колкото другия (значи висок). Имаше почти същото телосложение (значи строен и атлетичен). Облеклото му беше почти същото (с изключение на някои дребни подробности). Но главата беше друга.

Това беше неговият другар. Онзи с птичата глава. Главата на свещената птица ибис.

Той също беше изумителен. Перата бяха черни, с отблясъци във всички цветове на дъгата. Очите му представляваха две ярко светещи червени точки. А човката беше наситено жълта. Зашеметяващо жълта.

Сет. Това беше Сет. Или пък Тот. Той също имаше птича глава. Реймънд се замисли за момент. Сет — реши той. Тот беше по-трудно за произнасяне.

Значи беше Сет. Не можеше и дума да става за някаква грешка.

— Мътните го взели — прошепна отново Реймънд и тежко се отпусна на задника си. Двама египетски богове, и то в един и същ ден. Това се казва изненада.

Но пък, от друга страна.

Реймънд се замисли какъв ден бе прекарал.

Този ден бе започнал, когато се беше събудил с мисълта, че си е у дома, но след това бе разбрал, че всъщност се намира на борда на пътнически параход от времето на кралица Виктория, който е на орбита около Сатурн. И при това плава по въздуха. Защото космическото пространство е пълно с въздух. После се бяха появили жената-мечта на име Зефир и костюмът-мечта на Джорджо Армани. Сега този костюм-мечта беше напълно оплескан и не ставаше за нищо. След това бе дошло разкритието, че светът, в който беше израсъл, бе всъщност един вътрешен свят. И че хората от горния свят, на които им беше писнало от мръсотията, бълвана от долния, са решили да запушат отворите на полюсите и да задушат всички, които се намират вътре.

Т.е. да изтребят човечеството. Просто така.

След това бе изкарал успешно специалния тест, измислен от професор Мерлин. И това го бе изправило пред перспективата да го застигне почти сигурна смърт, като му бе отредена незавидната роля да бъде единственият войник в една армия, която ще се сражава, за да попречи на „горните земляни“ да осъществят своите планове за запущване на отворите при полюсите.

А и преди да се заеме с тази задача, ще трябва да освободи двеста земляни от долния свят, които точно в този момент се намират в плен на Сатурн.

Да бе.

На всичко отгоре току-що се беше сбил с един французин, който твърди, че е на повече от век.

Ей такъв ден беше преживял.

Така че пристигането на двама египетски богове не би трябвало да го изненада чак толкова. Просто трябваше да свикне с тези неща.

Какво е най-добре да направи сега?

Дали да им се поклони? Просто така, от любезност? Разбира се, той беше християнин-евангелист. През последните два дни се чувстваше по-такъв, отколкото когато и да било преди това.

Но да изразиш почит към боговете на други религии винаги си беше проява на вежливост.

Особено пък, когато са се възправили пред теб от плът и кръв.

— Мисля, най-добре ще е да се поклоня — прошепна Реймънд. — Предполагам, че всички в момента постъпват така. — Поклони се, както си беше под масата.

Професор Мерлин се прокашля.

„Сигурно ще започне да чете молитва“ — помисли си Реймънд и събра ръце.

Професор Мерлин заговори.

— Я се пръждосвайте от кораба ми, кучешки изчадия — каза той.

Под масата Реймънд захвапа кокалчетата на пръстите си.

Над масата великият Анубис огледа великолепия салон. Един великолепен салон, който вече не беше толкова блестящ. Всички столове и чинии бяха изпочупени. Навсякъде беше пръсната храна. Участниците в пиршеството бяха изпочапани от главата до петите. Имаше богато разнообразие от насинени очи и разкъравени носове. А един тип си търсеше главата. Великолепните дрехи бяха станали на парцали, а перуките бяха килнати на една страна и съвсем раздърпани. Подът беше осеян с изпочупени чаши и залят със скъпи вина.

— Леле, леле — каза той.

— Казах ви да се пръждосате. — Професорът им даде знак в същия смисъл с великолепните си пръсти. — Ще пратя някой с вас на палубата да хвърли някоя пръчка, за да я вземете. Как ви се вижда тази идея, а?

Реймънд се сви.

Сет каза:

— Дали да не ви ексекутираме незабавно по обвинение за извършване на насилие върху територия, намираща се под юрисдикцията на Сатурн. Как ви се вижда тази идея *на вас*, а?

Професор Мерлин погледна надменно бога.

— Говориш ли ми, или си подсвиркваш? Гледай да произнесаш по-ясно каквото имаш да ми казваш.

„Млъкни бе — каза си наум Реймънд. — Да не си откачил?“

— Не си спомням да сте искали разрешение да се качите на борда — обърна се професорът към двамата богове. — Опасявам се, че сте се промъкнали, без да обявите присъствието си.

— Изцапал си си брадата с крем от торта — отвърна му Сет.

— Ама това брада ли е? — попита Анубис. — Аз пък си помислих, че е хамак, на който се е излегло да си почива някакво прасе.

Професор Мерлин размаха ръка пред носа си.

— Кучешки дъх и птичи мозък — каза той. — Веднага се омитайте от кораба ми, преди да съм нашибал единия с камшика, а другия да съм го оскубал и да съм го сготвил с плънка тъкмо навреме за чая на котката ми.

При тези думи устните на Анубис се изкривиха и оголиха равните му зъби, а Сет показа как ще изкълве очите на някого с човката си.

— И двамата знаете къде е вратата. Ако искате, излезте на подскоци или изхвърчете през нея, кой както си избере. — Професор Мерлин облиза крема от брадата си с внушителния си език.

— Документите! — излая Анубис.

— Веднага! — изсвири Сет. — Или ще ви изправим пред наказателната рота, за да бъдете екзекутирани за насилствени действия.

— Зефир — провикна се професор Мерлин. — Ако обичаш, седни да напишеш едно писмо.

Зефир се усмихна, обърна един стол със седалката нагоре, за да може да седне. Седна. Извади от нищото писалка и лист и каза:

— Готова съм да ми диктувате.

— Много любезно от твоя страна. Адресирай го до Негово кралско височество, Великия херцог Фогърти, Дворец на небесните удоволствия номер 1, „Големия шикозен път“, град Фогърти, Сатурн. „Драги Бинки...“

— Бинки? — възкликна Анубис. Сет само заклати човка.

— „Драги Бинки, с най-голямо прискърбие трябва да ти съобщя, че съжالياвам, че не мога да присъствам днес на честването на рождения ти ден. Знам колко много искаше отново да видиш представлението на моя цирк, а за мен, разбира се, тъй като сме такива близки приятели от толкова много години, щеше да бъде изключително удоволствие да се порадвам на гостоприемството ти и на жените ти.

За съжаление обаче това не може да стане. Точно по средата на генералната репетиция на специално подготвения по твоята хореография нов номер — бой с торти, — с който искаше да позабавляваш горкичкия си болен син Колин с надеждата, че това ще му помогне да преодолее болестта, бяхме прекъснати от двама простаци, които се промъкнаха без предупреждение и заплашиха трупата ми със смърт...“

Професорът спря. Сет и Анубис отстъпваха на пръсти към вратата.

— Защо си тръгвате толкова скоро? — попита ги професорът. — Надявах се, че ще ни позабавлявате с някой и друг скок през огнен обръч или пък с номера на папагалчетата, които подскачат нагоре-надолу по една стълбичка и бият камбанка. Не искате ли?

Но той вече говореше на празния вход на великолепия салон, който вече не беше толкова великолепен.

За момент настъпи пауза. След това бурен смях разцепи въздуха.

Реймънд бавно изпъзля изпод масата. Клатеше отчаяно глава и се тресеше от страх.

— Чудех се къде си се скрил — каза професорът. — Много мъдро от твоя страна да не се показваш, за да не те познаят по-късно. Умна постъпка, цветенце мое.

Реймънд още клатеше глава и доста глуповато ту отваряше, ту затваряше уста.

— Ти... ти... — успя да каже той.

— Какво аз, аз, аз? — изимитира го професорът, като отърсваше трошите и останалите фрагменти храна от себе си. — Какво искаш да кажеш с това аз, аз, аз?

— Ти. Тези богове. Ти ги обиди.

— Така ли? — Настъпи мълчание. А след това салонът отново се разтнесе от бурен смях. Подигравателен смях.

— Анубис и Сет. Видях ги. Чух ги. Чух и теб.

— А, това ли? — Професор Мерлин извади някакъв плод от перуката си и го лапна. — Не одобряваш, така ли?

— Това беше възмутително богохулство.

— Добре — каза професорът.

— Добре ли?

— Да, добре. Реймънд, ако се бях държал по друг начин, ако бях показал някакво уважение, любезност, почит или изобщо нещо друго, освен абсолютна арогантност, пълна самоувереност и вироглавост, те щяха да ми видят сметката, докато мигнеш. Казах ти, че се преструваме на „горни земяни“, а те се държат точно по този начин.

— Но не и пред богове.

— О, не. Съмнявам се, че дори „горните“ биха посмели да се държат така пред богове.

— Но ти направи тъкмо това.

— Не, Реймънд. Аз се държах така пред двама сополиви митничари от Сатурн. Мисля, че се казваха Фидо и Туийти. Макар че не мога да се сетя кой на кое име отговаряше. Но, я почакай, дръпни юздите, не би ти, глупачето ми, да си мислиш, че...

— Разбира се, че не. — Реймънд настъпи нещо хрускаво на пода.

— Ти си си помислил, че те... — Професор Мерлин се обърна и намигна дяволито на оплесканите си артисти. — Реймънд си е помислил, че те... — Артистите започнаха да се кикотят. — Той си е помислил, че тези двама тъпанари са...

— Не съм си помислил. — Реймънд яростно заклати глава и поръси професора с парченца от торта.

— Не, разбира се, че не си. — Професорът намигна и потупа Реймънд по гърба. — Че те... — той посочи с палец към вратата.

— Я престани! — Реймънд тропна с крак. — Виж на какво заприлича костюмът ми. Вече за нищо не става, за нищичко. Хубавият ми костюм.

Професорът подуши жалкия остатък от костюма на Реймънд.

— Доста си го омърлял.

— Хубавият ми костюм! — Реймънд вдигна юмруци.

— Ще платя сметката за химическото чистене.

— Той е виновен. — Реймънд посочи към дребния французин, който се мъчеше да се изправи на крака.

— Ти пръв започнал — изписка мосю Ла Рош. — Ти, подлога на мое старо кафяво куче.

— *Ти* започна пръв, лъжлив жабар такъв.

— Той пак псува, негова мама. А бе няма ли кой ми даде пистолети!

— Успокойте се, моля ви. — Професорът вдигна ръце и пръстите му се удължиха чак до безсрамните фрески по тавана, където погъделичкаха по задника едно херувимче. Това наистина успокои Реймънд.

— Английска свиня — каза Ла Рош.

— Лъжлив жабар — върна му го Реймънд.

— Той не лъже — намеси се Зефир, която единствена не беше изцапана и изглеждаше чудесно, както винаги. — Казва истината, Реймънд. Той е истинският Ла Рош.

— Но тогава ще трябва да е на...

— Сто петдесет и три години — каза французинът и тропна с токовете на ботушите си. — И аз два пъти повече мъж от теб.

— Много си стар.

— Как смееш! Аз най-млад в цял цирк.

— Какво?

— Жалкото е, че не вярваш в магии — каза професор Мерлин, — иначе бих ти разказал как става това. Но стига за днес.

— Хъм — измърмори Реймънд, но после значително се оживи, като погледна към „съпругата“ си, и каза: — Да, време е да си лягаме. Утре трябва да станем много рано. Къде е младоженският апартамент?

— Младоженският апартамент? — Професор Мерлин се разсмя. — Добър опит, мой стари Казанова, но опасявам се, че леглото трябва да почака. Приземихме се на Сатурн преди двадесет минути. Парадът на цирка започва след половин час, а нашето първо представление — един час след това. Така че, ако искаш да си синхронизираме часовниците, най-добре да го сторим сега. Като свършим с това, ще ми кажеш точно в колко часа да те чакам да се завърнеш с двестата души, които ще си освободил. Нали така?

— Да бе, точно така — каза Реймънд. — Дума да няма.

[1] Свещен бръмбар у египтяните — Б.пр. ↑

Саймън се беше сврял в храсталака край пътя — скривалище, за което съвсем бе забравил. Някога бе прекарвал много приятни мигове в него. Невинни мигове. Мигове от детството. Когато двамата с Реймънд се чупеха от училище, мацаха си лицата с глина, размахваха лъкове и стрели и тържествено произнасяха тежки и тайни клетви.

Наистина това бяха щастливи дни, но сега, при спомена за тях, храсталакът му навяваше тъга.

Саймън беше все още твърде млад, за да тъгува по детството си. Даже напротив, радваше се, че беше свършило. Но сега му хрумна, че може би просто му липсва Реймънд. В края на краищата, той му беше най-най-добрият приятел и откакто го нямаше, нещата в селото не бяха както преди.

Меко казано.

Въздъхна и взе да прехвърля една клонка между пръстите си. Как славно се бяха смели някога двамата в този храсталак. Определено си прекарваха върховно по онова време. Спомняш ли си оня път, когато... Саймън спря за миг, въздъхна, пречупи клонката и я помириса.

— Пустият му Реймънд — каза. — Той е виновен за всичко.

И Саймън се почеса по главата. Махмурлукът му беше минал, което все пак беше нещо. Наистина е забележително как чрез простото поемане на три двойни уискита и няколко глътки сладко шери човек може да се отърве от главоболието, което го е мъчило през целия ден. Жалко, че не беше взел със себе си малко чипс. През последните дванадесет часа не беше слагал почти нищо в уста. И сега беше наистина гладен.

— Пустият му Реймънд.

Слънцето взе да клони към залез над селото. Правеше някои много живописни неща с короните на хубавите стари дъбове, които ограждаха землището. Но очите на Саймън бяха слепи за красивата гледка. До слуха му достигаха нестройните звуци, които се носеха откъм камбанарията, където разни некадърни бремфийлдски звънари

се упражняваха да опъват нервите на мирното селско население. Ноздрите му улавяха вонята, която идваше от ямите с птичи тор край фермата на Дългия Боб. В далечината пролая куче. По главната улица премина тежък камион и прозорците на къщите се раздрънчаха.

Залез ли? Какъв ти залез?

Саймън си подаде главата от храсталака и хвърли бърз поглед към подножието на хълма, където беше птицефермата. Оттук имаше добра видимост. Но за беда не се виждаше нищо. Всички пилци си бяха в курниците. Лендровъра на Дългия Боб го нямаше. Мястото беше безлюдно.

— Хайде — каза тихо Саймън. — По-живо де.

От часове клечеше в този влажен храсталак с риск да хване хемороиди и чакаше да стане нещо. Каквото и да е. Беше решил, че е най-добре да изчака до полунощ, преди да се смъкне долу и хубавичко да поогледа наоколо. Но се бе надявал междувременно да закипи някаква дейност. Например подозрителни мъже да разнасят насамнатам подозрителни сандъци и да си шепнат нещо от сорта на: „шушу-мушу, шушу-мушу, тайни планове, шушу-мушу, шушу-мушу, тази нощ, шушу-мушу, шушу-мушу, часът удари, шушу-мушу, шушу-мушу“, както по правило би трябвало да правят. Обаче не го правеха. Това наистина беше твърде разочароващо.

„Най-страхотното шоу в Космоса“ лежеше пред него на земята. Не можеше да си наложи да я отвори и да хвърли един поглед. Ако в нея нищо не се беше променило и тя не съдържаше преработената версия на Драскача, значи Саймън здравата го беше загазил. Беше отписан от понататъшния разказ и го преследваха по обвинение в убийство. Това изобщо не се връзваше с личните му планове. Разбира се, имаше голяма вероятност редакторите от З. В. Я. Р. да махнат внесените от Драскача промени. Но тъй като Саймън си беше Саймън, той не мислеше, че ще направят подобно нещо. Ако успееше да си открадне обратно спечелените пари, би могъл съществено да промени автентичната история, която щеше бъде публикувана в бъдеще.

Всъщност, щеше съществено да промени самото бъдеще, както и ролята, която З. В. Я. Р. играеше в него. Така беше на теория — макар че теорията не я биваше особено. Саймън добре съзнаваше, че в случай че успее да си открадне обратно парите, оптималният курс на действие, който би могъл да поеме, би бил да остави колкото е

възможно по-голямо разстояние между себе си и Бремфийлд. С паспорт или без паспорт. Благодаря и довиждане.

Разклати бутилката с шери, която беше задигнал от Драскача. Тя беше отчайващо празна, а той беше отчайващо гладен. На всичкото отгоре му се приходи до тоалетната.

— Ако не е едното, ще е другото — Саймън предпазливо изпълзя от храсталака. Протегна се, пусна една топовна пръдня, промъкна се зад храста и се облекчи. Тъкмо вдигаше ципа на панталоните си, когато му се мярна нещо синьо. То не идваше откъм гащите му, а някъде от лявата му страна, оттатък нивите. От една малка горичка или шубрак — винаги е трудно да се каже кое от двете.

— Полиция. — Саймън залегна в тревата. В мократа, подгизнала трева. — Мамка му — оплака се той.

Синьото петно пак се мерна. Дали не беше някакъв турист с анорак или яке? Винаги е трудно да се каже кое от двете.

— Я се стегни, Саймън. — Саймън пропълзя обратно до мястото, където бе стоял, преди да отвърне на зова на природата. А там... — А така, крайно време беше.

Стопанският двор на Дългия Боб вече не беше пуст. Лендровърът на птицефермера тъкмо минаваше през портата, следван от стар модел ягуар, така предпочитан от криминалните елементи. Беше същият ягуар.

Колите спряха и от тях се изсипа народ. От лендровъра излезе Дългият Боб и кой мислите беше с него? С черен костюм от три части, къса подстрижка и очила: Дейв Войнишката стойка. И кой друг? С гъста светлокестенява коса, хубава фигура, тесни дънки и тениска с надпис „Лед Цепелин“. Тениската на Саймън. *Лайза!* Моля?

Вратите на ягуара се отвориха и оттам наизлизаха терористите от З. В. Я. Р. Хубавицата и нейната кохорта. Саймън напрегна очи, за да вижда по-добре. Носеше ли тя торбите с парите му? Да, носеше ги.

— Бум-шака — каза Саймън. — Но защо и Лайза? Наостри уши. До него започнаха да достигат откъслечи от разговора, който се водеше в двора.

„Шушу-мушу, шушу-мушу, тайни планове, шушу-мушу, шушу-мушу, тази нощ, шушу-мушу, шушу-мушу, часът удари, шушу-мушу, шушу-мушу.“ После всички се отправиха към къщата на фермера и изчезнаха вътре.

Саймън остана в храсталака и за момент се зачуди как да постъпи по-нататък. Какво правеше Лайза с тях? И тя ли беше терористка от З. В. Я. Р.? Изглеждаше малко вероятно. Имаше само един начин да се разбере.

Слънцето вече залязваше на хоризонта и сенките започнаха да се удължават. Саймън се измъкна от храста по корем и запълзя надолу по хълма към птицефермата на Дългия Боб за „Среща със страха“^[1].

— Честно казано — сподели Реймънд със Зефир, — страх ме е. — Стояха на предната палуба на „Саламандър“. Корабът беше пуснал котва в пристанището. А пристанището беше на Сатурн. Небето синееше. На кея се беше струпала навалица. Зефир беше красива. Реймънд беше уплашен.

— Погледни ги — прошепна той. — Не ми харесва начинът, по който ме гледат.

— Не ставай глупав, те не гледат теб.

— Не съм глупав. Зяпат мен. Сигурно е заради костюма ми. Виждат колко лекета има по него. Казах ти, че лимоновият сок няма да премахне петната от червено вино. Не мога да се справя с тази задача. Трябва да отменим операцията. Поне докато изсъхнат проклетите петна.

— Реймънд, те не гледат теб. Зяпат кораба. Никога не са виждали нещо подобно.

— Но нали не играете за първи път на Сатурн?

— Не, но за първи път слизаме тук с кораба. Обикновено го оставяме в Космоса и слизаме с небиещите на очи спасителни лодки. Така е по-безопасно.

— По-безопасно ли? — В гласа на Реймънд се почувства голяма тревога.

— Спомни си, че този кораб е краден.

— И защо слязохте този път с него?

Зефир въздъхна.

— Заради двестата нови пасажери, които се надяваме, че ще доведеш на борда.

— А, да, въпросните пасажери. — Реймънд задъвка кокалчето на пръста си и се загледа надолу към тълпата.

За обикновения човек това си беше сбирщина от египетски богове. Мъже, жени, деца. Големи и малки. С глави на ястреби, на чакали, на ибиси и на орли. Бяха облечени в много пъстри дрехи. Всичко приличаше на карнавал. Макар че на Реймънд му приличаше по-скоро на ада.

Иначе денят беше хубав. А и пейзажът беше красив.

Зад кея градът се издигаше като химн в чест на бога Ра.

От двете страни на широките булеварди се възправяха редици от мраморни обелиски, а булевардите водеха към палати в бледи тонове.

Виждаха се пирамиди с позлатени върхове.

И величествени триумфални арки.

С барелефи, изобразяващи луната и звездите.

В чест на Ра — бога на изгряващото Слънце.

С други думи...

Това беше Мемфис.

Но не в щата Тенеси.

А Мемфис в Египет.

Четири хиляди години преди Христа.

— Красиво е нали? — попита Зефир. — Покрива ли се с представата ти за красиво?

— Невероятно е — отвърна Реймънд. — И направо ме ужасява. Но сега започвам да разбирам. Нещата взеха да ми се наместват.

— Така ли?

— Така. Моят приятел Саймън веднъж ми разказа за една книга, която бил чел. „Завещанието на боговете“ или нещо подобно. Била написана от някакъв германец, който твърдял, че всички богове от древността всъщност за астронавти, дошли от Космоса. И това, което виждам сега, доказва правотата му. Древният Египет на Земята е бил просто копие на този град.

— Звучи добре, но истината е малко по-друга — каза Зефир. — Древният Египет на Земята наистина е бил копие на този град. Той обаче бил построен от „горните“. Бил е замислен като тематичен увеселителен парк, нещо като междупланетарен туристически курорт. Викали му „Сатурновия свят“. Но за съжаление нямал посетители и фалирал. Предполагам, че бил нещо като предшественик на Евро Дисниленд. Когато фалирал, каторжниците, които го построили, се преместили да живеят в него, но тъй като не го построили много

добре, скоро започнал да се руши и затова го напуснали. Мисля, че всички те прекосили Червено море и май накрая се загубили някъде. Всъщност не съм запозната много с историята на вътрешната Земя.

— Нито пък аз, очевидно. — Реймънд поклати глава. — Ще започне ли скоро големият цирков парад?

— След пет минути. Трябва да тръгвам, Реймънд.

— Знам. — Той използва случая, за да я прегърне през рамо. Тя се притисна към него и Реймънд за първи път усети великолепно й ухание. То го накара да се вдърви от ноздрите чак до петите. — Не искам да отиваш на парада — каза й той. — Нужна си ми.

— Но не мога да не отида.

— Можеш и трябва. Не мога да се справя сам с тази работа. Няма да оцелея и пет минути сред тази пасмина на кея. Но с теб и твоите забележителни способности бих могъл да го направя. Знам, че бих могъл.

— Но професорът има нужда от мен за парада.

— Професорът ще се справи и сам този път. Нека погледнем нещата в очите. Ако ние успеем да освободим пленниците и всички се измъкнем с кораба, не мисля, че циркът ще бъде отново добре дошъл по тези земи. А ти как мислиш?

По лицето на Зефир заигра прекрасната й усмивка.

— Добре. Ще дойда с теб. Каж ми сега какви са плановете ти.

— А, това ли? — Реймънд се облакът със свободната си ръка на перилата и лицето му придоби замислено изражение. — Засега се изчерпват със синхронизиране на часовниците и с уговорката да се срещнем всички тук след три часа.

— И?

— И след това ще избягаме, предполагам.

— Ти на това грижливо подготвен план ли му викаш?

— Основните моменти са грижливо подготвени, да. Но за останалото не бих могъл да гарантирам.

— Ти всъщност нямаш никакъв план, нали?

— Не. — Реймънд се ухили. — Но пък и никога не съм казвал, че имам. Защото ако ти си с мен, за да ми помагаш, нямам нужда от никакъв план. Трябват ми само още две неща.

— Кураж и късмет? — попита саркастично Зефир.

— Не — отговори Реймънд.

— Решителност и воля за оцеляване?

— И това не.

— Твърдост и преданост към справедлива и благородна кауза?

— Пак не — каза Реймънд. — Не, не и не. Въпреки че всички тези неща няма да са излишни. Тук става въпрос — как да го кажа — повече за външната страна на нещата. Ако ще се опитваш да спасяваш света, има само един начин да го направиш.

— И какъв е той?

— Да си облечен в черни кожени дрехи и да караш мотор „Харли Дейвидсън“.

Кураж и късмет, решителност и воля за оцеляване, твърдост и преданост към справедлива и благородна кауза.

Ако му бяха дали правото да избира измежду тези неща, Саймън би предпочел късмета и волята за оцеляване. И черните кожени дрехи плюс мотора „Харли Дейвидсън“, разбира се. Защото тези два особено модни аксесоара бяха на едно от първите места в списъка на задължителните покупки, които възнамеряваше да направи веднага след като си върнеше парите.

А той имаше намерение да си ги върне съвсем скоро. Слънцето вече бе залязло, звездите заискриха по небесни свод и взе да захладнява. Сериозно да захладнява.

Саймън се загърна плътно с якето и продължи да пълзи на лакти, както правят командосите. От прозорците на къщата струеше светлина. Дворът изглеждаше пуст и безопасен. Макар че пилетата в курниците бяха неспокойни. Саймън подуши някаква миризма.

Точно беше стигнал до оградата. Вдигна глава и отново усети миризмата. Различаваше се ясно през обикновената воня на птичи тор. Особена миризма, непривична. Караше го да се чувства неспокоен. Правеше го нервен. Съвсем странна. Саймън подуши и поклати глава. Нямахше време за необикновени миризми. Предстоеше му работа.

Също като Реймънд и той нямаше план.

Но за разлика от Реймънд Саймън беше по-опитен, що се отнася до прибягването към хитрини или пък до способността да си плюе на петите.

Въпреки че още не го знаеше, скоро тези две негови качества щяха да бъдат подложени на жестоко изпитание.

Разстоянието през двора до къщата можеше да се пробяга за сравнително кратко време. Трябваше само бързо да се прехвърли през оградата и да внимава да не се спъне в някое ръждясало желязо, пластмасов чувал или разните други боклуци, с които беше пълно навсякъде. Саймън се изправи, поотупа прахта от дрехите си и се приготви за прехвърлянето.

Тъкмо посягаше да се хване за тела, когато до напрегнатия му слух достигнаха два звука. Отначало като че ли между тях нямаше връзка. Но бяха показателни.

Единият беше ръмжене, което сякаш идваше от гърлото на вълк, а другият беше тиктакане като това, което обикновено се свързва с часовници.

За жител на провинцията като Саймън и двата звука бяха познати. Първия би го разпознало дори някое гражданче. *Куче пазач.* Това беше лесно. Другият... Саймън се отдръпна от телената ограда. *Телена мрежа, по която тече ток.* Това вече не беше толкова просто. Трябва да си влизал в близко съприкосновение с подобни неща, за да знаеш колко е болезнено.

В интерес на истината нужно е да отбележим, че комбинацията от тези два звука по принцип не би трябвало да стресне Саймън. Например, ако кучешкото ръмжене идваше от другата страна на електрическата ограда, то би било съвсем приемливо. Ала електрическата ограда се издигаше пред Саймън, а кучешкото ръмжене се чуваше иззад гърба му.

— Грррррррр — прозвуча то.

Саймън бавно се обърна. От тъмното го гледаха две зловни жълти очи. Ръмженето, което първоначално беше сравнително тихо, сега премина в мецофорте.

Саймън се замисли върху положението, в което се намираше.

Спомни си, че веднъж беше прочел в ръководството по източни бойни изкуства на Лайза, че кучето пазач може лесно да бъде извадено от строя с един-единствен рязък удар по муцуната. Подчертаваше се, че бързината и точността са много важни фактори при такива опити. Като едно от възможните печални последствия от някой нескъпопан удар се посочваше вероятността ръката да попадне право в зиналата паст на кучето.

Граф Данте, автор на днес вече легендарното ръководство, добавя: „Ако това се случи, ученикът трябва да бръкне дълбоко във вътрешността на кучето и да откъсне още туптящото му сърце с едно рязко движение нагоре.“ Това според графа „почти винаги дава на кучето да разбере, че не се шегувате“.

Злобните очи се приближиха. Злобното ръмжене стана още по-силно. А сърцето на Саймън заби по-бързо. Сви юмруци. Беше решен да се съпротивлява. Зае поза ала Брус Лий.

После обаче химическото вещество в мозъка му започна да действа и Саймън търти да бяга.

Втурна се покрай оградата, като правеше невероятни скокове, а звярът го следваше по петите. От звуците, които издаваше, можеше да се заключи, че беше голям. Вероятно питбул, а може би някой от онези японски убийци, които бяха големи като шотландски понита.

Докато тичаше, Саймън се запита ужасен дали човек може да надбяга такова куче.

Би било възможно, ако е трениран. Т.е. ако се упражнява редовно. Например спринтьор или рекордьор на бягане с препятствия. Рекордьорът на бягане с препятствия би могъл да надбяга такова куче, да прескочи оградата и да пита за още.

Какво да кажем обаче за човек, който не е в такава форма? За човек, който от дълго време не е ял нищо? За човек, който съвсем неотдавна е бил бутнат от ягуар? За човек, излочил няколко двойни уискита?

Би ли могъл такъв човек да надбяга куче?

Не! Такъв човек не би могъл.

Саймън падна, а адското изчадие рипна отгоре му. Чу се тракане на зъби и драскане с лапи, ръмжене и вой.

Воя го нададе Саймън.

— Помощ! — изкрещя той, опитвайки се, доколкото можеше, да запази слабините и лицето си. — Куш, долу, момче, куш долу!

Нямаше късмет, чакаше го смърт, и то каква! Щеше да бъде разкъсан и изяден жив, сам в тъмното, без някой наблизо, за да му помогне.

Какъв гаден начин да си отиде човек от този свят.

Саймън риташе, блъскаше, удряше. Нямаше да се предаде без бой. Жаден за кръв, звярът се хвърли с лай към крака му.

Злобното, ръмжащо и лаещо животно се канеше да го разръфа. Отвратителният му дъх блъсна Саймън в ноздрите и направо го задуши. В жълтите очи проблесна ярост и черното демонично пале увисна на крака му.

— Я чакай, чакай! — Саймън прекрати борбата. — Черно демонично какво?

Хъм-хъм-хъм — заумилква се мелезът на Дик Годолфин — хъм-хъм-хъм-хъм-хъм.

— Хъм — каза телевизионният коментатор. — Тук е Хъмфри Гогмагог.

(Получава ли се остроумен каламбур, или не? Не? Тогава сами си ги измисляйте тия неща. Ама ха!)

— Предаваме на живо — продължи той — от пристанището на окъпания в слънчева светлина град Фогърти. Тук ще приветстваме пристигането на професор Мерлин и неговия междупланетен цирк. Дошли са, за да играят на тържествата по случай рождения ден на Негово кралско височество Великия херцог. Вече е спусната стълбата на този чудесен кораб, който краси пристанището с великолепието си, и само след миг ще започне парадът на цирка. Това обещава да бъде едно шоу, което дълго ще се помни, затова не се хващайте за телефона, ще се включим отново веднага след рекламата.

Тълпите на кея нададоха приветствени викове, когато от поръждясалата, но все още годна уредба на парахода „Саламандър“ се разнесоха звуците на „Марша на гладиаторите“.

По домовете си телевизионните зрители на Фогърти, които отмаряха на този всенароден празник, се настаниха удобно във фотьойлите си, докато на екрана една актриса с глава на ястреб и с прекрасни гърди, които правеха чест на пластичните хирурзи, изтъкваше преимуществата на приготвен в тенджерата под налягане Джордж.

Професор Мерлин яздеше слон. Видът на слона показваше, че е много стар и краката му трепереха. Начервените му страни и украсената с пера корона не можеха да скрият този факт. Тези, на които им бе известно какво става с дебелокожите, когато прехвърлят годините на разцвет, споделиха помежду си:

— О, насреща ни идват пет клавиатури за пиано, четири дръжки за чадъри, три комплекта куфари от сива кожа, две изкуствени влагалища за перверзни типове и един тон котешка храна.

— Дий, Джъмбо — викна професор Мерлин. — Покажи им какво можеш.

Професорът изглеждаше много добре. Този път беше от главата до петите в бяла коприна. Беше облечен в пълната премяна на шеф на манежа. Цилиндър, папийонка, фрак, брич и бели ботуши за езда от агнешка кожа. Имаше камшик, с който плющеше в озарения от слънчевите лъчи въздух.

Джъмбо заслиза бавно по стълбата със смело вдигнат хобот и с достойнството на благородна вдовица. При всяка несигурна стъпка астматично тръбеше и се кланяше.

След него се диплеше големият парад.

Сред тълпата заподскачаха клоуни. Следваха Арлекини, Пиеро, селски смешници и шутове. Показваха разни номера. Жонглираха с топки и разноцветни бухалки. Тук-там се мяркаше по някоя бинтована ръка или крак.

Целият облечен в черно, на колесница с черни колела, теглена от две катраненочерни кобили, на високи токове и с щраусови пера на главата, д-р Бактерия беше кацнал на капрата като някой гарван. От време на време повдигаше за поздрав приличната си на кюнец черна шапка и разкриваше парчето лейкопласт, плътно залепено на челото му.

Феникс Огнеупорната Танцърка се беше скрила почти изцяло зад азбестовите ветрила. Ама наистина ли беше гола? Мъжете сред тълпата проточиха вратове, надявайки се изпод ветрилата да им се мерне нещо розово. Огнегълтачите издухваха огнени струи върху ѝ, докато танцуваше, като не позволяваха да се види нищо по-съществено от тялото ѝ. Към небето се издигнаха кълба черен дим.

А сега дайте израз на изумлението и възхитата си. Защото ето, сред дима се носи Били Балонът, надут до невероятни размери. Казват, че този ефект се постигал с помощта на хелий. Какъв кеф за тълпата! Били Балонът беше вързан с въжета и свиреше на малка китара.

Ето и джудже, стъпило на раменете на гигант (и виждащо по-надалеч от него). Следваше лейди Алострел на велосипед с едно колело, а около нея се въртяха и извиваха полувиждащи се,

полувъображаеми какво? Тълпа духове и призраци? Таласъми и феи? Възможно ли е изобщо подобно нещо и как го правите, ваша милост?

Насам, народе!

О не, пардон. Дайте път. Божичко, какви чудеса имало по света! Сега в процесията следваха четири коня, които теглеха широк фургон, открит отстрани. В него се виждаше огромен стъклен резервоар, пълен с вода, която се плискаше насам-натам, плис-пляс! Под водата имаше човек с плувки. Името му беше Аквафагоцит, а около него се стрелкаше пасаж сребърни рибки. Той целият бе в злато. С широко разтворени челюсти и святкащи зъби...

Но нека продължим нататък.

Следват сиамските тризначки — хубави момичета, въпреки че на едно бузата е изподрана, а друго има синина под окото. Те изпращат въздушни целувки на тълпата и развяват малки знаменца. Възседнали са три щрауса. В тандем.

Големият парад продължава напред.

Следват пудели, изправени на задните си лапи, и лъвове в клетка. Реват наглед страховито, въпреки че са на преклонна възраст.

А след тях идат още клоуни. И най-силният човек в света, понесъл тежки гири. И един друг мъж, чиято глава се върти на 360 градуса. И една метална сфера, която се търкаля сама. Как ли става пък *това*?

Пръскат се фойерверки. Хвърлят се гирлянди. Сипят се конфети. Последно минава едно джудже, на чието лице е изрисувана усмивка, а то се кланя ли кланя наляво и надясно.

Големият парад отминава напред. Тълпата се събира зад него и ликува. Приветствия изпълват въздуха.

И смях.

И веселие.

След малко кеят опустява.

Вълшебството бе тук за миг, просветна и се стопи в далечината. Можете да го последвате, ако желаете. Но ще се наложи да тичате.

Тук са останали само гирлянди и листенца от рози. Конфети и дрънкулки. Прах, мечти и заглъхващо ехо.

Всичко свърши. Циркът отмина. Не остана жива душа.

А жалко.

Наистина жалко!

Защото уредбата на парахода отново с пукот оживя. Чу се пращане, когато една грамофонна игла се спусна върху черна винилова плоча.

Да живее рокендролът. Мощните акорди на една баскитара прогърмяха над кея. Плътен глас запя:

— *Бед ту дъ боун. Б-б-б-б-бед ту дъ боун*^[2].

Чу се страхотен рев от двоен ауспух, когато една ръка в кожена ръкавица завъртя дръжката на газта и моторът излезе от търбуха на парахода. Беше нисък, с извити назад дълги хромирани дръжки. С платено мито.

И беше „Харли Дейвидсън“.

*А кой в утрото рано мотора си караше
в черна кожа изтупан, кой смело летеше?
Не беше ли Реймънд, дебилът не беше ли?
Някой тук се изцепи: Не беше! Не беше!*

Не беше. Беше Зефир.

Реймънд винаги бе смятал да се научи да кара мотор. Това си му беше амбиция от край време. Но тъй като никога не можа да събере пари, за да си купи, а и нямаше приятели, които да са достатъчно глупави, че да му дадат назаем своите мотори, за да се учи и упражнява...

Сега се взеше отзад.

Но пък беше облечен в черна кожа от главата до петите. Кое то все пак беше нещо.

Освен това Реймънд се превиваше под значителната тежест на една 7.62-милиметрова миникартечница „М-134“.

Кое то беше още по-нещо.

И така, Реймънд запя. Изви устна като Елвис и се присъедини към данданията, която се носеше от уредбата.

— Бед ту дъ боун — изрева той. — Б-б-б-бед ту дъ боун.

[1] Един от трилърите на Ласло Уудбайн. Но те нямат нищо общо с настоящото повествование — Б.авт. ↑

↑

[2] „Лош до мозъка на костите“, песен на Елвис Пресли — Б.ред.

— Махни се от крака ми, въшлив, крастав помияр.

Саймън закуцука покрай оградата, по която течеше ток, и влезе в охранявания двор през неохраняваната отворена врата.

— Би ли се махнал, ако обичаш?

Песът показва ясно, че не би. Беше обхванат от прилив на страстна привързаност към крака на Саймън и нищо не бе в състояние да го накара да се отдели от него.

Саймън реши, че няма смисъл да се съпротивлява. Сега поне звярът бе престанал да ръмжи и просто дишаше тежко. Тъй като в отговор на Саймъновите вопли за помощ от къщата не излезе никой, той с основание предположи, че онези вътре няма да чуят и тежкото дишане.

Стигна до ягуара и надникна вътре през отвореното стъкло. Върху ключа за запалването играеше тънък лунен лъч. Колко удобно. Саймън се пресегна, извади го и го пхна в джоба на онзи си крачол, на който немаше увиснало куче. След това се замъкна до лендровъра на Дългия Боб и надникна вътре. Там немаше ключове. Е, това беше съвсем естествено. Дългият Боб би трябвало да вземе ключодържателя със себе си, за да отключи входната врата. Беше съвсем в реда на нещата.

Саймън се наведе внимателно и изпусна двете предни гуми на колата. После закуцука към къщата.

Отвътре долетя весела глъчка. Май се вихреше купон.

Саймън се промъкна до кухненския прозорец и погледна през неизмитото стъкло. Отдръпна се рязко, после пак погледна и тихичко изруга.

Купонът си го биваше, няма що!

Всички бяха там, наобиколили кухненската маса.

Ето я хубавицата, седнала с гръб към прозореца.

И нейните приятелчета — терористите. Бяха без маски. Оказа се, че са не други, а членовете на селската рокгрупа „Римска свещ“

(кръстена на един парашутен инцидент, а не на едноименния фойерверк).

Ей го Дългия Боб. Беше се настанил на далечния край на масата и пълнеше чашите с ябълково вино.

Ето го и Дейв Войнишката стойка, който тъкмо вдигаше чаша, за да се чукне с Дългия Боб.

Ето я и Лайза, приятелката на Саймън.

Беше седнала на коляното на Дейв и го беше прегърнала през врата.

— Копелета — процеди през зъби Саймън.

А, да, ето ги и торбите с парите му, сложени точно по средата на масата.

— Копелета, копелета, копелета — нареждаше тихичко Саймън.
— Няма да оставя тази работа така.

Начинанието с отпъждането на кучето се беше закучило и Саймън го помъкна със себе си обратно до лендровъра на Дългия Боб. Реши, че случаят изисква драстични действия. Не можеше и дума да става за открит сблъсък, защото бяха прекалено много. Най-добре беше да се опита да им отвлече вниманието. Да направи нещо, което да накара всички да излязат от кухнята, та да може да се вмъкне вътре и да си възвърне законната собственост.

— А няма по-добро средство за отвличане на вниманието от едно хубаво пожарче — си каза той, като се довлече до задницата на лендровъра и отвъртя капачката на резервоара.

Подпалвачеството е гнусно злодеяние. Саймън никога преди не бе и помислял, че може да направи подобно нещо. Но сега беше ядосан. Ама наистина много ядосан. И единственият въпрос, който се въртеше в съзнанието му, беше какво ще е най-подходящо да подпали.

Лендровърът? Не, беше твърде близо до ягуара, с който смяташе да избяга. Нещо друго тогава. Нещо, което се намира в другия край на двора, далеч от вратата. Нещо, което щеше да пламне като факла. Какво да бъде то?

Зад къщата, посребрени от лунната светлина, лежаха бараките на птичарниците.

— Идеално — каза си Саймън.

Идеално? Какви ги дрънка тоя?

— Идеално. Естествено, преди това ще пусна всички пилета.

Слава Богу. У него има поне грам почтеност.

— Така суматохата ще стане още по-голяма.

Каква ти почтеност!

Саймън погледна гневно към мелеза, провесил се на крака му.

— Не свърши ли вече?

Не беше свършил.

— Може би перспективата да получиш пиле за вечеря ще те убеди да побързаш.

Птичарниците бяха широки дървени бараки, без прозорци и в твърде окаяно състояние. И без това изглеждаха така, сякаш всеки момент ще се срутят. Саймън с основание би могъл да се самоуспокои, че прави услуга на Дългия Боб, който можеше да си вземе парите от застраховката и да си построи нови. Но подобно неубедително оправдание за пъкленото деяние, което се канеше да извърши, изобщо не хрумна на Саймън.

— Най-голямата барака е най-подходяща — каза си той и се запъти нататък, влачейки със себе си кучето и тубата с бензин.

Пилетата къткаха и кудкудякаха. Пилетата по принцип издават твърде отвратителни звуци. Подобни на непонятните брътвежи на обитателите на някоя лудница.

На Саймън пилетата не му допадаха, така че не му пукаше за тях. Той харесваше прасетата с изключение на миглите им, които прекалено много наподобяват на човешките. Но пилетата не му бяха по душа. Пилетата бяха глупави, безмозъчни същества.

Вратата на голямата барака не беше заключена. Беше пуснато само резето. Саймън го вдигна. Планът беше прост. Ще се вмъкне вътре, ще затвори вратата след себе си и ще светне лампата. Бараките бяха без прозорци и нямаше да го видят отстрани. Ще полее всичко с бензин. Ще отвори вратата и ще изгони пилетата. После ще запали един фитил и ще се оттегли на безопасно разстояние. Съвсем проста работа.

— Ще пална твоя кокошарник — запя Саймън, използвайки мелодията на една стара песен на Пол Йънг.

Вътре беше тъмно. Първото нещо, което му направи впечатление, беше миризмата. Беше същата, която беше усетил и по-

рано. Странна миризма, която се долавяше ясно през вонята на птичи тор. Беше много силна.

— Егати гнусната смрад! Къде е ключът за осветлението?

Второто нещо, което му направи впечатление, беше шумът. Или по-скоро внезапната липса на какъвто и да било шум. Всички пилета изведнъж млъкнаха, което беше необичайно, като се има предвид обстоятелството, че вътре ненадейно се бе вмъкнал непознат, на чийто крак се беше провесило куче.

Саймън намери пипнешком ключа и запали лампата. Неоновите тръби зашумяха, изпукаха и оживяха, заливайки бараката със силна, безкомпромисна светлина.

Саймън примигна, докато очите му привикнат, а после от зяпналата му уста се откъсна лека, но много показателна въздишка.

Външният вид на колибата определено лъжеше относно това, що се криеше в дълбините ѝ. То изобщо не приличаше на обикновения средностатистически бремфиилдски птичарник. Приличаше на лаборатория за изследване на животни или нещо подобно.

Вътре беше чисто. Чисто като в болница. На пода нямаше нито едно петънце. Белият линолеум бе току-що измит. По протежение на прясно боядисаните стени бяха наредени блестящи алуминиеви рафтове, на които бяха сложени стотици положени със стъклени стени. По четири рафта от двете страни. В най-отдалечения край на бараката имаше болничен параван, зад който беше скрито нещо. Заинтригуван, Саймън остави тубата с бензина на земята и помъкна провесилото се на крака му куче през помещението, за да огледа по-добре.

Направи три крачки и спря. Тук нещо не беше в ред. И това нещо — или поне част от него — бяха пилетата.

Саймън ги погледна. Те бяха притихнали неподвижно ѝ го гледаха с напрегнато внимание. Въпреки че пилетата по принцип никога не могат да изглеждат приятелски настроени, видът на тези беше определено — какво? Зловещ, каза си Саймън, определено зловещ. *Това* не им беше наред на пилетата.

Саймън потрепери. Тук беше и студено. И то май по-студено, отколкото навън. Дъхът му се отделяше във вид на пара. Да не би да има охладителна инсталация? Е това също не беше в реда на нещата, нали?

Саймън изпъна крак и установи, че мелезът го беше пуснал. Сега песът се беше свил страхливо край него. С настръхнала козина, оголени зъби и поглед, прикован в паравана.

— К'во става тука, бе? — Саймън прецени обстоятелствата: поведението на кучето и на пилетата; дъха, който се превръщаше в пара; болничния параван. — Така. Я дай да хвърля един поглед.

Запромъква се нататък в типичния си И неповторим стил на промъкване. Отляво и отдясно пилетата се размърдаха и записукаха неодобрително. Всичко живо се беше вторачило в него.

— Я да си гледате работата, мамка ви!

С всяка крачка, която го отвеждаше към паравана, миризмата се засилваше. Саймън все още не разбираше каква е тази миризма, но сега поне знаеше откъде идва.

Пилетата ставаха все по-неспокойни и когато протегна ръка към паравана, те нададоха ужасен писък, а после млъкнаха.

Миг след това настъпи тишина. Това беше сигнал за Саймън да очаква нещо недобро.

— Хайде да свършвам с това и да се махам. — Той дръпна паравана настрана.

Миризмата беше непоносима, но не тя го накара да отстъпи крачка назад и да сложи ръка пред устата си.

Причината беше в това, което видя.

Видя една стоманена маса, върху която имаше голям инкубатор със стъклени стени. Той беше свързан с хладилна инсталация и беше осветен от редица неоновии тръби.

В инкубатора, върху възглавница от червено кадифе, лежеше нещо.

Нещо голо, с размерите на новородено бебе. Нещо зловещо.

Нещо много човешко, но и много нечовешко. Гърдите и коремът бяха покрити с мек пух. Пълничките ръчички и краченца завършваха с неприятно закривени птичи нокти. По малката глава нямаше коса, но в замяна на това беше увенчана с гребен от лъскавочерни пера.

Саймън се ужаси, когато главата се обърна бавно към него. Очите бяха човешки, зелени и с пронизващ поглед. Но там, където трябваше да бъдат носът и устата, се виждаше жесток клюн.

Очите го погледнаха недоволено, а клюнът се размърда и от него се показа дълъг черен език. Това същество беше въплъщение на

демоничното, черно, смразяващо зло.

— Боже господи! — Саймън постоя един миг разтреперан. Но после особеното химическо вещество в главата му даде изрични инструкции: „Зарязвай всичко, както го намери, и се омитай.“

С разтреперана ръка върна паравана обратно на мястото му и започна бързо-бързо да отстъпва заднешком към вратата на бараката. Когато стигна до нея, той се обърна и побягна, но се спъна в тубата с бензин и падна по очи.

Изгори го!

Саймън се изправи на крака.

— Не знам какво си ти — прошепна той, докато отвиваше капачката на тубата, — но от теб лъха зло и аз ще те изгоря.

— Не, няма. — Саймън чу гласа и усети във врата си студеното, твърдо докосване на стомана. Правилно прецени, че това е дулото на ловджийска пушка.

— О, господи! — каза той.

— *Б-б-б-бед ту дъ боун.* — Моторът „Харли Дейвидсън“ се носеше по булевардите на Фогърти. Те наистина бяха красиви. Приличаха малко на обстановката от филма „Нетърпимост“ на режисьора Д. У. Грифит — или може би от „Раждането на една нация“? Онзи с огромните вавилонски стъпала и статуите на слонове върху грамадни колони. „Нетърпимост“, да, определено беше „Нетърпимост“^[1]. Само че всичко беше не в оригиналния черно-бял вариант, а във великолепни цветове.

— Тук май не се навърта много народ — каза Реймънд на Зефир.

— Всички са отишли на цирк — отговори тя.

— А къде държат отвлечените хора?

— В салона за разпродажби. Отбелязан е на картата ти.

— Отбелязан е на картата ми? — запита Реймънд замислено. „На коя ли точно карта ще да е това“ — каза си той и още по-дълбоко се замисли.

— На тази, която ти мушнах в джоба на якето, когато напускахме кораба — отвърна му Зефир Вълшебната.

— А, тази ли? Намерих я, благодаря.

Естествено, картата беше на английски, както и надписите по улиците в столицата на Сатурн. С течение на времето на Реймънд щяха

да му се изяснят много неща. Да, с течение на времето. Но не сега.

Засега просто трябваше да се задоволи да се вози зад това великолепно създание на мотора, който тя беше материализирала от въздуха, да носи дрехите, които тя бе материализирала от въздуха, и да влачи на рамо тази абсурдна миникартечница, която тя му бе доставила от същата ефирна, но очевидно доста пластична субстанция. Всичко това, разбира се, звучеше твърде невероятно, но въпреки това беше страхотно приключение.

— Не мога едновременно да придържам това нелепо пушкало и да разчитам картата — каза Реймънд. — Някои неща просто *наистина* са невъзможни. Би ли спряла за миг мотора, ако обичаш?

Зефир спря мотоциклета до един тротоар, изключи двигателя и без каквото и да било усилие изправи тежката машина на степенката. После слезе от седалката.

— Изглеждаш страхотно в това облекло — каза Реймънд.

— Благодаря ти — Зефир леко се поклони. — А сега ми покажи картата, защото не разполагаме с много време. Освен това мисля, че не сме спрели в особено приятен квартал.

Реймънд се огледа. Да, кварталът наистина не беше никак приятен. Неусетно се бяха отклонили от главната улица и сега вместо в центъра на Мемфис се намираха в търговската част на Кайро. Видът на квартала сякаш предупреждаваше: „Страннико, бъди нащрек!“ Реймънд не го хареса от пръв поглед.

На улицата има много начини да се привлече вниманието на тълпата. Например, ако стане някаква катастрофа, ако две жени се сбият, а понякога дори ако на импровизирана трибуна се възкачи оратор. Един „Харли Дейвидсън“ винаги привлича вниманието. Особено пък „Харли Дейвидсън“ с красива жена до него, облечена от главата до петите в черна кожа. Това обезателно ще привлече вниманието. Опитайте и ще видите.

Зефир разгърна картата.

— Неприятности ли имате? — попита един минувач с глава на чакал и костюм на крещящи карета. Веднага напомни на Реймънд за Лон Чейни-старши в неговото, днес вече легендарно, изпълнение на „Човекът вълк“, дали пък не беше „Върколакът“? А дали не беше Уорнър Оланд в суперпродукцията от 1935 година „Лондонският върколак“? Всъщност, има ли това някакво значение?

— Може би ще мога да помогна? — попита човекът вълк с мазен и добре школуван глас.

Зефир не му обърна внимание.

— Туристка ли сте? — Той гледаше с възхищение към момичето и мотоциклета, но демонстративно не обръщаше внимание на Реймънд. — Нека отгатна. Сигурно сте от Рай, нали?

Зефир обърна глава. Реймънд се замисли върху думата „Рай“. Дали не викат така на горната Земя?

— Чудесна планета. — Човекът вълк изтупа някаква въображаема пращинка от ревера на самото си и се надвеси ухилен през рамото на Зефир. — Бях там на почивка миналата година. Макар че понамирисва малко. Ще стане много по-добре, когато запушат дупките на полюсите, не мислите ли?

— Да мисля? — Зефир изгледа надменно чакалската глава. — Да, аз мисля, следователно съм от Рай. От твърдината на познанието и расовата чистота. Що не отидеш да се гръмнеш някъде.

Човекът вълк очевидно беше нечувствителен към обидите, а може би — също като Саймън — обичаше истинските предизвикателства. Продължи невъзмутимо да бърбори без никаква пауза.

Реймънд почваше да се спича, а пристигането на други двама жители на Сатурн, които явно си падаха по мотори „Харли Дейвидсън“ и по жени, облечени в черна кожа, с нищо не допринесе за разведряване на обстановката.

Новопристигналите бяха свалячи с ястребови глави, облечени в анцузи и маратонки.

— Не пипай мотора — каза Реймънд, когато единият протегна любопитна ръка.

— Брей — каза ястребовата глава, — този мотор наистина си по бива.

— Разкарай се — озъби му се Реймънд.

Двойка твърде пестеливо облечени мадами с глави на соколи, които се бяха появили от една сграда, която очевидно беше дом с лоша репутация, се закискаха при този отговор.

— И за вас се отнася — каза им Реймънд.

— Какво става тук — попита една дама с глава на ибис и сламена шапка. — Да няма катастрофа?

— Ще стане само след миг — отвърна Реймънд и многозначително размахна голямата картечница.

— Това е просто играчка — захили се младият сваляч с ястребовата глава. — Хей, Зип, я ела тук и му покажи какво имаш *ти*.

— Зефир, наистина мисля, че трябва веднага да си вървим.

— Ще ни повозите ли на мотора си? — попита госпожата с ибисовата глава и сламената шапка. — Само едно кръгче.

— Не пипайте мотора, моля. Да тръгваме, Зефир.

В този момент някой ощипа Зефир по задника. Може би не беше мъжът вълк. По-скоро беше широкоплещестият с глава на сокол и широкопола шапка, който държеше дома с лошата репутация и който току-що беше излязъл, за да види какво правят неговите момичета. Но Зефир се обърна и удари вълчата глава. Фрасна го право по носа. С един-единствен рязък и силен удар. Това много би се харесало на граф Данте (автор на ръководство по източни бойни изкуства — нали си спомняте). Обаче не се понрави на събралата се тълпа.

Зип измъкна патлака си. Биваше си го.

Реймънд се опита да даде изстрел с картечницата във въздуха, но тъй като нямаше никаква представа как всъщност се действа с нея, предпочете да я използва като тояга и фрасна по главата размахващия оръжие ястреб. Но не го уцели и повлечен от значителната тежест на оръжието, падна от мотора.

После всичко се разви мълниеносно.

Зип прескочи падналия Реймънд, а другият ястреб възседна мотоциклета. Мъжът със соколовата глава сграбчи Зефир през кръста и я вдигна във въздуха. Дамата с ибисовата глава и сламената шапка се опита да отмъкне миникартечницата, а ястребът пробва да подкара мотоциклета.

— Не! — изкрещя Реймънд.

Зип се прицели в него и натисна спусъка.

Блесна ослепителна светлина и последва страхотен трясък, след което се разнесоха писъци и крясъци.

Реймънд, който бе стиснал здраво очи в очакване на съприкосновението с куршума от патлака на Зип, отново ги отвори. Все още се намиреше на белия свят. Обаче сега този свят беше пощурял.

Зип се беше проснал на няколко метра встрани. От гърдите му стърчеше острието на една риба-меч. Останалата част от рибата пляскаше зад него в канавката.

— Ааааагх! — обади се Реймънд.

Младият ястреб крещеше, но не заради загубата на приятеля си. Моторът „Харли Дейвидсън“, върху който беше седнал, се беше превърнал в тигър. Той го беше хванал за ушите. Тигърът извърна глава и...

— Ааааагх! — обади се пак Реймънд.

Соколовата глава също крещеше. Въпреки че беше голям и космат, въобще не можеше да се мери с мечката, която бе гушнал в момента. Мечката имаше страховити нокти, които сега...

— Ааааагх! — Реймънд затвори очи.

От всички посоки долиташе „Ааааагх!“. Госпожата с ибисовата глава и сламената шапка се опитваше да се откачи от това, което вече не беше миникартеница, а разлютена змия. Човекът вълк беше паднал на земята и една хиена го беше заръфала за гърлото. Ято прилепи преследваше всички останали, които се бяха впуснали в бягство и крещяха.

— Искам вкъщи — проплака Реймънд и се сви като ембрион. — Искам вкъщи, не мога повече!

— Успокой се — чу той в ухото си гласа на Зефир. — Хайде, качвай се на мотора.

— На мотора? — Реймънд отвори едното си око. — Моторът беше отново на мястото си. Издигаше се сред купчината тела и пролята кръв.

— Да, на мотора. Качвай се! Да се омитаме, както казват някои.

— Омитай се оттук! — каза мъжът с ловната пушка. — Веднага се омитай, казах!

— Просто почиствах — обясни разтреперан Саймън. — Дългият Боб ме нае да се грижа за чистотата на това място. Тъкмо се мъчех да изтрия едни петна от пода с метилов спирт. Ето, вече ги няма. Веднага си тръгвам.

— Абе ти си бил много лъжливо копеле — каза Дик Годолфин, защото това наистина беше той. — Но не може да ти се отрече, че те бива в лъжите. А сега мърдай или ще те застрелям.

Коленете на Саймън не го слушаха. Непрекъснато трепереха, докато вървеше. И зъбите му тракаха. Колкото повече лъжи разправяше на Дик браконiera, докато последният го смущаваше да върви през двора, толкова по-неубедителни изглеждаха те дори на самия него.

Защото сега Саймън беше наистина, ама наистина уплашен.

— Тоя път си навря гагата точно там, дето не трябва — каза му Дик. — Сега ще трябва да даваш обяснения.

— Ще ти дам много пари — замоли се Саймън.

— Всичките ти пари са у нас — каза Дик. — А сега хванахме и теб.

Саймън закърши ръце и изпадна в пълно отчаяние.

— Скапаното ти псе пак ми се провеси на крака.

За късмет на Саймън вратата на къщата беше полуоткрехната, когато Дик Годолфин го блъсна с приклада на пушката и се наложи да я отвори с глава.

Стовари се точно по средата на кухнята, като прекъсна веселбата на веселящите се веселяци. Лайза се смъкна от коленете на Дейв Войнишката стойка.

— Саймън! — възкликна тя и си пооправи сutiена през фланелката. През фланелката на Саймън. — Това се казва изненада.

— Да, наистина голяма изненада. — Дългият Боб остави на масата буркана, от който си посърбваше. — Имаше ли някой с него? — попита той Дик.

Браконьерът поклати глава.

— Копелето е съвсем само. Канеше се да изгори птичарника. Негово величество...

Дългият Боб сложи пръст на устните си.

— Ти си бил голяма досада, бе — каза той на проснатия на земята нещастник, на чийто крак се беше провесил песът.

Саймън се хвана за главата. Главоболието му отново се беше върнало.

— Този човек е луд — заяви той и посочи браконiera. — Правех си вечерната разходка, когато той се нахвърли отгоре ми с пушка в ръка. Трябва да бъде арестуван. Бъди така любезен да ми разрешиш да ползвам телефона ти, за да извикам полицията.

— Трябва да му се признае, че го бива в лъжите — каза Дейв Войнишката стойка.

— Вече му отдадох заслуженото — отвърна Дик. — Здравата го фраснах с приклада.

— Къде е книгата? — попита Дългият Боб. — Книгата у него ли е?

— Книга? — обади се Саймън. — Каква книга?

Дик го изрита в ребрата.

— Ох — изстена Саймън и се сви на две.

Дик се наведе и пребърка джобовете му.

— Не е в него — каза той.

Книгата наистина не беше у Саймън, защото той я беше оставил в храсталака-скривалище. Беше му се сторил не по-малко подходящ за такава цел, отколкото което и да е било друго място.

— Къде е тя, Саймън? — надвеси се над него Дългият Боб. — Знаем, че е у теб, иначе никога не би могъл да спечелиш от конните състезания. Тази книга ужасно ни трябва. Не беше предназначена за теб. Къде си я скрил?

Дългият Боб ритна треперещия младеж. Треперещият младеж се претърколи, повличайки кучето на Дик със себе си.

— У Драскача е — излъга Саймън. — Току-що идвам от дома му. През цялото време е била у него. Тъкмо той ми каза на кои коне да заложа.

— Драскачът ли ти каза? — Дългият Боб поглади гъстата си брада. Дотук не бяхме споменавали за нея, но въпреки това той си имаше брада. И сега я гладеше.

— Дик — каза той, — върви при Драскача и му предай какво ни каза Саймън току-що. Донеси ни книгата.

— Ще дойда с теб — каза Саймън. — Всъщност, ако искаш, мога да отида вместо теб.

— Да не си мръднал — каза Дългият Боб. — Нека всички се помолим Дик да не се върне с разочароващи новини.

„Нека се помолим изобщо да не се върне“ — каза си наум Саймън.

— Хей Дик, отрепка такава, не забравяй да си вземеш и кучето.

Вратата се затвори зад Дик и песа му и Саймън с мъка се изправи на крака.

— Мога ли да получа и аз нещо за пиене? — попита той.

— Сядай и млъквай.

— Дадено, Боб, разбира се. — Саймън се стовари върху един свободен стол и възнагради околните с една изтормозена усмивка. Тъй като те не отвърнаха на дружелюбната му гримаса, той проточи врат, за да види торбите с печалбата си. Беше толкова близо, но и толкова далеч!

Дългият Боб сложи буркан с ябълково вино между Саймън и обекта на възделенията му.

— Сега се насади на пачи яйца — обърна се към него птицефермерът.

— На пачи яйца? — Саймън оголи искрящобелите си зъби в нещо, което много се постара да наподобява усмивка. — Вярно е, че съм малко объркан. Какво точно става тук?

— Сам видя какво става, докато беше в бараката.

— Нищо не съм видял.

Дългият Боб подуши Саймън.

— Усещам миризмата му по теб. Усещам също и колко те е шубе.

— Не знам за какво говориш. — Саймън надигна буркана с треперееща ръка и го пресуши на един дъх.

— Знаеш, ама не разбираш. — Дългият Боб го потупа по рамото. — Не е нужно да го усукваш. Поне засега.

— Какво става?

Дългият Боб наля на Саймън още един буркан и му го подаде.

— Какво става ли? Ще ти кажа. В края на краищата, то няма да излезе отвъд тези четири стени, нали?

— Разбира се, че няма. — Саймън сложи ръка на сърцето си и отпи от ябълковото вино.

— Няма да излезе, защото ти никога вече няма да излезеш отвъд тези четири стени.

— О — каза Лайза, — колко жалко.

— Благодаря ти, любима моя Лайза — обърна се към нея Саймън. — Винаги съм те обичал и продължавам да те обичам.

— За Негово величество е нужно жертвоприношение — заяви Дългият Боб. — Определям за жертва Саймън. Които са „за“, да кажат „тъй вярно“.

— Тъй вярно — казаха всички с изключение на Саймън. Всички, включително и Лайза.

— Аз пък определям песа на Дик — каза Саймън. — Хайде сега, стига майтапи. Жертвоприношение, грънци. Впрочем, мога ли да ти ползвам тоалетната?

— Стой мирен. — Дългият Боб закова в Саймън поглед, който в никакъв случай не можеше да се нарече успокояващ. — Стой мирен и си затвори плювалника, а аз ще ти разкажа всичко.

Саймън остана мирен, затвори си плювалника и тихичко се изпика в ботушите си.

— Удари часът — започна напевно Дългият Боб. — Настъпили са времена, каквито никога преди не е имало.

Саймън пресуши буркана си. „Не ми харесва тази работа“ — каза си той.

— Идва Краят на времената — обяви Дългият Боб.

„О, господи“ — каза си Саймън.

— Наближава Свършекът на света. Безчет знамения изпълват небесата. Поличби, че идва Рагнарк^[2].

— Иде Залезът на боговете^[3] — провикна се Дейв Войнишката стойка.

— Точно тъй — каза Дългият Боб. — Точно тъй. А нам ще се роди младенец. Нам цар е отреден. Небето ще потъмнее и Слънцето ще се откъсне от своята орбита.

„Орбита?“ — каза си Саймън. О, Боже, о, Боже!

— Зловоние ще изпълни въздуха, всичко ще повехне, а земните твари ще се влачат по корем и отчаяно ще търсят глътка въздух. — Дългият Боб направи драматична демонстрация на това как точно ще дишат като риби на сухо. — Тогава ще се надигне той, за да ни спаси. Онзи, който расте дори в този миг. Онзи, когото ти видя. Новороденият. Прероденият.

— Да се свети името му — викна хубавицата.

— Да се свети името му — съгласиха се хорово, в тонично тризвучие, членовете на селската рокгрупа „Римска свещ“.

— Да се свети името му — пропяха и останалите.

Саймън все пак се осмели да попита:

— Да се свети името на кого?

— На Негово Величество... — Дългият Боб разпери широко ръце, а после направи дълбок поклон над масата. — Негово Величество, чието време настъпи. Негово Величество, нашият господар, Сатаната.

— С... С... С... Сатаната? — попита Саймън.

— Сатаната — каза Дългият Боб. — Или, както по-правилно произнасяме светото му име... Сатан-Кокоската.

[1] Определено не беше „Нетърпимост“, но Реймънд ги бърка двата щата — Бел. на драскача. ↑

[2] Мит. Според скандинавската митология в края на времената ще се проведе битката при Рагнарок: битка между боговете и силите на долния свят, при която оцеляват само малко богове и двойка човеци, от които се възражда новият свят — Б.пр. ↑

[3] Мит. Залезът на боговете (Готердамерунг) — става въпрос за същата битка (вж. горе), но според това предание в нея загиват всички, а светът потъва под водата — Б.пр. ↑

— Какво стана там? — Реймънд се вкопчи в Зефир, която бе подкарала мотора на пълна газ. — Толкова много трупове. Беше ужасно. Направо ужасно.

Той вече не носеше миникартечницата. Току-що беше видял как изглежда смъртта отблизо. Не искаше да я вижда повече.

— Благодаря ти — каза Реймънд.

— Благодарих ми? — Зефир се усмихна през рамо.

— За това, че ми спаси живота. Можеш ли сега да спреш мотора. Повръща ми се.

— Боя се, че не разполагаме с време. Но ще се оправим. Само продължавай да се държиш здраво. Знаем къде отиваме.

И Реймънд продължи да я държи здраво през кръста. Моторът направи ляв завой, после зави надясно, а той продължаваше да се държи здраво.

— Сигурно ще имаме неприятности за това, което стана там, нали? — викна той на Зефир.

— Да, според мен ще имаме куп неприятности. Затова продължавай да се държиш здраво. Почти пристигнахме.

И те почти пристигнаха.

Пред тях се издигаше внушителна пирамида. Приличаше на мраморна, но не беше. Беше от пластмаса. Върху позлатения връх светеше с неоновите си букви фирменият надпис на тържището.

— Това ли е?

— Това е. А сега се дръж грубиянски.

— Грубиянски?

— Дръж се като човек от Рай. Знаещ как се прави.

— Да се държа като човек от Рай? Значи така се казва горният свят? Рай? Рай като „рай“?

— Ще ти обясня по-късно. — Зефир сви с мотора по един елегантен булевард. Отстрани имаше дълги редици обелиски (от пластмаса), плодни дръвчета (от пластмаса) и добре подрязан плет

(също от пластмаса, но на Реймънд всичко му изглеждаше много внушително).

— Мразя тази планета — каза той.

— Запомни — подвикна му Зефир, — говоренето на глупости обърква събеседника. Можеш да го направиш. А ако не можеш, тогава аз ще...

— Не! — Онази риба меч още му беше пред очите. — Ще се справя.

Пред внушително извисилата се пирамида имаше великолепен портал. При портала — една от онези вдигащи се бариери и една от онези малки пазачески будки. Знаете как изглеждат. Има ги на входовете на паркингите и заводите, нали се сещате?

Всички са еднакви. В тях винаги има кука на стената да си окачите палтото, портативен телевизор, електрическа печка през зимата и електрически вентилатор през лятото, електрически чайник през цялата година, стол с лична възглавничка и купчина от онези „безобидни списания с готини мацки“, които, когато ги представят за доказателство пред съда, обикновено са определяни като „най-разюздана, долна порнография“.

В тези будки винаги мирише по един и същ начин. Миризмата е задушлива и има органичен произход. По-добре да не се замисляме по въпроса.

Когато Реймънд и Зефир се приближиха, от будката се подаде голяма черна глава на сокол. Беше облечен в спретната синя униформа и носеше папка.

Реймънд не му даде възможност да поправи първото впечатление, което беше извикал у него. Просто го намрази от пръв поглед.

Зефир спря мотора. Реймънд слезе от задната седалка и започна да си оправя якето и панталоните. Оправи реверите си, изтупа поръсилата го прах и си оглади гънките на панталоните. После си пооправи перчема.

— С какво мога да ви помогна? — попита пазачът, когато цялото това представление взе да му писва.

Реймънд го погледна така, сякаш го виждаше за първи път.

— Вдигни веднага бариерата — нареди той. — Искам да вляза.

— Цел на посещението? — пазачът възприе презрителния тон на Реймънд.

— Ние сме търговски представители от Рай. А сега се размърдай и ни пусни да минем.

— Няма да стане. Имате ли насрочена среща?

— Не ни е нужна. Веднага се дръпни настрана.

Соколовата глава погледна в папката.

— Нужно е да имате не само насрочена среща, но и официално разрешение от правителството, пропуск с печат за днешна дата, документ за самоличност. Трябва да ми покажете също междупланетните си паспорти, визите си и удостоверенията за ваксинация.

— Пфу! — възмути се Реймънд.

— Освен това съм длъжен да направя интимен телесен обиск на младата жена.

— *Защо?* — побесня Реймънд.

— Абе ти майтапиш ли се? — попита го пазачът.

— Стой настрана, простако. — Реймънд пристъпи крачка напред. Пазачът пред бариерата му препречи пътя. Не си поплюваше той пазач. Реймънд изпусна въздуха, който се бе насъбрал в гърдите му.

— Настоявам незабавно да ни пуснеш да минем. Дошли сме да инспектираме последната пратка Джорджовци.

— Съжалявам, приятелче. Не мога да го направя. Я по-добре си върви по живо, по здраво там, откъдето си дошъл.

Зефир зацъка енергично с език.

— Сам ще се оправя — каза Реймънд. — Слушай какво. Действам съгласно преките инструкции на моя добър приятел Бинки.

— Бинки? Да нямаш предвид...

— Негово кралско величество Великият херцог. Да.

— Ти си личен приятел на Негово кралско величество?

— Да. — Реймънд засука пръсти в косата си. — Много личен приятел.

Пазачът го изгледа от главата до петите.

— А пък моят задник смърди на теменужки. Я се разкарай.

— Госпожице Зефир, пригответе се да ви диктувам — каза Реймънд.

Моливът и бележникът отново се материализираха в ръцете на Зефир.

— Разбира се, сър.

— До Негово кралско височество Великия херцог Фогърти, Дворец на небесните удоволствия, номер 1, „Големия шикозен булевард“, град Фогърти. „Драги Бинки, в съответствие с твоите изрични нареждания аз се отправих с възможно най-голяма бързина към тържището, за да инспектирам пратката с Джорджовци, които ще се сервират тази вечер на специалния държавен прием в чест на твоя бедничък болен син Колин.

Обаче, когато обясних характера на тази моя кралска мисия, подчертавайки, че е възможно за продан да са били изпратени заразени екземпляри, които, ако бъдат поднесени, могат да отровят и теб, и цялата ти кралска фамилия, включително бедничкия ти болен син Колин, отказаха да ме пуснат.

Затова, според мен, в интерес на здравеопазването и хигиената е целият комплекс на тържището да бъде изравнен със земята, а потенциалните убийци да бъдат задържани за разпит, след което да бъдат осъдени и екзекутирани. Не се съмнявам, че след като бъде подложен в продължение на седмица на крайно жестоки мъчения, пазачът на портала ще може да съобщи имената на своите съучастници в това пъклено съзаклятие. Той се казва...“ — Реймънд спря. — Впрочем, как се казваш? — попита той пазача.

Но въпросният съвестен служител вече вдигаше бариерата.

— Моля, заповядайте — каза любезно той. — Приятен ден.

— Справи се много добре — викна Зефир, когато профучаха с мотора през вратата на пирамидата.

— Благодаря — ухили се Реймънд. — Просто имитирах професора.

— Да, но го направи по свой начин.

— Е, не съвсем. Изпълнението ми беше в стил „Саймън“.

— Това ще да е онзи Саймън, за когото споменавах на всеки пет минути, нали?

— Той е най-добрият ми приятел. — Реймънд я сграбчи здраво през кръста, когато тя направи няколко резки завоя. — Опитвах се да се престоря, че съм Саймън. Използвах дързостта му. Както и глупостите,

с които обърква събеседниците си. Наистина го бива в това. Винаги когато е изпаднал в беда, може да се измъкне с приказки.

— Този Саймън ще да е много интересен мъж.

— Да, такъв е. — Реймънд се засмя. — Едно ще ти кажа. Не си представям положение, от което той да не може да се измъкне с приказки. Страшен пич е Саймън. Направо страшен пич.

Саймън беше целият плувнал в пот.

— С... С... С... Сатан-Кокошката? — каза със заекване той. — Не може да бъде.

— Вселил се е в тази птица. — Дългият Боб имитира с пръсти пърхане на крила. — Никога не съм предполагал, че подобно нещо е възможно. Мислех, че пилетата са си просто пилета, но не са. Те ги знаят тия работи. А сега ги знаем и ние.

— Знаем ги — казаха в хор останалите. — Ние от З. В. Я. Р. ги знаем.

Саймън пак си знаеше, че не бива да задава въпроса, но много му се искаше да разбере.

— Какво означава З. В. Я. Р.? — попита той.

— З. В. Я. Р. ли? — Дългият Боб се приведе по-близо към него. Саймън се сви на стола. — З. В. Я. Р. — каза птицефермерът — означава Земяци Величаеци Явлението Реинкарнация.

— Реинкарнация?

— Реинкарнация.

— Да бе, как не се сетих. Реинкарнация.

— „Реинкарнация“ означава „прераждане“, тъпанар такъв — каза хубавицата.

— Естествено става дума за прераждането на Сатаната — обясни Дългият Боб.

— Естествено. — На лицето на Саймън се появи измъчена усмивка. — Пък аз все си мислех, че З. В. Я. Р. е съкращение на Звено за Внезапен Яростен Рекет.

— Тъпанар — каза хубавицата.

В очите на Дългия Боб се беше появил фанатичен блясък.

— Ние сме избраниците, разбираш ли? Защото Той се излюпи при нас. За да се стигне до Него, се е преминало през хиляди

поколения птици, милиарди и милиарди пилета. Сънувах сън, разбираш ли. Имах видение. Те ми отвориха очите. Те ми говориха.

— Пилетата ли? — попита Саймън.

— Пилетата — каза Дългият Боб.

„Божичко, Божичко, Господи Божичко“ — помисли си Саймън.

— Бях пиян — продължи Дългият Боб.

— Ще ми се и аз да бях — каза Саймън.

— Паднах. Беше в птичарника. И тогава те ми проговориха. Те могат да говорят, пилетата де. Ако поискат. Проговориха ми. Казаха, че са избрали мен.

Саймън не продума.

— Избрали ме да бъда баща на Преродения.

Саймън пак не продума.

— И така, аз дадох семето си на великата кокошка-майка.

Този път Саймън продума.

— Ти си чукал бройлер? — попита той.

Ръцете на Дългия Боб стиснаха Саймън за гърлото и го смъкнаха от стола.

— Дръж си богохулстващия език зад зъбите! — изрева бащата на Сатан-Кокошката.

— Добре де, добре. Извинявай. — Сега ръцете на Саймън бяха до лакти в парите. Чувството беше прекрасно. Той *наистина* искаше да си ги върне. Но с пари или без тях, първата му задача беше да офейка. А втората — да извика армията да хвърли една ядрена бомба върху онзи „Ужас в кокошарника“^[1].

Саймън си спомни бригадния генерал, който командваше онази част с инициали Р. О. Т. А. (Редовен Отдел на Техничарите Активисти) в романа „Доктор Ху“. Той ще бъде онзи момък, който телефонира и вдига юнаците от Р. О. Т. А. по тревога. Р. О. Т. А. срещу З. В. Я. Р. Точно така.

Така. Беше дошло времето да офейква.

— Е добре, достатъчно. — Саймън се освободи от хватката на птицефермера. — Стига вече. Всичко сте объркали. Знаех си, че ще стане така. Имате късмет, че дойдох.

— Тоя да, не откачи? — попита Дейв Войнишката стойка.

— *Ти* изобщо не трябва да си тук — каза Саймън на Дейв. — *Ти* трябва да си вкъщи и да очакваш едно важно телефонно обаждане.

— Какви са тия дрънканици? — Физиономията на Дейв изрази недоумение.

— Що се отнася до вас тримата... — Саймън се обърна към момчетата от „Римска свещ“ — в момента трябва сте във „Веселите градинари“ за побоя.

— Побоя ли? — попита Кевин от „Римска свещ“. — Какъв побой?

— Ами побоят, дете ще му го теглите на Пол.

— Защо? — Сега беше ред на Кевин да изрази недоумение.

— Не мога да ви кажа. — Саймън се обърна към Дългия Боб. — Не мога да им кажа, нали?

— Не можеш ли? — Дългият Боб също изпита леко недоумение. Но в интерес на истината основното, което чувстваше, беше чисто и просто все по-засилващо се раздразнение. — *Какво* имаш предвид?

— Книгата. — Саймън намигна на Дългия Боб и пооголи зъби в усмивка. — Книгата от бъдещето. Книгата, която ти така отчаяно желаеш. Книгата, която е у мен.

— Аха! — извика Боб. — Аха!

— Книгата, която съм прочел. От кора до кора.

— Той лъже. — Хубавицата сви привлекателните си сочни устни. — Не вярвайте и на дума от това, което казва.

— Естествено е точно тя да говори така. — Саймън насочи цялото си внимание към Дългия Боб. Опитът го беше научил, че ако се мъчи да води едновременно разговор с трима души, има опасност да се провали.

— Защо да е естествено тя да говори така? — попита Дългият Боб.

— Ами заради удара, който възнамерява да направи, като отмъкне всичките пари, които ще спечеля утре.

— Утре ли? — попита Дейв Войнишката стойка.

— Ама ти още ли си тук? Ще пропуснеш телефонното обаждане.

— Благодаря. — Дейв стана и се накани да си върви.

— Сядай, Дейв — нареди му Дългият Боб. Дейв отново седна.

— Какво *всъщност* знаеш, Саймън? — попита птицефермерът.

— Ами *всъщност* всичко. Затова ти казвам, че действате напълно погрешно. Вие не трябва да се отнасяте грубо с мен и да ме заплашвате. Трябва да ме спечелите за вашата кауза. Така е написано в

книгата. Ставам член на З. В. Я. Р., вземам всичките пари и ги залагам утре на конните състезания. И спечелвам милиони и милиони. Само така можете да си позволите да построите крепостта за Негово величество и да му купите телевизионната предавателна станция. Впрочем, в глава тридесет и втора има един пасаж, в който се разказва как телевизионната предавателна станция е обградена от една военна част. Р. О. Т. А. — мисля, че така се казваше. И аз спасявам Негово величество с...

— Стоп! — Дългият Боб захлупи ушите си с шепи. — Не трябва да ни разказваш всичко това сега. Все още не трябва да го знаем. Така не е правилно.

— Почакайте — хубавицата насочи обвиняващ пръст към Саймън, — той не би могъл да знае всичко това, защото страда от...

— Кратковременна загуба на паметта — прекъсна я Саймън. — Предполагам, че точно затова тази книга дойде при мен. Утре няма да си спомням нищо по въпроса. Нищо от това, което съм прочел в книгата. Нищо от това, което съм видял тук тази вечер. Мисля, че някоя велика сила ми е отредила ролята на скромна, но съществена пионка в някаква голяма космическа игра.

— Той лъже — каза красавицата, — не виждате ли, че всичко си измисля.

— Естествено, че ще кажеш така. Така говориш и в книгата.

— Боб, кажи му...

— Млъквай! — заръкомаха Дългият Боб. — Глас да не чувам. Трябва да премисля всичко това.

— Наистина трябва да премисли — каза Саймън. — Само че в книгата, когато мисли, е облечен в специална униформа. Много е елегантна.

— Аха! — извика отново Дългият Боб. — Опиши ми я. С най-големи подробности.

— Разбира се — съгласи се Саймън, който помнеше много добре странната униформа, с която бе видял Дългият Боб, когато го бе наблюдавал тайно онзи ден сутринта — сутринта, в която беше стигнал с косачката Голямата Алън до края на ливадата в подножието на птицефермата. Всъщност, Саймън се зачуди дали точно сега не му е времето да повдигне въпроса за откраднатата косачка. Май не му е

времето, заключи той. — ...и с чифт птичи крила, закрепени за шлема — завърши описанието си Саймън.

Сега всички присъстващи, в това число и Саймън, се вторачиха в Дългия Боб.

— Вярно е — каза въпросният достоен мъж. — До най-малката подробност. Щях да я облека по-късно, за да ви я покажа.

„Колко удобно“ — помисли си Саймън, а после каза:

— Грешката е моя. Мисля, че дойдох твърде рано. Дали да не изляза и да се върна по-късно?

— Не — каза птицефермерът. — Искам да видя тази книга. И то веднага.

— Няма начин — отвърна Саймън. — Това наистина ще оплеска цялата работа. Просто трябва да ми имаш доверие.

— Дрън-дрън ярина — намеси се хубавицата.

— Остави го да се доизкаже — смъмри я Дългият Боб.

— Разбирате ли — каза Саймън, като за миг започна да говори истината, — в книгата не се споменава нищо за З. В. Я. Р. Всъщност в нея се казва, че съм дал печалбата си за благотворителни цели.

— А — възкликна Дългият Боб.

— Познато Ли ти звучи? — попита Саймън.

— Да, решихме в книгата да пише така.

— Ето защо трябва да ми имаш доверие. Книгата няма да работи за теб, защото трябва да вмъкваш подобни лъжи в нея, за да запазиш операцията в тайна. Тя ще работи само за мен, защото аз съм в нея цял-целеничък. Може да съм само пионка, но съм ти нужен, за да се наредят нещата както трябва. — Мигът, в който Саймън бе говорил истината, отлетя безвъзвратно. Самочувствието му растеше от секунда на секунда. Най-много го биваше в лъжите. Да, в лъжите и в секса. Тези неща някак взаимно се допълваха. — Според предписанията на книгата трябва да действам самостоятелно. Ще ти се наложи да ми се довериш. А сега наистина трябва да си вървя, преди да е пристигнала полицията.

— Полицията? — Гърлата на всички присъстващи се включиха в озвучаването на този вик.

— Полицията, която ме преследва като заподозрян в убийството на Реймънд и на тази измамница тук. — Този път Саймън насочи към хубавицата обвиняващ пръст. — Полицайте ще пристигнат всеки

момент. Така че ще е най-добре да измъкна тези пари оттук и да се омитам. Боб, няма да е зле да ги посрещнеш на външната порта и да им кажеш, че не си ме виждал. Нали не искаш да ти претърсят птичарниците?

— Не, аз въ... — Дългият Боб беше цял разтреперан.

— Той лъже — пак се намеси хубавицата.

— Не, не лъже — обади се Лайза. — Преди няколко часа се видях с Пол. Подреждаше каси от бира пред „Веселите градинари“. Каза ми, че полицаите се били отпавили към дома на Драскача, за да търсят Саймън.

— А Драскачът знае, че съм тук.

— Аз, въ... — пак се запъна Дългият Боб.

— Трябва да отидем и да го посритаме тоя Пол — каза Кевин.

— Чаткаш ли сега? — попита Саймън. — И така, да се сбогувам ли с вас, или не?

Дългият Боб погледна Саймън, а той погледна Дългия Боб. Членовете на рокгрупата „Римска свещ“ се спогледаха. А хубавицата погледна Лайза.

Лайза погледна Дейв Войнишката стойка. Той пък си погледна часовника.

— Ще пропусна телефонното обаждане — смутолеви той.

— Върви — каза Дългият Боб на Саймън. — Обаче...

— Обаче? — попита Саймън, който вече пълнеше джобовете си с печалбата, която беше успял да си възвърне.

— Ако дори само си помислиш да ни изиграеш...

— Знам — каза Саймън. — Не си спомням как точно бе изразено това в книгата, но мисля, че се споменаваше за някакъв акумулатор и две оловни клеми, които щели да бъдат прикрепени към някои нежни части от анатомията ми.

— Невероятно. Точно това се канех да кажа — възкликна Дългият Боб, който нямаше подобна умствена нагласа. — Така че смятай се за предупреден.

— Смятам се за предупреден. Дай ми десет минути преднина и после направи каквото се очаква от теб. Когато полицаите пристигнат, кажи им, че тъкмо си се канил да заключваш за през нощта и че не си ме виждал.

— Я почакай — викна хубавицата, — не можеш да го пуснеш да си върви просто така.

— О, да, щях да забравя — каза Саймън, — когато утре се нахвърлите върху ми пред будката за залагания, за да откраднете отново всичките пари, не я изпускате от очи.

— Непременно — каза Дългият Боб. — Благодаря ти, Саймън.

— Просто давам своя дял за каузата. Да живее Сатан-Кокошката и довиждане.

— Да живее Сатан-Кокошката, довиждане.

Саймън излезе от къщата в галоп. Прекоси осветения от луната двор, отвори вратата на ягуара и скочи вътре.

— Да! — каза той, докато се мъчеше да пъхне ключа за запалването. — Прекарах ви всичките, копелдаци такива. Всичките ви прекарах.

Завъртя ключа и моторът изрева. Включи дългите светлини, викна още веднъж „Да!“, закани се с юмрук, даде пълна газ, профуча през вратата и се скри в нощта. В безопасност.

Успя. Направи го. Измъкна се от онези откачалки, при това с парите. Ще се обади по телефона на онази военна част още от първата телефонна будка, която се изпречи на пътя му. Всъщност, може би не от първата. Първата в следващия град или в по-следващия. А може би от борда на ферибота, който пресича Ламанша. Или пък от Франция.

— Бум-шака — викна Саймън. — Бум-шака-бум-бум-бум.

— Бум-бум-бум — повтори като ехо един глас от задната седалка.

Беше гласът на полицейския инспектор С'Мърт.

— Ааааагх! — извика Саймън и изви рязко волана. Направи пълен кръг.

— По-полека, сър. — Сложната прическа на инспектора се надвеси над рамото на Саймън. — Нали не искате да връхлетим върху някои невинни пешеходци. Впрочем, дали онова, което ме лъхна, не беше алкохол? Вие ли сте законният собственик на колата?

— Аз — отговори Саймън. — Аз... аз... аз...

— Бъдете така любезен да спрете при първия полицейски пост, който наближим, сър. Мисля, че този път няма къде да бягате.

[1] Разказ на ужасите от Килгор Филиз. — Б.пр. ↑

— Мисля, че пристигнахме — каза Реймънд.

Така си и беше. Намираха се в сърцето на пирамидата. В склада.

Беше огромен — колкото футболно игрище и половина. С висок таван. С бетонни стени. Никак не беше приветлив. Във въздуха се носеха зловония и обстановката наистина беше гадна. Беше зловещо като в Дахау. Реймънд настръхна и падна духом.

Тук-там се виждаха клетки и колибки, но за щастие бяха празни. Имаше паркинг за камиони, на който въпросните возила бяха наредени в стройни редици — огромни и съвършено нови. Виждаха се и няколко подежни крана, няколко булдозера и нещо като малки джипове. Всички имаха много земен вид.

Имаше и стоянки. Дълги редици алуминиеви стоянки. Приличаха на кутиите за яйца по вратите на хладилниците. Но в уголемен размер. В тях бяха наредени сферите. Двеста сфери. Всяка съдържаше достоен за съжаление товар. Вътре имаше по едно съвършено голо човешко същество, свито на две и спящо.

— О, Господи! — Реймънд потрепери. — Това е отвратително. Наистина е отвратително. Не мога да се справя с тази работа.

— Я се стегни! — Зефир слезе от мотора. — След като си дошъл дотук, ще свършиш и останалото.

— Не мога — каза Реймънд с разтреперан глас и с патос.

— Разбира се, че можеш. И така. Какво искаш да направиш? Да строиш тези сфери, за да освободиш хората в тях?

— НЕ! — Реймънд размаха ръце и падна от седалката на мотоциклета. — Не тук. Двеста голи човешки същества в състояние на шок. И през ум да не ти минава такова нещо. Трябва да ги оставим да си спят и да ги закараме някак на кораба, както са си в сферите. Там ще ги освободим. Внимателно. Един по един.

— Ти си истински хуманист, Реймънд.

— Благодаря. — Реймънд се надигна от пода и си изтупа дрехите. — Ами давай тогава — каза той.

— Какво да давам?

— Направи някоя от твоите магии. Превърни се в хеликоптер или нещо подобно и откарай всички хора до кораба.

— Не мога да направя това.

— Сега е мой ред да кажа: разбира се, че можеш. Не направи ли с магия този мотор?

— Да, направих го, но...

— Тогава можеш по същия начин да направиш и един голям камион, нещо като... — Реймънд посочи — онзи там? Има си специални стоянки за транспортиране на сфери.

Зефир погледна Реймънд, а Реймънд погледна Зефир.

— Да? — попита той. — Какво има?

Тя поклати красивата си глава.

— Можеш ли да караш голям камион?

— Мога — каза Реймънд и скръсти ръце.

— Например като онзи, който току-що посочи?

— Ако уредите в кабината са същите като на земните камиони, да.

— Ами тогава защо просто не отидеш и не го докараш тук, за да го използваме?

— О — каза Реймънд. — Да бе. Разбира се. О'кей.

Нямаше никой наоколо. Реймънд предположи, че всички са в отпуска по случай националния празник и сега или бяха в цирка, или наблюдаваха шоуто по телевизията. Реймънд се качи в кабината на огромния, свършено нов камион, който имаше специални стоянки за транспортиране на сфери.

Вътре всичко беше точно като на всеки друг камион, който беше виждал. Защо ли беше така?

Реймънд разгледа волана. Точно в центъра му с печатни букви беше изписано: „АКМЕ, Завод за камиони, Рай“.

— Е, това обяснява нещата. — Ключовете бяха на таблото. Реймънд запали мотора и откара големия камион при Зефир. — Просто като фасул — каза той, като слизаше от кабината. — Нищо работа.

— Браво — каза Зефир. — А сега да побързаме и да натоварим тези хора.

— Ама внимателно. Гледай да не запушиш малките дупки под седалката.

— Ти си истински хуманист.

— Благодаря.

— Давай тогава — каза Зефир.

— Аз ли да давам? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа: Реймънд, потърси някой да ни помогне. Ще ни отнеме часове, ако товарим само двамата.

— Но тук няма никой — каза Реймънд.

— Ами иди при пазача при портала. Поискай да ти бъде оказана помощ, знаеш как се правят тези работи.

— Добре.

Реймънд се отправи към входа на пирамидата. Обърна се веднъж-дваж, за да погледне Зефир. Беше наистина чудесна, като търкаляше внимателно сферите към камиона. Толкова силна. Толкова уверена в себе си. Но каква беше всъщност? Със сигурност не беше човек. Вълшебно същество може би? Сигурно беше родена от някаква магия. Реймънд и представа си нямаше.

Той продължи към портала.

Пазачът седеше в малката си будка. Реймънд виждаше тила му през задното прозорче. Беше си вдигнал краката на масата и се беше заяпал в екрана на един портативен телевизор. Като приближи, Реймънд видя точно какво зяпаше пазачът.

Беше представлението на цирка на професор Мерлин.

Реймънд спря пред прозореца и надникна през рамото на пазача. Професорът беше в своята пълна манежна униформа. С белия цилиндър. С белия редингот. С белите ботуши за езда. В пълно бяло снаряжение. Плющеше с камшика си. Пуделите на Поли изпълняваха номера си. Странен номер. Бяха облечени като дами и благородници. Дамите имаха шапки с пера, а благородниците малки саби. Вървяха изправени на задните си крака. Танцуваха менует. Кланяха се и правеха реверанси. А онези от тях, които бяха на арфата и челото, със сигурност свиреха на инструментите.

— Шантава работа — прошепна Реймънд. — Опа, това пък какво е?

Картината изведнъж се смени. Появи се говорител с глава на чакал.

— Прекъсваме програмата — каза Хъмфри Гогмагог, защото това беше той, — за да прочетем извънредно съобщение. Преди двадесет

минути нашето летящо око забелязало масово убийство в източния край на града. Централната компютърна система обработи снимките и отново първи с новината, този телевизионен канал ще ви покаже в най-добър контраст изображенията на двамата масови убийци.

На екрана се появиха един до друг два портрета. Бяха цветни и много ясни. Единият беше на Реймънд. А другият на Зефир.

Пазачът подскочи на стола си.

Реймънд не знаеше какво да прави.

Пазачът посегна към телефона.

Реймънд загриза кокалчето на пръста си.

Пазачът започна да набира някакъв номер.

Реймънд блъсна вратата и се втурна в будката. Пазачът ужасено погледна нагоре към него. Реймънд ужасено погледна надолу към пазача. После грабна телефонната слушалка от ръката му и го удари с нея. Удряше ли удряше ли удряше ли удряше.

— Не ме удряйте повече. — Саймън се сви и закри главата си с ръце. Намираше се в стаята за разпити в полицейския участък на Бремфийлд.

Вътре не беше приятно. Светлината беше прекалено ярка — тези стаи винаги са прекалено осветени, така видът им е по-заплашителен. Саймън се скри зад една отвратителна маса с плексигласово покритие. По средата имаше голям пепелник, пълен с фасове. Във всички подобни стаи има такъв пепелник. Това е традиция, отколешен обичай или нещо такова. А може би просто правеха икономии за сметка на числеността на персонала по поддържане на чистотата.

Полицаят, който имаше сестра, се беше подпрял на стената. Беше свалил снаряжението си за борба с демонстранти. Пушеше цигара.

Инспектор С'Мърт, който току-що бе треснал Саймън по главата, седна пред отвратителната маса с плексигласово покритие и бутна пепелника настрани. Той не пушеше. Беше отказал цигарите.

Сега сред полицейските инспектори беше модно да се отказват от пушенето. Имаше някаква връзка с въпроса дали е правилно от политическа гледна точка представителите на властта да пафкат цигари на обществени места.

Саймън си спомни, че беше чел една статия по въпроса. В нея обаче се казваше, че идеалният полицейски инспектор е жена. По-

възможност Хелън Мирен.

А побоят над главния заподозрян беше нещо съвсем недопустимо. Според статията де.

— Оставете ме — проплака Саймън. — Искам жена.

— Запиши това, полицай — каза инспекторът. — „Дори пребиваването в участъка по никакъв начин не намалява апетита на заподозрения за женска плът.“

— Какво? — възмути се Саймън.

— Точно така. А сега, Саймън... — каза инспекторът.

— Саймън? — учуди се младежът. — Къде отиде обръщението „сър“? Ох! — извика той, когато инспекторът пак го тресна по главата.

— Мисля, че започваш да схващаш, нали Саймън?

— Да.

— И така, да повторим ли още веднъж показанията ти?

— Да, ако обичате. За мен е безкрайно удоволствие да ги чуя за шести път.

— Сър... — каза полицаят, който имаше сестра.

— Какво има полицай? — запита въпросният сър.

— Да прибавя ли с молив „заподозреният се подхлъзна и си тресна главата в радиатора“?

Инспекторът повдигна вежда и погледна към Саймън.

— С удоволствие ще повтора още веднъж показанията си — каза смирено Саймън. — След като това може да помогне на следствието.

— Добро момче. Така. — Инспектор С'Мърт запрелиства купчината хартия пред себе си. — А, да — каза той, — птичарникът. Разкажи ми отново за него.

— В него има едно нещо. То е демонично и ужасно. Това е Сатаната. Викат му Сатан-Кокошката.

— Сатан-Кокошката. — Инспекторът подчерта думата в показанията на Саймън. — Получовек-полупиле, казваш.

Полицаят, който имаше сестра, се изхили.

— Получовек-полупиле, половин халба бира и пакетче чипс, а, шефе?

— Благодаря, полицай. И гледай да не прекаляваш с това „шефе“.

— Но, сър, по телевизията винаги казват „шефе“.

— Тогава го използвай по-умерено. И изгаси тази проклета цигара.

— Да, сър. Извинявай, шефе.

— Не се занасяйте — каза Саймън, — това наистина е много важно. Те говорят за края на света, а също, че това нещо щяло да властва над него и тем подобни щуротии. Това е голям заговор. Трябва всички да ги окошарите. Ще ви помогна да ги накарате да говорят.

— Това ще да е заговор на З. В. Я. Р., нали? Терористите, които ти откраднаха парите. Ти си отишъл при Дългия Боб заради тях, нали така?

— Земяци Величаещи Явлението Реинкарнация. Фенове на Сатаната. Слушайте, казах ви всичко, което знам. Сега трябва да се върнете там.

— И да арестуваме един получовек-полупиле?

— Не, унищожете го. Взривете го. Изгорете го.

— Ти се канеше да направиш точно това с тубата с бензин, нали?

— Да — отговори Саймън.

— Възнамеряваше да изгориш птичарниците.

— Да.

— И Бог ти нареди да го направиш, нали?

— Какво?

— Бог. Предполагам, че не си забравил за Бога. За онзи, който ти е продиктувал книгата. Онази, която се качи да вземеш, а предпочете да офейкаш.

— А, за онзи Бог и за онази книга ли става дума?

— Аха — отвърна инспекторът. — Та този Бог ти е казал, че дяволът е пиле и че трябва да изгориш птичарниците.

— Никога не съм казвал подобно нещо.

— Казвал си. — Инспекторът размаха показанията на Саймън. — Ето тук, виж.

Саймън погледна показанията си.

— Това вие сте го вмъкнали и сте задраскали моите думи.

— Когато ги препишат на машина, няма да си личи.

— Какво?

— Тогава да поговорим за ягуара, съгласен ли си? — попита инспекторът. — За ягуара, който те залових да караш, и то с превишена скорост.

— Той е на жената, която според вас съм убил.

— Успя ли да запишеш всичко? — обърна се инспекторът към полицаия.

— Да, шефе. Заподозреният отговори: „Той е на жената, която убих.“

— Изобщо не съм казвал това. — Саймън удари с юмруци по отвратителната плексигласова маса.

— Защо просто не си признаеш всичко чистосърдечно? Знаеш, че правата ти са гарантирани.

— Аз съм невинен и вие го знаете. Не можете да ме накарате да подпиша тези показания. Освободете *Невинния от Бремфийлд*. — Саймън скръсти ръце и на лицето му се изписа непреклонност.

— Сега да вмъкна ли с молив пасажа „подхлъзна се и си тресна главата в радиатора“, шефе?

— Да, полицай. По-добре напиши: „Тогавя той си удари многократно главата в масата и си счупи няколко предни зъба.“

— Не! — изписка Саймън. — Не и зъбите. Всичко друго, но не и зъбите.

— Тогавя се стегни, момко. Трябват ми пълни признания. Гръмки и зловещи. „Бог ми каза да го направя, заяви Касапинът от Бремфийлд.“ Да започнем ли на чист лист, или просто ще подпишеш показанията, които съчиних в твое отсъствие по-рано днес? Вече съм направил ксерокопия за пресата.

— Вижте какво — каза Саймън, — моля ви. Заклевам се, че никого не съм убивал. Книгата ще обясни всичко. Там всичко е казано.

— Божията книга ли?

— Не божията книга. А книгата от бъдещето. Онази, която търсят Дългият Боб и неговите откачалки. В нея е обяснено всичко. Ако ви трябва история за пресата, просто изчакайте, докато я прочетете.

— Казваш, че това е книгата, която според теб е в... — инспекторът погледна показанията — хресталака-скривалище горе, на хълма над фермата на Дългия Боб?

— Значи не сте изтрили този пасаж.

— Не още. Изпратих един полицай да я потърси. Трябва да се върне всеки момент.

— Добре — каза Саймън. — Тогавя сам ще се уверите.

— Много се надявам да е така. Защото ако не е — инспекторът посочи към зъболекарския шедьовър в устата на Саймън, — занапред ще станеш известен с прякора „Пихтията“.

Саймън се сви.

Някой почука на вратата.

— Това е феята на зъбите — каза си инспектор С'Мърт. — Влез!
— викна той.

Беше полицаят, който нямаше сестра, но беше виждал заповед за обиск. Дерек ли му беше името? Или пък другият полицай се казваше Дерек? Всъщност няма значение.

— Е, полицай — инспекторът стана от масата, — намери ли магическата книга?

Полицай Дерек — защото това беше неговото име — извади своята книга. Беше неговият полицейски бележник. Зачете от него. На глас.

— Действайки в съответствие с разпорежданията на полицейския инспектор Смърт...

— Много късно се сети — каза инспекторът.

— Късно ли, сър? За какво, сър?

— Да се майтапиш с името ми, полицай. Ако ще си правиш закачка с нечие име, трябва да почнеш от самото начало и да не спираш да го правиш.

— Като случая с моето фамилно име — намеси се услужливо Саймън. — И с шапката ми.

— Точно така — каза инспекторът. — Не можеш да почваш ей така, от средата. Не става. Не е смешно.

— О — каза полицаят, който нямаше сестра, но беше виждал заповед за обиск (това май също е закачка, но не много сполучлива), — да започна ли отначало?

— Ако нямаш нищо против.

— Добре, сър. — Полицаят се изкашля. — Действайки в съответствие с разпорежданията на полицейския инспектор С'Мърт, аз пристъпих надлежно към описания ми храсталак-скривалище, горе на хълма над птицефермата на някой си Робърт Гъзо...

— Чакай! — викна инспектор С'Мърт. — Робърт кой?

— Гъзо, сър.

— Това сега си го измисли, нали, полицай? Не е смешно. Това са детинщини.

— Доста е смешно — каза Саймън. — Ходил съм с него на училище. Не че аз някога съм си позволявал груби забележки, засягащи името му.

— Нищо чудно — каза инспекторът, — след като се казваш...

— Съвършено сте прав — съгласи се бързо Саймън. — Дали не е по-добре полицаят да продължи? Започвам да ставам малко нетърпелив.

— Моля, продължавай, полицай.

— Да, сър — продължи полицаят. — След като локализирах гореспоменатия храсталак-скривалище, организирах търсене на книгата, за която наемква заподозреният в показанията си. По време на търсенето попаднах на празна бутилка от шери, отговаряща на описанието на откраднатата от г-н Килгор Филиз, когото разпитахме официално във връзка с местонахождението на заподозрения.

— Много добре, полицай. Ще прибавим това към обвинителния акт.

— Благодаря, сър. Сега бутилката е в лабораторията. Уверен съм, че отпечатъците по нея ще съвпадат с тези на заподозрения.

— Чудесно, продължавайте.

— Да продължавам ли, сър?

— Книгата, момче, намери ли книгата?

— Не, сър.

— Не, сър?

— Не, сър. Нямаше никаква книга.

— *Какво?* — Саймън отново произнесе специфичното си „какво?“.

— Нямаше и следа от каквато и да било книга, сър. Само купчина птичи пера и онази наистина отвратителна миризма.

Ако човешката аура си имаше миризма, то в този миг аурата на Реймънд направо вонеше. Той се върна съкрушен при Зефир, която се бореше със сферите. Тя видя изражението на лицето му и каквато си беше, усети мириса на аурата му.

— Какво стана?

— Мисля, че току-що убих пазача.

— Защо го направи?

Устната на Реймънд затрепери.

— Видя ни по телевизията. Показаха портретите ни на екрана. Търсят ни за убийство.

— Тогава трябва да побързаме. Ела да ми помогнеш.

— Зефир. Мисля, че току-що убих пазача.

— Вече го каза. Сега ела и ми помогни.

— Зефир, моля те.

Зефир се приближи към него и го прегърна. Той усети докосването на плътта ѝ, полъха на парфюма ѝ. Тя го целуна.

— Погледна ли какво има в кутията, в която си държи закуската?

— В кутията му за закуска? Не.

— Може би трябваше да погледнеш. Предполагам, че сандвичите му са били с месо от някой Джордж.

— О, Боже — каза Реймънд и се разрида.

— Тези хора ще умрат, ако не ги спасиш. Сега ще цивриш ли, или ще помагаш при товаренето?

— И двете — каза Реймънд.

— Добре. Хайде тогава да довършим работата. И те я довършиха.

Вероятно щяха да я свършат и по-бързо, ако не беше цивренето на Реймънд, прекъсвано от време на време от „умни предложения“ относно процеса на товарене. Когато накрая на Зефир ѝ писна и от двете, тя го напляска и го накара да седне в кабината на камиона, докато тя свърши.

— Най-последно. — Зефир натовари и последната сфера на камиона и влезе при Реймънд в кабината. — По-добре ли се чувстваш сега?

— Да — подсмръкна Реймънд.

— Да се връщаме на кораба тогава. — Зефир не носеше часовник, но веднага щом погледна китката си, там услужливо се появи един. — Разполагаме с двадесет минути.

— Тогава ще успеем. — Реймънд завъртя ключа, запали двигателя и настъпи докрай педала на газта.

— По-бавно — каза Зефир.

— Добре. Просто исках да чуя как ще изреве двигателят.

— Карай.

Реймънд подкара камиона. Когато минаваха край будката на пазача, проточи врат през прозореца на кабината с надеждата, че ще забележи някакво движение вътре. Но там нищо не помръдваше.

— По дяволите — каза Реймънд, —
подяволитеподяволитеподяволите.

— Като изкачиш наклона, свий вляво.

— Вдясно, разбира се.

— Вляво — каза Зефир.

— Сигурна ли си? Аз гласувам за десния завой.

— Свий вляво или пак ще те напляскам.

Реймънд зави наляво.

— Не съм съвсем сигурен, че одобрявам изцяло този нов дисциплинарен елемент, появил се в отношенията ни.

— На края на улицата свий вдясно.

— Не желая да ме пляскаш повече. — Реймънд зави надясно.

— Тогава се дръж както трябва.

Реймънд се намръщи и продължи да кара. Справяше се доста добре с големия камион. Сменяше плавно скоростите. Не натискаше рязко спирачките. След един-два експеримента, при които едва не загинаха, дори започна да схваща от коя страна на пътя да кара.

— Как сме с времето? — попита той.

— Разполагаме с около десет минути.

— Професорът дали ще се върне навреме на кораба?

— Точно на минутата. Той е професионалист.

— Хей, виж, пристанището е пред нас. Мисля, че ще успеем.

— Червен светофар, Реймънд. Червен светофар!

— Виждам, виждам. — Гумите на големия камион болезнено изсвистяха пред светофара.

— Не го видя.

— Видях го. — Реймънд свали стъклото откъм неговата страна, повеси навън ръка и започна да барабани небрежно по вратата. Вътрешно обаче се тресеше от страх. Той се беше насъбирал в него от доста време и сега, когато бяха *толкова* близо до кораба, Реймънд се залюля на седалката, а улицата започна да се размива пред погледа му.

— Ще успеем, нали? — попита той с треперещ глас.

— Разбира се, че ще успеем — отвърна Зефир. — Вече нищо не може да ни спре.

По една случайност бяха спрели пред едно кафене на ъгъла. То беше твърде необикновено. Входът му беше много широк, а таванът необикновено висок. Обслужваше всякакви екзотични космически пришълци. Те не бяха двуноги. Не бяха от вида Хомо сапиенс. Нито пък от някой подвид на този вид.

Кафенето приличаше малко на бара от филма „Междузвездни войни“, където странни същества свиреха на някакви невероятни инструменти. Приликата обаче не беше голяма.

Всъщност, и тук от мюзикбокса се разнасяше песен на Фейт Ноу Мор, а почитатели на различни марки спортни облекла се млатеха със сатурновия еквивалент на щеките за билиард. Онези, чийто дизайн е съобразен за същества с пипала.

Върху три стола, близо до прозореца, загледан в движението навън, се беше разположил един твърде съмнителен на вид космически пришълец. Името му беше Абдула и той беше летяща морска звезда от Уран.

Абдула забеляза чисто новия товарен камион от тържището. И товара му също. Направо побесня и нададе вик до небесата. Е, ако не до небесата, то поне до тавана.

— Някакво копеле ми отмъква Джорджовците!

После се вгледа в шофьора на откраднатото превозно средство, а от отвратителното отвърстие на онова, което му служеше за устна кухня, се посипаха и други думи.

— Това е онзи дебил от Бремфийлд, когото сега търсят на Венера и за чиято глава е определена голяма награда. Как се е добрал дотук?

Абдула проточи през пощенската кутия на кафенето, после през улицата и по каросерията на големия, свършено нов камион едно твърде страховито пипало с въртящ се оптически наконечник, за да проследи погледа на Реймънд, който отново беше на фокус.

— Я гледай — каза Големият Абдула. — С малкото си оценце забелязвам нещо, което започва с буквата С. Дали това не е същият кораб, който бе откраднат преди сто и не знам колко си години от най-великолепния от всички владетели, Султана на Уран? Или моето страховито пипало с въртящ се оптически наконечник ме лъже? Не, не ме лъже! Това е проклетият „Саламандър“. Келнер!

— К'во искаш, бе? — Келнерката беше една абсолютно безформена представителка на протозойската фауна, обаче носеше

престилка и руса перука, дъвчеше дъвка и говореше със същия носов бруклински акцент, с който говорят всички келнерки в американските филми. — К'во искаш, бе? — повтори тя. — Задник скапан — добави келнерката за по-голяма убедителност.

— Телефон — каза Големият Абдула.

— Там отзад.

Той се надигна (гнъс!) и се помъкна към задната част на кафенето. С един отблъскващ израстък вдигна прекалено голямата слушалка (чийто дизайн бе съобразен за същества с пипала) и я сложи до онази си част, която съответстваше на ухо.

— Номерът, моля — чу се гласът на телефонистката.

— Междупланетен разговор — каза летящата морска звезда. — Бързо ме свържете с Уран. Трябва да говоря със Султана.

— Бързо ме свържете с полицията. Трябва да говоря с полицията.

Беше пазачът от тържището. Малко поочукан в областта на главата, но все още между живите.

— Ало, полицията ли е? Здравейте. Отнася се за двамата психари, търсени за масово убийство. Те бяха тук. Да, мъжът и жената. Те...

— Откраднаха последната пратка Джорджовци — каза пазачът, който току-що бе дошъл, за да застъпи на смяна. — Видях ги, като профучаха покрай мен. Познах и жената. Тя дойде с цирка. Беше на големия параход, който хвърли котва на кея днес.

— Чухте ли всичко това? — попита пазачът с поочуканата глава.

— Да, разбира се — отвърна любезен глас. — Един въоръжен отряд от силите за бързо реагиране се отправя директно за кея. Отбийте се да погледате, ако имате желание.

— Много благодаря — каза пазачът. — Ще се отбия.

— Много благодаря — каза инспектор С'Мърт. — Ви ли се подписал тука, тука и тука?

— Ще отрека валидността им в съда — каза Саймън, докато се подписваше.

— Не се и съмнявам. Всички постъпват така.

— Ще им кажа, че сте заплашили да ми счупите зъбите, ако не подпиша.

— Предполагам, че точно така ще постъпиш. Подпиши се и тук, ако обичаш.

Саймън пак се подписа.

— Нищо не сте разбрали, нали? Онова нещо е там, в птичарника. То трябва да бъде унищожено.

— Разбира се, че трябва. Нали така пише в Божията книга. Само че Господ сигурно си я е отнесъл. Продължавай да се подписваш.

Саймън продължи да се подписва.

— Книгата е при тях. Миризмата в храсталака-скривалище... оная миризма иде от него. Трябва да направите нещо.

— Правя нещо. Придвижвам по канален ред признанията на един сериен убиец. Подпиши и това.

Саймън подписа и това.

— Ще съжалявате за тази работа. Ще си взема наистина добър адвокат. Ще взема жена. Някоя, която прилича на Хелън Мирен.

— За служебна защита ли? Не бих казал, че ще стане. Подпиши се и тук.

— Какво е това?

— Моят личен бележник за автографи. Ти си първият сериен убиец, когото арестувам.

— Ясно — каза Саймън и се подписа. — Какво искате да кажете с това „служебна защита“? Мога да си позволя най-добрия адвокат.

— Със заплата на градинар? Майтапиш се. — Инспектор С'Мърт прибра бележника за автографи в джоба си.

— Майната й на заплата ми. — Саймън върна писалката на инспектора. — Знаете с какви средства разполагам. Нали преброихте парите от печалбата ми, когато ме обискирахте горе. Парите, които сега държите, заключени в сейфа, са мои. Законно спечелени. В тази страна има два вида справедливост: една за богатите и друга за бедните. В състояние съм да си позволя тази за богатите. — Саймън оголи в усмивка бисерните си зъби. — Това е — каза той.

— Така ли? — Инспектор С'Мърт оправи мазните кичури коса, които закриваха челото му. — Много любопитно. Не си спомням Саймън да е имал някакви пари, когато го претърсвахме, нали полицай?

— Не, сър шефе. — Полицаят, който имаше сестра, поклати глава. — Никакви пари не си спомням.

— Какво? — извика Саймън.

— А вие полицаи, който нямате сестра, но сте виждал заповед за обиск, спомняте ли си да сме слагали едно малко състояние в банкноти от по двадесет лири в сейфа горе? — попита инспектор С'Мърт.

— Не, сър. — И този полицаи поклати глава. — Спомням си, че намерихме един стар, опърпан портфейл, в който имаше медицинско удостоверение, за което вие ни казахте, че е важно доказателство. Но пари? Не, сър. Сигурно щях да си спомня, ако заподозреният имаше голяма сума пари в джобовете, всичките в банкноти от по двадесет лири, които да му конфискуваме при обиска, сър.

— *Какво?* — извика отново Саймън.

— Ето, виждаш ли? — Инспектор С'Мърт разпери ръце. — Няма *никакви* пари.

— *Какво?* — извиси още повече глас Саймън. — *Никакви* пари ли? *Какво?*

— Разбира се, когато те докарахме тук, ти беше пиян. Не си ли спомняш, че се провали при алкохолната проба? Не, сигурно не си спомняш. Особено с тази кратковременна загуба на паметта и така нататък.

— *Какво? Какво?* — Саймън заръкомаха и заподскача на стола си. — Не може да бъде. Това не се случва с мен. Аз сънувам. Не можете да постъпите така с мен. Не можете просто ей така да ми откраднете парите, да ме принудите насила да подпиша неверни показания, да не обръщате никакво внимание на това, което ви казвам. Не можете да правите това. Не можете.

— Да, ама можем. — По устните на инспектор С'Мърт заигра ехидна усмивка. — Мога да направя каквото си поискам. Ти си един маниакален убиец. На никой не му пука какво ще стане с теб и никой няма да повярва на теб вместо на мен.

— Не! — изкреця Саймън. — Не, не, не!

— Започва да нервничи, сър шефе — каза полицаят, който възнамеряваше да похарчи част от новопридобитото богатство за скутер. — Да го фрасна ли с палката?

— Не, не е нужно. — Инспекторът продължи да се усмихва. — Знаеш ли какво. Защо не отидеш да доведеш полицейския лекар. Кажу му, че си имаме тук един, дете много буйства, затова да донесе голямата игла за подкожни инжекции.

— Чувам полицейски коли — простена Реймънд. — Мислиш ли, че стълбата на парахода ще издържи този огромен камион?

— Не — каза Зефир. — Но ти продължавай да караш.

— Хоп! Както си беше до него, в следващия миг вече я нямаше. Реймънд продължи да кара към стълбата, която като по чудо изведнъж бе подсилена със стоманени стълбове.

„Чудя се как ги прави тези работи“ — каза си Реймънд. Той мина на по-предна предавка, натисна клаксона, от който се разнесе „Бибиииип“, внимателно изкачи камиона по стълбата и се скри в търбуха на „Саламандър“. Чу се скърцане на зъбци и свистене на хидравлично устройство. Стълбата на парахода се вдигна и се прибра отстрани на борда.

Просто като фасул!

Реймънд изключи. Излезе от кабината. Изкачи се по стълбите и накрая се присъедини към Зефир на палубата.

— Успяхме, а? — той вдигна юмруци към небето, прегърна Вълшебната и я целуна. — Успяхме.

— Да, ние успяхме. — Зефир се измъкна от нежната прегръдка на Реймънд. — Но я погледни натам.

Реймънд погледна. По цялото протежение на кея се виждаше онова, на което му викат полицейско присъствие. Десетки и десетки черно-бели коли, съвсем прилични на американските от Земята. Полицаи тичаха насам-натам. Насочваха се картечници. Блъсканица, викове. Далечен шум на перки предизвести пристигането на три бойни хеликоптера.

— По дяволите — каза Реймънд. — Да се махаме оттук. Включвай устройството за излитане в Космоса, кажи магическите думи. Да отлитаме.

Зефир поклати глава.

— Не можем.

— Не можем ли? Какви ги говориш?

— Казвам, че не можем да напуснем планетата.

— Никак не ми е приятно да ти противореча. Но този път ще трябва да настоя да излетим. Къде е професорът?

— Там. — Зефир посочи отвъд кея към града. — Някъде там с цирка си. Те не се върнаха, Реймънд. Трябва да се е случило нещо ужасно.

Султанът на Уран беше гадняр. Не беше летяща морска звезда. Летящата морска звезда беше част от туземното население, покорено преди векове от жителите на Рай. Султанът беше от Рай. Беше голям и дебел. Много стар, но все още в страхотна форма. И страшно сприхав.

Беше единият от тримата братя, които — въпреки че се мразеха един друг, както могат да се мразят само братя, и не си бяха продумвали повече от двеста години — все още поделяха помежду си значителна част от междупланетното пространство.

Много би могло да се разказва за султана и за чудесата в неговия дворец. Но тук не му е мястото.

Големият, дебел, стар, сприхав човек, който все още беше в страхотна форма, крещеше разни неща в телефонната слушалка. Гневни неща. Неща като „Донеси ми главите им!“, „Върни ми кораба!“ и „Направи го незабавно, иначе яка ти гърбина, като се ядосам“. Ей такива неща.

— Слушам и се подчинявам — каза Големият Абдула и окачи обратно слушалката.

— Слушам и се подчинявам — професор Мерлин беше застанал в средата на покрития с талаш манеж в Двореца на небесните удоволствия. Той се поклони още веднъж на Негово кралско величество Великия херцог Бинки. — Още веднъж ще изнесем пълното представление.

Негово Кралско величество Великият херцог беше гадняр. Не беше с кучешка глава или нещо подобно като жителите на Сатурн. Туземното население беше покорено преди векове.

От жителите на Рай. Великият херцог беше от Рай.

Беше голям и дебел. Много стар, но все още в страхотна форма. И страшно сприхав.

Беше единият от тримата братя, които...

Разбира се, много би могло да се разказва за Великия херцог и за чудесата в двореца му. Но за щастие това няма да е необходимо. Защото той и брат му — султанът — си приличаха като две капки вода. А дворците им бяха абсолютно еднакви.

Пфу!

— Една минутка да се освежим, Ваше величество, и ще изиграем още едно представление за вас. — Професор Мерлин се поклонил и закуцук с уморените си крака към гримьорната.

Там се бяха събрали неговите артисти в състояние на крайна разнебитеност. Всеки от тях се бе видял принуден да изпълни поне два пъти номера си и сега всички бяха изтощени.

— Не можем играем отново — мосю Ла Рош, както се беше превил на две, видя приближаващите се крака на професора. — Господи, мой гръб! Мътнички го взели Бинки! И чумичка го тръшне негов бедничък болен син.

— Да, чумата да го отнесе — съгласи се д-р Бактерия. — Малката напаст три пъти пожела да ме види как умирам от малария. Три пъти! Отказвам да го направя отново.

Подобни стенания и оплаквания изпълниха въздуха. Професорът разпери великолепните си пръсти:

— Помолих го да починем за минутка. Този човек ще ни умори, а вече закъсняваме. Веднага се връщаме на кораба.

— Това няма да му хареса — Аквафагоцит се изкашля и изплю една малка пъстърва. — А, тъкмо се чудех къде се е дянала. Великият херцог ще ни преследва.

— Каквото и да става, тръгваме си. Вземете само това, без което не можете да живеете, и ме последвайте.

— Какво ще правим? — Реймънд трябваше да повиши глас, за да го чуят. Оглушителното тракане откъм перките на хеликоптерите, които кръжаха над тях, правеше твърде трудно всякакво общуване — вероятно с изключение на размяната на мимики и жестове.

— Трябва да намеря цирка и да го доведе обратно — извика Зефир.

— *Какво?*

— Ти стой тук. Остави това на мен.

— *Какво?*

— Стой тук. Ще отида да взема професора.

— Не! — Реймънд набута Зефир в най-близката кабина и затръшна вратата. — Не!

— Да, Реймънд. Мога да сляза от кораба, без да ме забележат, и да се върна също така незабелязано с професора и останалите. Никой няма да ни види.

— Не — каза Реймънд още веднъж. — Могат да те убият.

— Не могат. Аз не мога да бъда убита.

— О! — учуди се Реймънд. — А пък мен могат да ме убият. Какво ще стане, ако нападнат кораба, докато те няма?

— Не можем да тръгнем без професора, а аз съм единствената, която може да го доведе тук през полицейския кордон.

— Излитай с кораба — каза Реймънд.

— Какво? — каза Зефир.

— Излитай с кораба! Ще отидем с него да вземем професора.

— Много добра идея, Реймънд.

— Така ли мислиш? А според мен това беше най-очевидното нещо, което можем да направим. Разбира се, работата ще зависи много от хеликоптерите над нас.

— *Внимание, „Саламандър“!* — Беше един от полицейските мегафони. Чуваше се, защото хеликоптерите се дръпнаха встрани, за да позволят да бъдат чути усилените от апарата реплики, които винаги предшестват големите престрелки. — *Не можете да избягате. Предайте се или ще открием огън!* (Ей за този сорт реплики ставаше дума.)

— Сега е идеалният момент — каза Реймънд.

— Добре. Иди в рубката при руля и подкарай кораба. Аз ще отвличам вниманието на полицията.

— Не — каза Реймънд.

— Какво искаш да кажеш с това „не“?

— Искам да кажа, че не знам как се управлява кораб. Затова по-добре ме остави да баламосвам полицията. Ако ме застрелят, ти все още ще имаш шанс да избягаш с пленниците и да прибереш цирка.

— Много смело от твоя страна.

— Така ли?

— Да, така е. Ще ти помогна, доколкото ми е по силите.

— *Излезте на палубата или ще открием огън!*

— Да вървим — каза Реймънд, но Зефир вече беше изчезнала.

— Хей, хей, хей! — Реймънд се показва на палубата и размаха към полицейските снайперисти ръце, в които нямаше оръжие. — Няма нужда от всичко това.

Покрай ухото му изсвири куршум, който се заби в един от спасителните пояси.

— *Не стреляйте!* — викна полицаят с мегафона.

— Така ще е най-добре — Реймънд опипа кожените си панталони между краката. Все още бяха сухи, но колко ли дълго щяха да останат в това състояние? — Нали не искате да превърнете този град в купчина димящи развалини? — извика той.

— *К'во?*

— Само един погрешен изстрел и всички сме мъртви.

— *К'во?*

— Ами, енергийната система на кораба.

— Е, и какво за нея?

— Много е нестабилна. Задвижва се чрез трансформатиране на псевдокосмогоничната антиматериалност.

— А стига бе!

— Без майтап. И ако един от вашите куршуми прекъсне поляризацията на потока от бета-частици... Пуф!

— *На кого викаш Пуфи, бе?*

— Градът ще каже „пуф!“ Целият този град. Всичко в него. Край. Няма го. Баста. Ще бъде изличен от лицето на земята. Тъ... да, земята.

— Изличен?

— Целият, до шушка.

— *До шушка?*

— До шушка — каза Реймънд.

— *Да бе, да! А пък моят задник смърди на теменужки.*

— Дали не сме се срещали някъде? — попита Реймънд.

— *Не, но си направил цицини по главата на брат ми, който е пазач на тържището.*

— Само с цицини ли се е отървал? Искаш да кажеш, че не е мъртъв?

— *Не, добре е, въпреки че има малко главоболие.*

— Тогава му прати най-добрите ми пожелания и му кажи, че се надявам скоро да се оправи.

— *О'кей. Ще му кажа. И така, слизаш ли долу, или да те застреляме?*

Реймънд се почеса по главата и се запита каква ли би била следващата стъпка на Саймън. Номерът с енергийната космическа система не мина.

— *Имам дипломатически имунитет — провикна се той. — Аз съм новият официален посланик на планетата Рай. Ако ме застреляте, ще носите последствията за междупланетен инцидент.*

— *Много лъжеш, бе!* — викна полицаят, на чийто брат Реймънд беше направил цицини по главата, но не го беше убил. — *Ще броя до десет и ако не слезеш, ще те надупчим с куршуми и ще превземем кораба.*

„Ах, защо не ми е тук миникарточницата!“ — каза си Реймънд и после каза на глас едно „Ах!“, когато като по чудо тя се материализира в ръцете му.

Този път на спусъка беше залепен голям етикет, на който беше написано: „Натисни тук за изстрелването на куршумите и дръж здраво!“

— *Назад — извика Реймънд, — или ще стрелям! Знам как се използва това нещо.*

— *Това не е истинска картотечница.*

— *Истинска е.*

— *Ама не е.*

— *Ваша работа.* — Реймънд насочи пушкалото към полицейското присъствие и натисна спусъка.

Сред любителите на скорострелните оръжия — онези нещастни индивиди, които си купуват оръжейни списания — този вид миникарточница се ползва с голямо уважение. Многократно тествувана върху невинното селско население в делтата на река Меконг, тя изстрелва шест хиляди куршума в минута върху голяма площ, като същевременно постига оптимално проникване в плътта и поваля максимален брой нетвърди цели.

В случая не се стигна до повалянето на шест хиляди нетвърди цели. Реймънд държеше здраво ръкохватката, а адапторите поемаха силата на отката и куршумите се посипаха по кея.

Елитната полицейска част на Фогърти се разбяга, няколко гуми на полицейските коли станаха на парцали, бурканите по покривите им

се пръскаха от куршумите, а резервоарите експлодираха. Към небето се издигнаха облаци дим, които объркаха пилотите на бойните хеликоптери и те чисто и просто наредиха да се открие огън, продължавайки да описват нескопосани кръгове.

Настана голяма дандания!

Реймънд стискаше очите си здраво затворени, защото не искаше да гледа повалените нетвърди цели, ако имаше такива. Краката му трепереха. Това му идваше твърде много, направо прекалено.

Колко много дим!

Ако действително изстрелвате по шест хиляди патрона на минута, то мунициите ви скоро свършват. Освен, разбира се, ако нямате голям запас от боеприпаси. По всичко изглеждаше, че Реймънд не чувстваше липса от тях. Цевите на картечницата продължаваха да бълват куршуми. Дим, пламъци и хаос.

Голям сеир. Сеир, ама ако сте от онези индивиди, дето си купуват оръжейните списания. Какво ще кажете обаче, ако всичко това става на вашата улица?

Колко много дим!

Реймънд не виждаше нищо. Пусна картечницата и се хвана за перилата. Защото всичко около него се тресеше. Избухваха снаряди. Изригваха пламъци и дим. Късаха се жици и вериги.

Неотслабваща дандания.

Още по-голям хаос.

И изведнъж — чисто, синьо небе.

Реймънд примигна. Корабът се издигаше. Големият лайнер излиташе. Димът остана някъде долу. Черен облак се стелеше над кея. Изпод корпуса долиташе тракане на хеликоптерна перка. Чу се удар на хеликоптерна перка в корпус. Един хеликоптер полетя надолу към пристанището. Реймънд закри лице с ръце, а после направи това, което много корабни пасажери са правили преди него, макар и не поради същите причини — започна да драйфа през борда.

Параходът „Саламандър“ направи завой в небето. Величествено и внушително. А също и зашеметяващо. Реймънд се изгърколи върху палубата и се хвана за един шезлонг. Изгързала се по палубата, без да го изпуска от ръце. След което връхлетя през отворената врата на командната кабина.

— Добре ли си? — попита Зефир.

— О, да. Никога не съм бил по-добре.
— Тогава дръж се здраво, защото ще друсам.

— Ваше Величество — прошепна в царственото ухо на Великия херцог един раболепен велможа с глава на ибис, облечен в яркочервена ливрея, — професор Мерлин току-що напусна двореца.

— Без моето разрешение? — Големият дебел човек се изправи в кралската ложа, при което бедничкият му болен син Колин бе лишен от опората на коляното му, изпълнявало до този момент ролята на седалка на любимата челяд. — Извикай стражите! Тичайте веднага след него! Момчето ми иска да види отново човека с маларията.

— Ами, всички стражи имат почивен ден, Ваше Величество. Нали обявихте национален празник.

— Простак! Тъпанар! Веднага върни цирка! И вдигни сина ми!

— Слушам и се подчинявам.

— Точно така, това ти е проклетата професия. Хайде, мърдай!

— Хайде, мърдай, Джъмбо! — Професор Мерлин ръгна с шпората си провисналата кожа на слона.

— Я по-леко с шпорите. Бързам, доколкото ми позволяват силите.

— Божке драг, ама ти си можел да говориш!

— Разбира се, че мога. Просто преди това никога не съм искал.

— Това индийски акцент ли е?

— Аз съм индийски слон. Ти какво очакваш? На иврит ли да ти говоря?

— Не, аз... Както и да е. Ама защо чак сега, стари негоднико? Защо точно сега пожела да говориш?

— Просто си упражнявам правата — каза слонът с неубедителния си индийски акцент. — Наближава краят на света и всички зверове ще проговорят.

— Всички ли? — попита професорът.

— Да, всички — каза Джъмбо. — Лъвът и агнецът. Шимпанзето и пилетата. Особено пилетата.

— Ами рибите? — попита г-н Аквафагоцит, който се мъкнеше отзад.

— Не се дръж като дебил — отговори слонът. — Къде се е чуло и видяло риба да говори? Дрън-дрън ярина.

— Тичай след слона! — викна раболепният велможа.

— Кой, аз ли? — Самотният пазач в малката будка при портала на двореца поклати глава. Тя беше рибешка. На барбун. — Не мога да напускам будката.

— Тогава се обади на полицията.

— Няма смисъл. Всички са на пристанището и стрелят по големия кораб, който докара цирка. Гледай, дават го на живо по телевизията. — Той посочи към портативния телевизор. — Коментира Хъмфри Гогмагог.

— Оу, много го харесвам. Я усили звука.

— Да сложа ли чайника да си сварим чай?

— Ами... — каза велможата и се поглади по човката, — аз всъщност трябва да гоня цирка.

— Защо ще си правиш труда? Ето какво: позвъни на полицаите в пристанището и ги накарай да арестуват цирка, когато се опита да се върне на кораба.

— Мога ли да използвам телефона ти?

— Разбира се. Попитай за брат ми Чарли, той отговаря за мегафона.

— Много гот — отговори раболепният велможа. — Къде си държиш телефона?

— Там долу, при мръснишките списания.

— Там долу?

— Там долу.

— Там долу! Там долу! — Реймънд посочи там долу. — Това е професорът, яхнал слона. Всъщност, това са всички, яхнали слона.

— Тогава дръж се здраво, защото се спускаме.

Трак, трак, трак — чу се шум от перката на хеликоптер.

— Погледнете натам! — викна пилотът. — Корабът се спуска, за да прибере цирка. Открийте огън! Стреляйте по всичко и по всички!

— Погледнете нагоре! — Лейди Алострел посочи нагоре. — Идва „Саламандър“.

Циркаджиите радостно закрепяха и заръкомахаха.

Реймънд погледна в огледалото за задно виждане на кораба.

— Зад нас се приближават хеликоптери. Какво ще правим?

— Вземи кормилото, ако обичаш, Реймънд, и ни спусни надолу.

— Аз да взема кормилото? Просто така?

— Да, просто така. Побързай!

— Тогава сигурно имаш нещо предвид? — Реймънд хвана кормилото и пак видя, че Зефир е изчезнала. — Тази жена идва и си отива когато си поиска.

Фю-ю-ю! — профуча една ракета „въздух-въздух“. Тя прелетя над палубата, размина се на сантиметри с командната кабина и отпраши в далечината, където падна върху будката на пазача при портала на двореца. Направи я на пух и прах. Не е честно, но така се развиха нещата.

— Много е вълнуващо — каза Реймънд. — Въпреки че е доста страшничко, когато си въвличен лично. — Той завъртя кормилото и корабът доста страшничко се спусна право надолу към пристанището.

Вътре в трюма беше големият, чисто нов камион от тържището, чиято ръчна спирачка Реймънд най-безотговорно беше забравил да дръпне. Камионът се изтърколи напред и се блъсна в предната напречна преграда на кораба (каквото и да означава това).

— Ето тук, долу! — ръкомахаха циркаджиите. Реймънд им махна в отговор. „Как се действа с това нещо? — запита се той. — На тази страна ли да завъртя, или на другата?“

Той завъртя руля по посокана часовниковата стрелка и това имаше много опасни последици.

Чисто новият голям камион се изтърколи обратно в трюма и удари задницата си в другата разделителна стена на морския съд (напречна преграда).

Трак, трак, трак — тракаха перките на хеликоптера.

Дан-дан-дан — се носеше откъм хеликоптерните оръдия.

— Скрийте се зад слона! — извика Аквафагоцит, когато снарядите започнаха да избухват по улицата.

— Виж го ти! Да се скрият зад слона! — Джъмбо размаха хобота си от възмущение. — Този неверник ме мисли за чувал с пясък. Никога не съм виждал такова нахалство.

Трак, трак, трак.

Дан-дан-дан.

Пжжжт — направи Реймънд, когато завъртя рязко руля и взе остър завой.

Бум-тряс — чисто новият голям камион се обърна с трясък и разсипа товара си.

— Нещо се повреди. — Реймънд се стовари върху руля. „Саламандър“ започна да пада с шеметна бързина надолу.

— Завърти руля обратно! Завърти обратно! — извика професор Мерлин, когато видя, че големият кораб почти закри небето.

— Въртя обратно. — Реймънд завъртя обратно колкото му позволиха силите. Корабът потрепери и рязко спря във въздуха. А първият от двата приближаващи се бойни хеликоптери се удари в кърмата му и експлодира.

— О, господи! — възкликна Реймънд.

Вторият хеликоптер се приближи и откри огън по командната кабина.

— Леле-мале! — измърмори Реймънд, намерил укритие на пода.

— Ооох! Аааагх! Оууууу! и т.н. — се разнесе откъм циркаджиите долу, когато горящи парчета от първия хеликоптер се посипаха по улицата.

— Не го правя както трябва — въздъхна Реймънд. — Я да опитам да го придвижа напред и после вляво.

Напред и после вляво.

Големият кораб се втурна напред, а след това направи ляв завой.

— Назад! Назад! — развика се пилотът на хеликоптера. — Тоя се опитва да прави таран, назад.

— А мога да опитам да върна назад, после малко вдясно — каза си Реймънд.

Назад и малко вдясно.

— Дръпнете назад, отново идва право срещу нас.

— Дали пък да не се спусна малко надолу, после малко вляво, леко нагоре и...

— Катапултирам! — извика пилотът на хеликоптера и в този момент параходът „Саламандър“ се удари в него: малко надолу, после малко вляво, леко нагоре и край с хеликоптера.

Последва втора голяма експлозия.

И другият хеликоптер беше ликвидиран.

— Нагоре, надолу, встрани и в кръг. Ето, хванах му цаката. — Реймънд въртеше руля ту вляво, ту вдясно. Големият презокеански параход ту се вдигаше, ту се гмуркаше, ту завиваше рязко.

Беше огромен кораб и беше по-правилно да се спуска малко по-бавно. Доста по-бавно. Значително по-бавно.

Много, много по-бавно.

— Пазете се от вратите! — Реймънд се вкопчи в руля. — Приземява се. Леле боже!

Ама само как помете цялата редица магазини.

Гледката си заслужаваше.

Много прах и падащи парчетии.

Святкащи електрически проводници.

Хукнали презглава циркаджии.

Нестихваща дандания.

Още по-голям хаос.

Последва ужасното стържене при триенето на корпуса в земята.

Още няколко експлозии.

Още хаос.

Внезапна пълна тишина.

И тогава...

— Божичко! — изграчи Реймънд и се срути в безчувствена купчина. — Май че потопих кораба.

След като бе научил тази ужасна тайна, в ръцете му беше попаднала книгата на бъдещето. „Най-страхотното шоу в Космоса“. Това беше книга, която — ако я беше използвал разумно — би могла да му помогне да разкрие пред света този кошмарен бизнес и да спаси живота на хиляди невинни жертви.

А какво бе направил той с нея?

Какво беше направил с нея *той*, копелдакът Саймън? Просто я бе използвал за лично облагодетелстване. Използва я, за да забогатее. И докъде го бе довела неговата алчност? Доведе го точно тук, ето къде го доведе!

Алчността му го накара да срещне Сатан-Кокешката, изчадието адово. Алчността му го прати право в лапите на Дългия Боб и на откачените му приятели-сатанисти. И беше изгубил всичко. Книгата. Парите. Приятелката си. И ДРУГОТО НЕЩО!

Та ето го сега. Лежи на пода на участъковата килия в усмирителна риза и с кожен намордник, принуден да прави фалшиви признания, че е серийният убиец с прозвището Касапина от Бремфийлд.

Без приятели, без надежда за спасение, прокълнат от всички. И за всичко си беше виновен сам.

Наистина *трябваше* да се махне оттук. Да се измъкне. Да оправи бъкиите. Веднага.

Някак.

Но как?

Саймън си спомни една книга за Худини, която някога беше чел и в която се разказваше как този, днес легендарен тип можел да се измъкне от заключен сейф само с помощта на един котешки мустак и на късче кристал. Дали пък номерът не беше съвсем различен?

Ами как се е справял с усмирителни ризи? О, за Худини усмирителните ризи били нищо работа. Просто разгривка. Сиво ежедневие. Разказвал им е играта на усмирителните ризи.

Саймън се помъчи да се освободи от личната си усмирителна риза. Много здраво го бе привързала. За Саймън измъкването от нея не беше нищо работа. Нито просто разгривка. Сиво ежедневие? Едва ли.

Той се отказа от борбата. Вероятно дизайнът на усмирителните ризи е бил подобрен в сравнение с обичайно използваните по времето

на Великия илюзионист-ескейпист. А и откъде можеше да вземе котешки мустак по това време на денонощието?

Не, за да се измъкне оттук, му трябваше само едно нещо.

Чудо.

Може би си мислите, че чудеса не стават току-тъй.

Но това е Саймън, не забравяйте.

Той затвори очи.

„Мили боже — започна да се моли Саймън, — ужасно се извинявам, че те безпокоя. Никога преди не съм го правил, а и знам, че трябва да падна на колене. Но както виждаш, ако изобщо гледаш насам, в момента съм малко обездвижен.

Причината, поради която отнемам от ценното ти време, е, че снощи се срещнах лице в лице с дявола. И щом той е тук от плът и кръв, предполагам, че това, което Дългият Боб каза за приближаването на края на света, трябва да е вярно.

Така че бих искал да ти предложи моята помощ. Знам, че в миналото бях грешник, но много ще се радвам, ако ми позволиш оттук нататък да започна да правя добри и праведни неща.

И така, с Твоето височайше позволение, искам доброволно да вдигна меча на правдата срещу силите на мрака и да се хвърля в битката срещу Лукавия.

Опасявам се, че в тази битка ще бъда съвсем сам. Защото не зная на кого бих могъл да се доверя в това село.

Както и да е. Надявам се, че си ме чул, и ако е така и желаеш моята помощ, тогава кажи само една дума и аз съм твой во веки веков. Амин!

С обич: Саймън.“

Като каза това, Саймън легна по гръб и се приготви да чака. Всеки знае, че Всевишният не обича да му вадят душата. Ако Бог в своята безкрайна мъдрост реши да те привлече за своята свещена кауза, той ще те осведоми по своите неведоми пътища господни. Така си върши работата Всевишният.

Гадното малко прозорче в стоманената врата рязко се отвори.

— Имаш посетител — каза полицаят Дерек.

— Слава тебе, Господи! — каза Саймън. — Слава тебе, Господи!

— Добре се ориентираш, драги. Посетителката е монахиня.

— Цицина на Глава му не много голяма — каза мосю Ла Рош. — Мисля, бясно английско куче се оправи.

— Галон студена вода ще свърши работа — рече Аквафагоцит. — Да му се избълвам ли на главата?

— Не, не, чувствам се съвсем добре. — Реймънд с мъка се надигна от пода на рубката. — Къде сме?

През разбитите прозорци на кабината се виждаше черно нощно небе. По-черно от обикновено. И с повече звезди.

— Пак сме в космоса. — Професор Мерлин помогна на Реймънд да се изправи на крака. — Избягахме от Сатурн и сега държим курс към Земята.

— Брей — възкликна Реймънд, — значи успяхме!

— Ти успя, момчето ми. Ти си герой.

— *Ние* успяхме. Всъщност най-голяма заслуга има Зефир. Къде е тя?

Професор Мерлин поклати глава. Прашните, изпоцапани артисти се спогледаха един друг, но не казаха нищо.

— Къде е тя? — попита отново Реймънд.

Професор Мерлин разпери ръце:

— За жалост тя вече не е сред нас.

— Да не сме я оставили на онази планета? Трябва веднага да се върнем, за да я намерим.

— Не можем да я намерим, Реймънд. Тя си отиде.

— Да не е мъртва? Да не искаш да кажеш, че е мъртва? Тя не е мъртва. Каза ми, че не може да бъде убита.

— Тя е во веки загубена за нас, Реймънд. Запомни я с добро.

— Не — каза Реймънд, — не, не, не! Това не е вярно. Не!

— Реймънд, съжалявам.

— Не! — Очите на Реймънд се изпълниха със сълзи. — Тя не би могла просто да престане да съществува.

Професор Мерлин поклати тъжно глава.

— Не! — Реймънд задърпа кожения си костюм. — Виждаш ли това облекло? Тя го изфабрикува за мен с помощта на магия. Тя го направи. Ако вече не съществува, тогава това би трябвало... — Той млъкна. Коженият костюм започна да се свлича от раменете му. После стана на парцали, превърна се в прах и изчезна. Той отново остана сам. Един беден, зъзнещ, гол дебил.

— Неееееееееееееееееее!

— Ще ти изровя някакви дрехи. — Професор Мерлин прегърна Реймънд през треперещите рамене. Артистите извърнаха лица пред неговата голота и дадоха израз на собствената си мъка.

— Ела с мен сега и ще поговорим за това.

Професор Мерлин поведе Реймънд към един разкошен апартамент. Беше обзаведен разточително, пищно, изящно, великолепно. Меки дивани. Скъпи персийски килими. Мебели от орехово дърво. Позлатени какво ли не.

Техният старинен разкош не означаваше нищо за съкрушения мъж, който се отпусна сломен на един диван. Професор Мерлин му поднесе кристална чаша с някакъв алкохол.

— Тя не беше истинска, знаеш ли.

— За мен беше. — Реймънд отпи от чашата си.

— Тя изглеждаше така, както ти искаше да изглежда. Чувстваше каквото ти си представяше, че чувства.

— За какво повече би могъл да мечтае един мъж?

— Тя беше просто мечта. Нашата мечта.

Реймънд пресуши чашата си и я стовари върху масата.

— Тогава нека пак да помечтаем. Ако тя е плод на твоя магия, тогава ми я върни.

— Не мога. Аз наистина помогнах за нейното създаване. Но сега времето ѝ е отминало.

— Нищо не разбирам. Как си я създал? Кажи ми как?

— Ние се молихме за нея.

— Какво?

— Беше преди много години, когато циркът беше пленен и откаран на Уран. Там ни чакаше казанът. Щяха да стотвят моите прекрасни артисти. Това не е обикновен цирк, Реймънд. Сигурно си го разбрал. Номерата на моите артисти са просто невъзможни за изпълнение. Ти например си чел за мосю Ла Рош. Мнозина са опитвали да повторят номера му. Но никой не е успял. Защото без магия, и то истинска магия, това не може да бъде направено.

— Значи всички вие се занимавате с черна магия? Черни магьосници?

— Не точно „черни“. Може би малко прошарени на слепоочията. Всеки от моите артисти е уникален. Талантът, който притежава, е

неповторим. Безценен. Единствен по рода си. Ненадминат. Във времената на общата голяма криза всички обединихме талантите си и тя дойде при нас. Зефир дойде при нас. И ни освободи. А сега си отиде. Времето и отмина. Сега дойде твоето време.

— Моето време? Не ме гледай така. Аз нямам никакви магически способности. Нищичко си нямам. — Реймънд бе обзет от още по-силна мъка.

— Не съм съгласен. Ти си настоящето. Моето време и това на моя цирк изтече. Всички вече сме уморени. И нашият свят се умори от нас. Това е един уморен цирк. Уморен от магии.

— Ех — въздъхна Реймънд.

— Да, така е. Ти самият, за да се изправиш срещу врага и за да освободиш хората, пожела мотоциклет и страховита миникартечница. Ако бях на твое място, щях да поискам снежнобял кавалерийски кон и лъскав меч.

— Тогава полицията щеше да те застреля.

— Е, може би щях да поискам и магически щит — каза професорът. — Но ти разбираш какво искам да ти кажа. Ние изживяхме времето си. То вече отмина. Сега е твоето време. А нашите магии вече не са така убедителни. Мисля, че циркът ми ще спре да дава представления.

Тъжните нотки в гласа на стария човек накараха Реймънд да вдигне глава и да го погледне.

— Разбира се, че пак ще играете.

— Вече няма планета, на която бихме могли да играем. Няма такава освен Земята, а се опасявам, че и там вече не ще можем да играем.

— Пак ще играете — каза Реймънд. — При това на Земята.

— Опасявам се, че Земята е обречена.

— Така ли? Я се застреляй!

— Моля?

— Както и да е. — Реймънд се плесна по голите колене. — Твоята скръб е не по-малка от моята. Но не можем да се откажем, нали? На Земята живеят милиарди хора и скръбта ни е нищо в сравнение с това, което ще изпитат те, когато онези от Рай запушат отворите на полюсите и ги задушат. Долу имам семейство. Бих искал да те запозная с тях.

— За мен ще бъде голяма чест — професорът се поклони.

— Значи ще трябва да ги спасим, нали така?

— Тогава *ти* ще...

— Ще направя всичко, което ми е по силите, въпреки че без Зефир... — Реймънд тъжно сви рамене.

— Знаех си, че не съм сбъркал с теб. — Професор Мерлин наля на Реймънд още едно голямо питие. Сипа и на себе си. — За твое здраве — каза той.

— За Земята, за магията и за цирка — Реймънд се спря. — И за Зефир!

— Ще пия за това — професор Мерлин пресуши чашата си. — А сега кажи ми какво значи да си привърженик на „Милуол“?

— Какво? — Реймънд се задави в чашата си и в носа му влезе алкохол. — Какво те кара да ми задаваш подобен въпрос, и то сега?

— Ами — професорът подръпна мустак, — изглежда, че в трюма на кораба имаме двеста запалняковци на „Милуол“ и те в момента се бунтуват.

— Бог да те благослови! — каза монахинята с типичния ирландски акцент на монахините от американските филми. Е, и от всички останали филми. — Би ли затворил вратата на килията зад себе си, когато излезеш, млади човече?

— Няма начин — полицаи Дерек енергично тръсна глава. — Не мога да ви оставя сама с този маниак.

— Защо? Изглежда ми съвсем безобиден. Опакован е като коледна пуйка.

— Той е носител на злото — каза полицаят.

— Ще те извикам, ако ми потрябваш. Върви си и Бог да те благослови.

— Добре тогава. — Полицаи Дерек излезе от килията. Но преди това на минаване ритна Саймън в ребрата. — Викайте, ако ви потрябвам. Ще бъда отвън в коридора.

Тръс! — затръшна се вратата и щрак! — ключът щракна в ключалката.

Монахинята погледна към Саймън.

— Я се погледни — каза тя. — Това си заслужава да се види.

Саймън потръпна.

— Носиш ли пистолет или нещо такова?

— Да не си луд? Дългият Боб ще взриви стената на полицейския участък.

— Така ли? — Саймън се погали по някои чувствителни телесни части. Повечето му телесни части бяха чувствителни.

— Какво искаш да кажеш с това „така ли?“. Нали си чел книгата от бъдещето. Знаеш какво ще последва.

— А, да. — Мозъкът на Саймън проработи. — Разбира се, че съм я чел.

— Добре. Но Дългият Боб иска да знае как, след като си знаел, че полицията ще дойде, си се оставил да те хванат.

— Не се и съмнявам, че иска да знае.

— Е, и?

— Ами... Така пише в книгата. Затова. Но аз не можех да го кажа на Дългия Боб. Както споменах и във фермата, той не трябва да го знае. Трябваше да зная само аз. Такъв е механизмът.

— В това има смисъл — каза Лайза.

„Ти си била по-голяма гъска, отколкото те смятах“ — помисли си Саймън. Но беше крайно озадачен. Къде ли беше книгата? У кого ли? Полицаят, който беше отишъл да претърси храсталака, каза, че я нямало там, но че имало много птичи пера и се носела ужасна воня. Затова Саймън беше предположил, че Сатан-Кокошката и неговите почитатели са я взели. Но очевидно не беше у тях.

Кой, по дяволите, може да я е взел?

Саймън си оправи косата. Лицето му изразяваше недоумение.

— Държиш се адски странно за човек, който би трябвало да знае какво ще се случи в бъдеще — каза Лайза.

Саймън я изгледа от главата до петите. Тази жена беше голямо разочарование за него. Да се присъедини към онези откачалки-сатанисти. Да се слага на Дейв Войнишката стойка. Наистина много го беше разочаровала. Бог би му позволил едно основателно малко отмъщение, нали?

— Всъщност — каза той, — съм малко дезориентиран. В книгата изрично е казано, цитирам: „Саймън и Лайза правеха любов в килията на участъка, когато връхлетя Дългият Боб“, а нямам часовник у себе си. Кога можем да го очакваме?

— След около пет минути.

— Тогава бързо си сваляй дрехите.

— На това му казват „монашески одежди“ — каза Лайза.

Саймън не отговори.

20

— Двеста привърженици на „Милуол“? — Реймънд изумено се отпусна назад в мекия диван. — И се бунтуват в трюма?

— И скандират — каза професорът.

— Скандират?

— О-ле, о-ле, о-ле, о-ле, ооооо-ле, оооо-ле.

— Божичко — каза Реймънд, — Божичко, Божичко, Господи Божичко.

— Истински воители. — Професорът козирува. — Мъжки момчета.

— Още ли са голи? — Тази мисъл никак не се хареса на Реймънд.

— Бяха.

— Ама вие ги облякохте, така ли?

— По-правилно е да се каже, че те се облякоха сами.

— С какво?

— С големия чисто нов камион от тържището. Разглобиха го на парчета и си направиха от тях брони.

— Не се учудвам.

— Много предприемчиви млади хора. Имат интересни татуировки. Обаче си падат малко бунтари. Счетох за благоразумно засега да бъдат заключени и да се сложат резетата върху капациите на всички люкове.

— Да, мисля, че добре си постъпил.

— Но изглежда, че те възнамеряват да ги разбият. Редуват се да блъскат капациите с глави. Чудя се дали не би отишъл долу да поговориш с тях. Обясни им как стоят нещата.

— Ти опита ли?

— Не. — Професорът поглади изразителната си брадичка. — Помахах им през едно от прозорчетата. Но ми се стори, че не държат много да се запознаем.

— Какво казаха?

— Започнаха да викат старо желязо, старо желязо, старо желязо, стаааааароо желязо, стааааааро желязо. Какво точно означава това?

— Лондонски диалект. Част от римуван възглас. Означава старо копито, тоест...

— Аха! — Професор Мерлин повдигна изящния си пръст. — Римуван възглас. Желязно копито се римува със старо корито. Някои имат навика да ме наричат така, но трябва да отбележа, че нямат никакво основание.

— Да, вероятно имат нещо такова предвид.

— О, жив да си, че ми обясни. Помислих си, че ме наричат „задник“, „мръсно копеле“ или нещо такова.

Реймънд отново се задави.

— И така, ти ще отидеш и ще поговориш с тях, нали?

— Ще отида. Но трябва да облека нещо. Да имаш някакви дрехи в синьо и бяло?

— Имам само един доста контешки сюртук с ревери от златно ламе, с цепнати ръкави и бяло дантелено жабо.

— Божичко — отново се завайка Реймънд. — Божичко, Божичко, Господи Божичко.

— Ох! — стенеше сладострастно Лайза. — Ох, ох, ох!

— Бум! — пригласяше ѝ Саймън. — Бум-шака-бум.

— А! — стресна се полицаят Дерек. — Какво ли става там?

Погледна през малкото гадно прозорче и...

— Божичко — възкликна изумено. — Сега пък това копеле изнасилва монахиня.

Полицаят Дерек мушна с трепереща ръка ключа в ключалката и отвори вратата.

— Веднага престани. О, ти си престанал. Къде си?

— Тук съм.

Полицаят се обърна. Саймън блъсна силно вратата и тя тресна Дерек по челото.

— Ох — изохка той и се строполи на пода.

— Добър удар — каза Лайза и започна да си оправя одеждите. — А сега да тръгваме.

— А не — Саймън я хвана здраво за ръката. — Ти оставаш.

— Какво правиш? — Лайза започна да се дърпа. Саймън изви ръцете ѝ на гърба и ги завърза с молитвената ѝ броеница. (Те са много здрави.)

— Не прави това. Знаеш, че обичам да го правя само с връзки от мека кожа или хамут от пони.

— Съжалявам. — Саймън избегна ритника ѝ и напъха в устата ѝ онова нещо, което монахините носят около вратовете си. — Сега трябва да тръгвам. Но ти няма да дойдеш с мен.

— Гммммф мммммф ммм — каза нещо Лайза.

— Лесно ти е на теб да говориш така. — Саймън се спря за миг да се полюбува на добре свършената работа. Завързана монахиня. Не е лошо. Има тръпка. Може би ще опита някога този номер с момичето, което работи в магазина за костюми под наем в Брайтън. Може би, някога в бъдещето.

— Ако изобщо имам такова. — Саймън излезе от килията, заключи вратата след себе си и се запромъква по коридора, а после нагоре по стълбите.

Горе при рецепцията имаше само един дежурен полицај. Беше си вдигнал краката върху бюрото и четеше съответстващия на деня брой на „Бремфийлдски пратеник“.

Саймън не беше виждал този полицај преди.

Ето как се развиха нещата:

— Добро утро, полицај — каза Саймън, като минаваше покрай него. — Почиваш, а?

Полицаят хвърли вестника и скочи на крака.

— Кой сте вие?

— Познаваш ли инспектор С'Мърт?

— Не. Прехвърлиха ме съвсем наскоро. Тук съм от тази сутрин. Не го познавам.

— Е, той стои пред теб. А сега си закопчай копчето и застани мирно.

— Аз... такова... — Полицаят си закопча копчето на куртката. — Не сте ли малко млад, за да сте инспектор?

— *Сър* — поправи го Саймън. — Не сте ли малко млад, за да сте инспектор, сър.

— *Сър* — каза полицаят.

— Не — каза Саймън. — Ключовете от сейфа у теб ли са?

— Да, сър.

— Тогава отвори го, момче.

— Мога ли да видя полицейската ви карта, сър?

— Много си старателен, момче. От теб ще стане добър полицай.

— И така, мога ли да я видя, сър?

— Тя е в сейфа, момче. Разпитвах много опасен престъпник.

Всичките ми лични вещи са в сейфа. Пропуск. Полицейска карта.
Пари.

— Да, сър. Добре, сър.

— Размърдай се тогава. Прекарах тежка нощ.

— Да, сър. — Новият полицаи извади ключовете от джоба си, отиде при сейфа и мушна един от тях в ключалката.

Саймън наблюдаваше как часовникът на стената отброява секундите.

— Действай по-бързо, момче.

— Да, сър. Ето. — Полицаят отвори вратата на касата.

Тя беше празна.

— По дяволите — каза Саймън. —

Подяволитеподяволитеподяволите!

— Извинете, сър, но нищо не разбирам. — Той мина бързо покрай Саймън и грабна вестника. Там, на първа страница, отпечатано с големи букви, се мъдреше едно крещящо заглавие: ПОЛИЦИЯТА АРЕСТУВА КАСАПИНА ОТ БРЕМФИЙЛД.

А под крещящото заглавие имаше снимка на Саймън. Може би беше излязъл малко поразрошен, но си личеше, че е той. Бяха я изрязали от една обща фотография, окачена във „Веселите градинари“, на която беше отборът, спечелил купата по хвърляне на стрелички. Главният редактор на „Бремфийлдски пратеник“ беше платил на Анди сто лири за нея.

— Вие — извика младият полицай, — вие сте той.

— По дяволите. — Саймън прескочи бюрото.

Младият полицай извади палката си.

Саймън се спусна към вратата.

Полицаят хукна след него.

В този момент се чу едно силно БУУМ и двамата паднаха на земята.

Раболепният велможа падна на колене.

— Ваше Величество — взе да раболепничи той.

Негово кралско величество Великият херцог погледна с презрение надолу.

— Ти не си същият раболепен велможа, когото изпратих. Какво стана с него.

— Взривиха го, Ваше Величество.

— Кой, откаченият професор ли?

— Не, сир, един от Вашите хеликоптери.

— Тогава веднага ми донеси главите на екипажа.

— Целият екипаж е взривен, сир. От откачения професор, сир.

— Каква наглост. А къде е полицията?

— Повечето от полицаите са в болница, сир. На кея имаше много дим и изглежда, че в суматохата са се изпозастреляли помежду си.

— Да имаш да ми казваш още нещо?

— Голяма част от града е в пламъци. Пожарът избухна от редицата магазини, пометени от кораба на професора, когато се приземи, за да прибере него и хората му.

— А къде са пожарникарите?

— Имат почивен ден, сир. Нали обявихте национален празник?

Великият херцог закърши дебелиите си, отрупани с пръстени пръсти.

— Остана ли нещо от военно-въздушните ни сили? — пожела да узнае той.

— Да, всички служачи, които ще се върнат утре, след като изтече почивният им ден.

— Господи! — Великият херцог стисна раболепния велможа за гушата. — Не мога да повярвам. Професорът унищожил цялата ми полиция, запали града ми...

— Открадна Джорджовците Ви, сир.

— Какво?

— Двеста сфери с Джорджовци, сир. Тези, които с такъв ищях се канехте да изядете.

— КАКВО?

— Откраднали ги от тържището и ги натоварили на кораба му.

— Това преля чашата! — Великият херцог се изправи на дебелиите си като диреци крака и Колин отново се търкули на земята. —

Той ще ми плати за това. Циркът му ще плати за това. Всички скапани жители на Рай ще платят за това. Грабвай телефона. Обади се на Хъмфри Гогмагог. Кажу му, че искам... не, че нареждам до половин час да напише кралско обръщение към нацията, към цялата планета. Разбра ли?

— Да, сир — отговори мазно мазникът.

— Добре, изчезвай тогава.

— Има само още една дреболия, сир.

— Каква е тя?

— Отвън има един слон.

— Слонът на цирка? Джъмбо, циркаджийският слон ли?

— Да, сир. Изглежда, циркаджиите са избягали, без да вземат животните си. Всички са още в двореца с изключение на слона. Той е отвън.

— Е, това все пак е нещо. Накарай готвача да заколи животните и да ги сготви за вечеря. Мисля, че от пуделите ще стане хубаво предястие.

— Слонът иска да разговаря с Вас точно по този въпрос, сир.

— *Да разговаря с тен? Какви ги плещиш.*

— Той може да говори, сир. Наистина. Чух го. И иска да освободите всички останали животни.

— *Какво прави?*

— Иска да пуснете останалите животни. Казва, че името му вече не е Джъмбо, а Мойсей. И иска да Ви „Пусни моя народ.“

„О, пусни, пусни моя народ.“

Реймънд бе посрещнат от този припев, докато слизаше по стълбите към трюма. Малкото прозорче, през което привържениците на „Милуол“ бяха изразили в рима мнението си за професор Мерлин, сега беше счупено. Обаче ръцете, които се бяха проврели през него, не можеха да достигнат резето отвън.

Реймънд пооправи копринената си вратовръзка и приглади кадифените си панталони. Тази работа нямаше да е лесна. От една страна, имаше проблем с имиджа. От друга страна, изобщо нямаше представа какво да каже на тези хора. Може би: „Здравейте момчета, никога няма да повярвате, ама бяхте отвлечени от една летяща морска звезда, която ви откара на Сатурн, за да ви продадат за пържоли, обаче

бяхте освободени и сега се намирате на един параход от викторианската епоха, който пътува през космическото пространство, за да се бори срещу хората от една друга Земя, която обхваща тази, в която живеете.“

„Как ли ще го възприемат?“ — запитва се Реймънд.

Вероятно нямаше да го възприемат добре.

На една греда близо до вратата на трюма имаше окачен мегафон. Реймънд правилно заключи, че това е средство за комуникация с войнствените затворници в трюма.

Обърна го откъм края, през който се говореше, и духна в него.

В товарния отсек се разнесе пронизително изсвирване.

— Хъкм — каза Реймънд, докато се чудеше как да започне.

Професорът му беше предал информацията, получена от неговата „шпионска мрежа“, според която привържениците на „Милуол“ пътували в три автобуса за футболния мач на техния отбор срещу „Манчестър Юнайтед“, когато претърпели злополучната близка среща от третия вид.

Реймънд веднага бе съзрял очевидната опасност, съдържаща се в тези сведения. Но се надяваше останалите да не са толкова прозорливи...

— Хъкм.

Той пак се изкашля. Трябваше да им каже нещо. Как би постъпил Саймън в подобна ситуация? Може би така.

— Хъкм. Добър ден. Аз съм капитан Реймънд от параходната компания „Морска връзка“. Приветствам ви с добре дошли на борда на ферибота „Саламандър“, който пресича Ламанша. Надяваме се, че пътуването ще ви хареса. За съжаление, поради приближаващата буря трябва да държим здраво заключени вратите на трюма.

— Може би сте малко дезориентирани и се чудите как сте попаднали тук и защо сте без дрехи. — Реймънд замълча, докато търсеше някакво правдоподобно обяснение. — Бяхте упоени — каза той. — Ето защо. Докато сте пътували с автобусите към Манчестър, фенове на другия отбор са ви сипали ЛСД в пиенето. В бирата, ако сте пили бира. Или в цигарите. — Реймънд се замисли върху малко вероятната възможност някой от запалняковците на „Милоул“ да не е пил или да не е пушил по пътя за мача. — А може да са го пуснали през климатичната инсталация на автобусите.

— И така, вие пострадахте при това наистина неприятно пътуване и мениджърът на „Милуол“, господин... — Реймънд си нямаше представа кой е мениджърът на Милуол. — Господин... — той изимитира смущения от статично електричество — ви изпрати на пътуване до Франция на разноски на клуба, за да се възстановите.

— Дрехите ви бяха свалени за обеззаразяване и скоро ще ви бъдат върнати. Лекарят на компанията ви съветва да не продължавате да блъскате вратите с глави, защото може да получите токсичен шок и необратимо мозъчно увреждане. Скоро ще ви бъдат сервирани храна и напитки и се надяваме, че напълно безплатното ви пътуване до Франция ще ви хареса. Благодаря.

Реймънд закачи мегафона и сложи ухо до преградата.

Беше настъпило затишие.

Затишие пред буря.

Или пред друг някакъв катаклизъм.

Експлозията в полицейския участък разтърси по-голямата част от Бремфийлд. По-малката част изобщо не беше разтърсена.

Вдигна се много дим и прах, посипа се мазилка, алармената инсталация против пожар се включи и настъпи пълен хаос и суматоха.

Въоръжени мъже с чорапи на главите се втурнаха в участъка. На крака на единия от тях беше увиснало куче.

Върху главата на изправилия се сред развалините млад полицай се стовари жесток удар от приклад. Въоръжените взеха да отварят с ритници вратите, спуснаха се по коридорите и крещяха името на Саймън.

Но той не им отговаряше. Вече не беше в участъка, защото беше избрал свободата, промъквайки се през един страничен прозорец, който го отведе до паркинга.

Там имаше един автомобил, стар ягуар от онези, по които много си падат криминалните елементи в телевизионните детективски филми като „Суини“ например. А ключовете бяха у Саймън.

Как така?

Ами... ъъ... Той ги грабна от таблото за ключове в участъка, миг преди да скочи от прозореца. Ето така!

Саймън надникна в колата, за да се увери, че този път няма никой на задната седалка. Нямаше никой. Скочи вътре, завъртя ключа

за запалването и отпраши.

Но накъде?

Имаше предвид едно място. Една къща, стгушена в края на уличката-чието-име-никой-не-смееше-да-произнесе.

Къщата на Драскача.

Няколко души се стреснаха, когато Саймън профуча по главната улица, но не бяха много. Той намали скоростта и мина покрай някои магазини и фасади, които му навяха неприятни спомени. Ето ги.

Кръчмата „Бремфийлд Армс“, където за пръв път срещна сивчовците. Будката за залагания, където спечели своето богатство. Банката, която беше затворена и в която не можа да вложи парите си. Бордюрът, по който беше бягал с парите. Входът на супермаркета, където го бяха блъснали и където го бяха освободили от тежестта на богатството му.

Саймън потръпна. Какъв кошмар! Но реши, че сега не трябва да мисли за това. Щеше да е много хубаво, ако парите бяха в полицейската каса. Но да иска и това от Господ, вече беше прекалено много.

Тъй като сега беше божи воин, натоварен със свещена мисия, трябваше да се издигне над подобни неща.

Поне засега.

Божият воин прекара колата внимателно по кръговото движение, през което всички минават напъряко, сви вдясно при голямата къща, която вечно е в ремонт, после се спусна надолу по улица „Крал Нептун“, мина покрай „Веселите градинари“, а след това се изкачи на хълма и сви вляво.

Ягуарът заподскача през дупките, за които никой не щеше да поеме отговорност, и когато мина покрай къщата на Реймънд, Саймън наведе глава, да не би случайно майката на Реймънд да го види през прозореца, очаквайки завръщането на блудния си син.

В дъното на уличката Саймън паркира колата край изоставената железопътна линия. Прибра ключовете в джоба си и остави вратата откъм страната на шофьора незаклучена — в случай че му се наложеше да избяга с възможно най-голяма бързина.

След това взе да се промъква покрай високия плет, който закриваше къщичката на Драскача. Дали отпред нямаше някой полицаи на пост? Саймън не мислеше, че има. И наистина нямаше.

Мина през вратата и тръгна по градинската пътека. Преди него вече бяха минали млекарят и вестникарчето. Саймън извади от пощенската кутия броя на „Бремфийлдски пратеник“ и го хвърли през плета. След което почука енергично на вратата.

Последва кратко мълчание, а след това се чуха стъпки.

— Кой е? — извика Драскачът.

— Пощальонът — отговори Саймън. — Трябва да се разпишете за една пратка. Препоръчано писмо. Мисля, че става въпрос за пари.

— О, чудесно. — Чу се звук от дърпане на резе, после вратата се откряна. Не много, веригата все още беше закачена. В пролуката се видя окоето на Драскача.

— О, не! — викна той.

— О, да! — Последва кратка борба, но Саймън беше подложил здраво крака си на вратата.

— Имам пистолет — извика Драскачът и хукна да го търси.

Саймън отстъпи три крачки назад и блъсна вратата с рамо. Фактът, че в реалния живот този номер никога не минава, не го смути. Веригата се откъсна и Саймън влетя в хола. Сега добави едно зле ожулено рамо към дългия списък от повърхностни рани по тялото си.

— Назад или ще стрелям. — Драскачът беше по пижама, домашен халат и чехли. И наистина имаше пистолет.

„Как стана така — запита се Саймън, — че всеки в това идиотско селце има патлак с изключение на мен?“

— Просто нямам време за такива неща — Саймън изрита оръжието от ръцете на Драскача, наведе се, взе го от пода и го насочи срещу скимтящия писател. — Горе ръцете!

— Не — каза Драскачът. — Няма да ги вдигна.

— Защо?

— Защото не е зареден.

— А, такава ли била работата? — Саймън хвана патлака като палка. — Горе ръцете или ще почна да те млатя, докато те разкашкам. — Драскачът вдигна ръце. — Хайде в гостната.

Саймън го последва в гостната.

Вътре цареше пълен хаос. Масите бяха преобърнати. Навсякъде имаше разпръснатата хартия. Купчината лъскави списания беше разхвърляна из цялата къща. Компютърът лежеше обърнат наопаки върху килима.

— Какво е ставало тук?

— Имах посещение от полицията.

— Значи и двамата сме имали. Но защо го направи? Нали ти казах, ако някой дойде и пита за мен, да му кажеш, че съм си отишъл вкъщи да си легна. Повторих ти го няколко пъти. А ти какво направи? Каза им, че съм отишъл при Дългия Боб. Защо?

Драскачът го гледаше с недоумение.

— Казах им, че си си отишъл вкъщи, но инспектор Смърт...

— С'Мърт — поправи го Саймън. — Решено е да не си губим времето за гегове с името му.

— Никой не ми е казал.

— Няма значение. Продължавай.

— Ами, инспектор С'Мърт не ми повярва, когато му казах, че си си отишъл вкъщи. Започна да става много неприятен. И тъй като тъкмо пишех, че отиваш във фермата на Дългия Боб, реших да му го кажа. И той си отиде. А ти пък какво си правил във фермата на Дългия Боб?

— Няма значение. — Саймън седна на канапето, покрито с ужасната вълнена разноцветна покривка. — Кажи ми защо е разхвърлял така стаята ти?

— Не е той. Бяха другите полицаи, които пристигнаха по-късно. Те бяха цивилни.

— Какви цивилни полицаи? — Сега пък Саймън недоумяваше.

— Казаха, че са от някаква специална част. Видът им никак не ми допадна. Всички бяха облечени в сиво. С тесни лица. Дори бяха със сиви слънчеви очила.

— О, не. — Саймън се отпусна назад върху дивана.

— Познаваш ли ги? Мога ли да си сваля ръцете?

— Познавам ги. Да, разбира се, че можеш. Защо се опита да ми попречиш да вляза?

— Инспектор С'Мърт ми каза, че си психар.

— Ама не съм.

— А ти защо дойде тук?

— Трябва да видя ръкописа, върху който работиш. Трябва да знам какво ще се случи по-нататък. Много е важно.

— Не е у мен — каза Драскачът.

— Защо не е?

— Мъжете от специалната част го взеха.

— *Какво?* Ти си позволил на мъжете в сиво да ти го вземат? Как можа?

— Казаха, че им трябва за вещественно доказателство.

— Но ти знаеш кои са те в действителност.

— Изобщо не знам за какво говориш.

— Много добре знаеш. — Саймън се надигна и се приближи заплашително към Драскача. — Писал си за тях в шибаната си книга. Знаеш точно кои са и с какво се занимават.

— В книгата ми? — Драскачът отстъпи крачка назад. — Я чакай. Да не се опитваш да ми кажеш, че мъжете в сиво, които бяха тук снощи, са същите сивчовци, за които пиша? Глупости. Книгата ми е просто фантастика, плод на въображението. Да не си откачил?

— Да, и то много. — Саймън оголи красивите си зъби и пристъпи към Драскача. — Ти ме лъжеш.

— Не те лъжа. — Драскачът отстъпи назад и за малко не падна в камината. — Остави ме на мира.

— Искам да видя този ръкопис. — Саймън запретна ръкавите на ризата си и сви юмруци. — И то веднага!

— Не е у мен. Тъъргх!

Саймън беше стиснал Драскача за гърлото с едната ръка и вдигна другата, за да го удари.

— Сега ще те размажа — каза той. — Когато почувстваш, че си готов да споделиш с мен истината и всичко за твоето участие в тази работа, ми кажи и ще спра. Ясно ли се изразих? Ясно ли се изразих?

Но Драскачът май не слушаше. Погледът му беше прикован в нещо зад лявото рамо на Саймън. Очите му застрашително силно се изцъклиха и всеки момент щяха да напуснат орбитите си.

— Ясно ли се... — Саймън спря. В стаята нахлу отвратителна миризма. Беше му позната. С нея нахлу и ужасен студ.

Саймън отпусна хватката и бавно се обърна натам, накъдето гледаше Драскачът.

Там, на входа, в полусянката, стоеше нещо. Нещо голямо. Ама наистина голямо. Голямо и широкоплещесто, покрито с пера. И дяволски смърдеше.

Това ужасно нещо вдигна окървавен птичи крак, чиито закривени нокти държаха голяма, лъскава и леко охлузена книга.

— Мисля, че търсите това? — каза то с тежък, мрачен, сатанококоши глас.

21

— Какво си им казал? — изуми се професорът.

— Ами, трябваше да им кажа нещо. — Реймънд се отпусна на мекия диван. — Те ще са голяма работа в сражение. Но засега не можем да си позволим да разрушат кораба. Трябва да им пратиш храна. И каквото там имаш за пиене. Пусни им го с въже или с нещо друго.

— Тратататам. — Старецът вдигна перуката си и избърса праха от главата си. — И така, на работа. Пътуваме с пълна пара към Рай. Сподели сега с мен твоя план.

— Моят план? — Реймънд въздъхна. — Да нямаш предвид плана ми как да попреча на жителите на Рай да запушат отворите на Земята при полюсите?

— Кристално ясно, мое скъпо захарче. „Отнасящото се до такива философски концепции като истина, необходимост, възможност и случайност. А сега изложи ми подробно плана си, братко.“

— Нямам никакъв план — каза Реймънд. — Както много добре ти е известно. Не знам нищо за Рай и нямам ни най-малка представа как можем да попречим на злоещите им намерения.

— Това вече е много обезкуражаваща новина. — Професорът направи много обезкуражена физиономия. — Мислех, че можем просто да си сверим часовниците, както го направихме последния път.

— Този път смятам, че не можем. — Реймънд поклати глава, като не остави никакво съмнение за мнението си по този въпрос. — Предлагам всичките ти уникални артисти да се съберат около масата и тъй като ни заплашва още една голяма обща криза, да се опитаме да стъквим някакъв план, както някога сте успели да стъкмите Зефир. — Споменавайки името й, Реймънд се натъжи, но за един мъж чувствата са си чувства, а дългът си е дълг. И прочие такива дивотии в стил „мачо“.

Професор Мерлин поглади брадичката си.

— В думите ти има мъдрост, но моите артисти са уморени.

— И аз съм уморен — каза Реймънд. — И съм с разбито сърце. Но съм готов да дам всичко от себе си. В Бремфийлд съм само водопроводчик. Чувал ли си някога светът да е бил спасяван от водопроводчик?

— Марио — каза професорът — и брат му Луиджи.

— Ще се направя, че не съм те чул.

— Съжалявам. — Професор Мерлин се изправи и коленете му изпукаха. — Добре. Тъй да бъде. Тук се слуша твоята воля. Да свикаме военен съвет. Ще пратя нещо за ядене на бунтарите долу и всички ще се съберем след половин час в големия салон. Как ти звучи това?

— Звучи ми добре — каза Реймънд. — Да започваме.

— Започвам да броя — каза режисьорът, — пет, четири, три, две, едно. Да започваме.

— Добър ден и здравейте! — Чакалоглавият в шикозния смокинг се ухили и показа два реда равни зъби. — Тук е Хъмфри Гогмагог. Предаваме на живо от Двореца на небесните удоволствия. За мен е голяма чест и привилегия да ви представя един човек, който няма нужда от представяне. Нашият любим владетел, човекът, когото боготворим и уважаваме, Негово Великолепие, Негово Сиятелство, самият рожденик. Нека чуем Великия херцог...

Пляс-пляс-пляс — чу се от машината за изкуствен смях и аплодисменти. Пляс-пляс-пляс плюс възторжени викове.

Онези жители на Фогърти, които не бяха прогонени от домовете си от развихрилия се над града ад, а гледаха на живо телевизионното предаване, станаха да изключат телевизора и да си направят чай.

— Не изключвайте! — викна Хъмфри. — Това е предаване от световно значение и засяга всички лично. Негово кралско височество...

— Благодаря ти, Хъмфри. — Голямото месесто лице запълни екрана. — Добри хора — усмихна се той, — говоря ви днес, на този специален празник по случай рождения ми ден, не за да ви благодаря за хилядите картички и послания с благопожелания към мен...

— Защото тлъстото копеле не е получило нито една — прошепна Хъмфри в ухото на оператора.

— ...а защото с голямо съжаление трябва да обявя, че въвеждам извънредно положение в световен мащаб. Днес нашата столица беше

вероломно нападната и подпалена. Сигурно сте видели всичко на телевизионните си екрани. Нашите храбри огнеборци не можаха да овладеят пожара...

— Защото им даде почивен ден, простак такъв — прошепна Хъмфри.

— Хиляди хора се разбягаха в ужас. Домовете и работните им места бяха разрушени. Трагедия. Истинска трагедия. — От специалните тубички, изкусно закрепени за слепоочията на Великия херцог, се отцедиха няколко сълзи, които се стекоха по бузите му. — Сърцето ми се къса.

— Как пък не — прошепна Хъмфри.

— Това е кошмарът, от който всички тайно се страхувахме: непредизвикано с нищо нападение от страна на жителите на Рай. От страна на тази войнствена и тиранична раса, под чието владичество изнемогваме години наред.

— Намерил се кой да го каже.

— Аз самият — каза Великият херцог — произхождам от Рай. Но не съм като тях. Аз съм един от вас и съм се борил непрестанно за независимостта на Сатурн. Но и тук, както на Уран и Марс, вероломните жители на Рай разпространиха своята култура, своите стоки и своя език.

Жалко, че Реймънд не можеше да чуе това. То би му обяснило много неща.

— Ние внасяме техните стоки, те доминират нашата икономика, а сега искат и да ни унищожат. Нима ще стоим безучастно и ще ги гледаме как го правят? Нима ще гледаме безпомощно как изгарят красивите ни градове? Или ще отвърнем на удара с удар? Нека вдигнем оръжие срещу зловещия тиранин. Нека го унищожим.

— Може ли това да бъде претекстът, който той години наред чака, за да се нахвърли срещу омразния си брат? — прошепна Хъмфри. — Или просто започвам да ставам много циничен.

— Моят собствен брат — Великият херцог пророни още няколко фалшиви сълзи, — моят собствен тризнак, крал Еди от Раи. Ще попитате: как такъв миролюбив и добродушен като мече човек като мен може да вдигне ръка срещу собствената си плът и кръв? С голямо прискърбие, ето как. Брат ми ни използваше и злоупотребяваше с нас и ние повече няма да търпим. Нарещдам да започне пълна мобилизация.

Заповядвам войската да се приведе в състояние на пълна бойна готовност, а военновъздушните сили — в готовност за нападение. Тръгваме срещу Рай. Ние сме във война. Да живее Сатурн! — Великият херцог вдигна огромния си юмрук. — Благодаря ви.

— Край — каза водещият. — Пускай националния химн.

Големият дебел Велик херцог избърса изкуствените сълзи от лицето си.

— Мисля, че мина много добре. Какво ще кажеш, Хъмфри?

„Щом като искаш да те будалкам...“ — каза си чакалоглавият, а на глас изрече:

— Вълнуващо, сир. — Побърза да направи дълбок поклон. — Надявам се, че ще ми окажете честта да ме направите специален военен кореспондент за цялостното времетраене на конфликта.

Великият херцог поглади тлъстата си брада.

— Няма да стане, Хъмфри.

— Защо не, сир?

— Не, Хъмфри. Виждаш ли, през цялото ми дълго-дълго царуване на тази планета се научих да дочувам и най-малките зловни подмятания, направени от моите поданици, когато те си мислят, че са извън обсега на слуха ми. Затова мисля да наредя да ти отсекаат главата, шибано тарикатско копеле, проказнико с кучешка муцуна.

— О — каза Хъмфри, — какви сквернословия! Операторът се изкиска в шепа.

— И *ти* внимавай — каза Великият херцог, — защото и твоята глава ще падне, смрадливоце.

Ужасната смрад накара Саймън да си запуши носа. Чудовището запълваше цялата врата и блокираше единствения изход. Драскачът подбели очи и се строполи в безсъзнание в камината.

„Много ти благодаря, страшно ми помогна“ — помисли си Саймън. О, по дяволите!

Онова нещо пристъпи крачка напред и отново вдигна ужасяващия си птичи крак.

— Книгата.

Саймън не можеше да продума. Гърлото му беше пресъхнало, сърцето му бясно друсаше аеробика, краката му бяха омекнали в

колената, макар че копнееха да побегнат. Това вече беше сериозно. Не можеш да влезеш в двубой с такова нещо. Нямах никакъв шанс.

То направи още една крачка.

Какъв ужас!

Саймън направи нещо толкова жалко, че ако Господ го наблюдаваше, без съмнение щеше да извърне лице и да промълви: „О, Боже!“

Саймън събра пръсти за кръст и каза:

— Назад, повелявам ти в името Божие!

— Книгата. — Нещото пристъпи към него, спъна се и се плъсна в краката му.

— Я гледай! — Саймън заразглежда пръстите си. — Това нещо действало.

Взря се в чудовището. В нещото. В Сатан-Кокошката.

Това не беше Сатан-Кокошката.

Саймън се втренчи в петогълния отпечатък от греда върху окървавената глава. Не беше Сатан-Кокошката.

Беше господин Хилсейвайс!

Саймън се наведе и с мъка обърна огромния мъж. Видът му наистина беше ужасен. Беше покрит с пера, имаше много V-образни порезни рани и беше облян в кръв. Този човек беше водил битка и по всичко изглеждаше, че я беше загубил.

— Добре ли сте? — Саймън разтърси главата му. Защо хората винаги задават такъв глупав въпрос на онези, които съвсем очевидно не са добре? Саймън нямаше отговор. — Съжалявам — каза той. — Останала ли ви е искрица живот?

— Едва мъждука. — Господин Хилсейвайс немощно стисна Саймън за рамото, при което прекъсна кръвообращението в ръката му и му размести два кокала. — Дай ми нещо да пия.

„С удоволствие, а и аз ще си пийна“ — каза си Саймън и се отправи към кухнята на Драскача. Много баровска кухня. Отвори хладилника. Вътре имаше шампанско. Две дузини бутилки с шампанско.

— Гледай го ти, копелето му с копеле! — Саймън извади една бутилка, върна се в гостната и измъкна тапата. — Заповядайте. — Опря гърлото на бутилката до устните на работодателя си.

— Благодаря. — Господин Хилсейвайс отпи няколко мощни глътки. — Достатъчно.

— Добре. И аз ще пийна. — Саймън обърса гърлото на бутилката с ръкава си (хигиена на устната кухина) и се накани да удари една голяма глътка. Но в шишето нямаше нищо.

— Помогни ми да стана.

Саймън помогна на ранения човек да седне на канапето.

— Какво е станало с вас? — попита го той.

— Пилетата. Гадните пилета. Гадните, смрадливи пилета. Нахвърлиха се върху мен като хищници.

— Книгата е у вас? — Саймън я вдигна от килима. — Нищо не разбирам.

— Видях те. — Господин Хилсейвайс бе започнал постепенно да се съвзема. — Снощи си разхождах кучето и те видях. Пикаеше горе на хълма, над фермата на Дългия Боб.

Саймън си спомни за туриста в синия анорак.

— Бях решил да се кача при теб, да ти изкарам червата и да ги просна да съхнат за това, че ми блокира камиона, че ми бастиса косачката и че напусна работа, без да се обадиш.

— Ах! — възкликна Саймън.

— Но ти си беше отишъл. Чух кучето да ръмжи и ти да викаш, а аз намерих книгата. Помислих, че ще се върнеш да я вземеш, и останах да те чакам там. И докато чаках, я прочетох.

— Ах! — възкликна отново Саймън.

— Видях и останалото — как изпусна гумите на Дългия Боб, как взе тубата с бензин и я отнесе в птичарниците, а после как Дик Годолфин...

— Няма нужда да продължавате — каза Саймън. — Много добре си спомням всичко.

— Споменах ли ти, че ми хареса новата ти шапка? — попита г-н Хилсейвайс.

— Вече се отказахме от гега за новата шапка — каза Саймън. — Никой не го разбра, а и освен това не е много смешен.

— Правилно. Напоследък те гледам, че караш ягуар. Обаче работата е там, че го прочетох и в книгата. Там също пише, че караш ягуар.

— Значи отново са ме включили. — На лицето на Саймън се появи широка усмивка и зъбите му блеснаха. — Отново съм в книгата. Номерът мина.

— Искам да пийна още — каза г-н Хилсейвайс. — Донеси още една бутилка, Саймън. Умирам от жажда.

— Добре. — Саймън донесе още шампанско. Две бутилки. Отвори ги и двете.

Драскачът се съвзе от припадъка си, видя какво става и пак припадна.

— Така. — Г-н Хилсейвайс взе едната бутилка, а Саймън надигна другата. — И така, чета си и си мисля: това не може да е вярно. Та прелиствам аз назад и прочитам онзи пасаж, в който се казва: „Господин Хилсейвайс седеше в хрусталака-скривалище и четеше книгата, когато билетата го надушиха и го нападнаха.“ Казвам: „Какво?“ И после, докато се усетя...

— Да — каза Саймън, — вече ми е ясно. Не искам да чувам нищо повече.

— Тия твари за малко да ме убият. Обаче и аз откъснах някоя и друга пилешка глава.

— Достатъчно — каза Саймън. — Мога да си представя.

— Но това е много лошо, Саймън. Наистина, много е лошо.

— Знам. Затънал съм до гуша в тази работа.

— Според книгата ти откриваш Бога. Браво.

— Да, така е. — Саймън изведнъж се дръпна назад. — Ама вие... Аз си мислех...

Господин Хилсейвайс повдигна окървавена вежда.

— Никога не си бил голям умник, Саймън — каза той и посочи пентаграмата на главата си. — Това нещо сочи нагоре. Аз не съм сатанист. Аз съм привърженик на старата религия. Друид. Бял магьосник, ако щеш. Въпреки че на мен повече ми допада наименованието „бял заклинател“.

— О — каза Саймън. — А имате ли последователи?

Магьосникът кимна.

— В Бремфийлд има много хора, които са привърженици на старата религия. В края на краищата тук е провинция.

— А вие — Саймън се спря, — как да го кажа? Танцувате ли с млади жени с боси крака? Имам предвид на лунна светлина и т.н.?

— Да, най-вече в сряда вечер.

— Но никога не сте ме канили — Саймън направи обидена физиономия.

— Ти би ли се поканил, ако беше на наше място?

— Хммм — поколеба се Саймън. — Е, както и да е. Важното е, че и двамата сме на една и съща страна.

— Но аз все пак ще ти изкарам душицата, ако не ми върнеш Голямата Алън.

— Тя е у Дългия Боб.

— Това вярно ли е?

— Да пукна, ако не е вярно, ей на, честен кръст. — Саймън се прекръсти с надеждата първото да не стане. — Как се чувствате сега?

— Доста разнебитен. Искам да се изкъпя. Мисля обаче, че имам достатъчно сили да направя това, което трябва.

— Да се борим против Сатан-Кокоската и неговите последователи.

— Да унищожим Сатан-Кокоската и да разпръснем последователите му.

— Браво! — извика Саймън. — Естествено, аз имам много добре обмислен план как да се справим с тях, но... — Той се спря насред лъжата. — Много ще съм ви благодарен да чуя вашите намерения.

— Обзалагам се, че е така. — Господин Хилсейвайс се усмихна, нещо, което Саймън не беше виждал преди. Беше съвсем необичайно. И някак обезпокоително. — Ако искаш да унищожис дявола, скрит в някой птичарник, и да спасиш човечеството — каза той, — един е начинът да го направиш.

— Да облечеш черни кожени дрехи и да възседнеш „Харли Дейвидсън“.

— Не — каза господин Хилсейвайс. — Трябва да отидеш там през нощта с тълпа селяни със запалени факли. Никога ли не си ходил на кино?

— Очевидно не съм гледал филмите, които сте гледал вие.

— Очевидно. Трябва да проведем няколко телефонни разговора. Ти завържи този тъпанар за камината и пригответи нещо за закуска.

— Става — каза Саймън. — Всъщност, не става. Този тъпанар не трябва ли всъщност да пише какво ще стане по-нататък в книгата?

— От това, което успях да прочета, *той* е написал дотам, докъдето мъжете в сиво му отнемат ръкописа. Мисля, че сигурно *ти* си написал останалото.

— *Да!* — Саймън вдигна заплашително юмрук. — Тогава ще завържа този тъпанар и ще отида да приготвя закуската. Защото след това тръгваме на война.

— Преди да тръгнем на война — каза Реймънд, който беше седнал на челното място на масата, — дали няма да е по-добре да се опитаме да постигнем мир?

Артистите от цирка на професор Мерлин пак бяха насядали край великолепната маса в големия салон. Тя отново бе застлана с изпрана и колосана покривка и отрупана с най-отбрани ястия и напитки. Но никой не изглеждаше особено гладен. Артистите бяха изморени. Седяха прегърбени, с размазан грим. Реймънд огледа един по един цялата тъжна трупя.

— Кой гласува за мира? — попита той.

Никой не му отговори.

— Може би ще успеем да се споразумеем с жителите на Рай.

— Забрави това, мон ами. За тях ние нищо, просто Джорджовци за тяхна трапеза — каза мосю Ла Рош.

— Ами ако им кажем, че играта свърши? Ако уведомим хората на Земята какво става и кажем на онези от Рай, че земните жители знаят?

Професор Мерлин поклати глава.

— Променящите формата си жители на Рай държат властта на долния свят в свои ръце. Ще направят така, че никой да не ти повярва. А дори и да ти повярват, пак нищо не може да се направи.

— Я ми разкажи за тези същества, дето си променят формата. Да не би да притежават някакви магически способности?

— Притежават технологии, това е цялата работа. В това отношение са по-напреднали от вътрешната Земя.

— Искаш да кажеш, че използват нещо като холограми, така ли?

— Принципът, на който действат приспособленията им, е по-усъвършенствано изобретение. Някога и аз имах холографско устройство. Но един от тук присъстващите го счупи.

— Спомням си — каза Реймънд. — Нека обаче да си изясним едно нещо. Искаш да кажеш, че президентите, министър-председателите и другите на Земята са били подменени от тези усъвършенствани холограми?

— Точно така. Спомняш ли си как президентът Рейгън бе прострелян в сърцето, а въпреки това е жив. Как не се разрешава на никой да се докосва до английската кралица. Как държавните глави се ръкуват само с други държавни глави.

Реймънд не започна да изтъква очевидните недостатъци на тази теория.

— Но как го правят?

— Това са проекции, изпращани от горе, скъпо момче. В специално студио, което се намира на Рай, някой актьор играе например ролята на президента. Холографското му изображение, изработено до най-малки подробности с помощта на компютър, се излъчва към Земята. Движенията, които актьорът извършва, са същите като тези, които прави президентът на Земята.

Реймънд си почеса носа.

— Не виждам как тази работа би могла реално да функционира. Какво става например, когато президентът се качва в кола или самолет? Как става тази работа?

— Не знам, но става.

Реймънд поклати глава.

— А какво ще стане, ако някой изключи холограмите там горе, на Рай?

— На Земята ще настъпи хаос. — Професор Мерлин разпери ръце, отново ги събра, а след това ги мушна в джобовете си. — Всички световни лидери ще изчезнат за част от секундата.

— Е, това вече ми звучи добре. Обаче хаосът на Земята няма да попречи на запушването на отворите.

— Има само един начин да се спре всичко — каза мрачно (и заплашително) д-р Бактерия. — Трябва да се убие кралят. Това е.

— Звучи ми твърде войнствено.

— Мога да го направя само с едно ръкостискане. Да речем, синя пъпка. Или холера.

— Точно така — Реймънд се облегна на стола. — Но какво ще постигнем с това? Дори да го убием, а аз не съм склонен да убивам

когого и да било, той вероятно ще бъде заменен от друг крал. Това няма да реши проблема. Не. Я почакай, може пък да го реши.

— Той има идея — професор Мерлин изръкопляска. — Виждате ли. Нали ви казах, че ще измисли нещо. Говори, захарче, думай, златно мое момче. Хайде да си сверим часовниците.

— Просто ми мина една мисъл. Ако тези суперусъвършенствани програми могат да заблудят хората на Земята, те могат да избудалкат и жителите на Рай, нали така?

— Могат да избудалкат всеки. Само не трябва да ги докосваш.

— А никой не се докосва до краля, нали?

— Никой.

— Ето на! — каза Реймънд.

— Какво „на“? — попита професор Мерлин.

— Ти пък сега!

— Моля?

Реймънд въздъхна.

— Да предположим, че стигнем до Земята и тайно видим сметката на краля или го отвлечем, или нещо подобно. После го заменяме с холограма. И тази холограма казва на хората си: „Нека не затваряме отворите на полюсите. Нека заживеем в мир с нашите братя от вътрешната Земя. Нека сложим началото на нов златен век на любов и разбирателство. Нека им предадем нашите познания и...“

— Извинете ме, но аз ще взема да похапна малко — каза г-н Аквафагоцит. — Някой да иска суши?

Професор Мерлин се ухили до уши.

— Триста дяволи! Реймънд е прав. Планът му е рожба на вдъхновението.

— Да, но трябва все пак да се доберем до краля.

Професорът се замисли върху това.

— Би могъл да отидеш сам през нощта — предложи той.

— Не — каза Реймънд.

— Тогава вземи със себе си и д-р Бактерия.

— Не — каза д-р Бактерия.

— Тогава вземи онези двеста воители.

— Не — каза Реймънд. — Но мисля, че знам какво трябва да направим.

— Това никак не ме изненадва, славни богатирию.

— Ще дадете представление.

— Ще дадем какво?

— Ами, представление. Като това, което изнесохте пред Великия херцог. Можете да предложите да играете пред краля. — Реймънд се усмихна. — Той би трябвало да има рожден ден тия дни, не мислите ли?

— Аха — каза мрачно професорът.

В Бремфийлд цареше оживление. Беше вече десет и половина и кръчмите бяха отворени.

Във „Веселите градинари“ беше фрашкано с народ. Но днес тук не се бяха събрали обикновените сутрешни пройдохи, а представители на националната преса. Анди имаше много работа зад тезгяха и думата „Чудесно“ почти не слизаше от устата му. Фактът, че неизвестна терористична група беше освободила Касапина от Бремфийлд, бе придал на случая невероятна пикантност. Блюстителите на морала се нахвърляха да интервюират всеки, който си падаше по психиката на психаря.

Броят на подобните личности значително набъбна от наличието на цял харем кокетки, които бяха чели, че журналистиката се прави с тлъсти чекове, и горяха от желание да продадат на пресата едно-две сензационни заглавия, най-популярното измежду които беше: „Саймън такъв, какъвто го познавах — спомени на годеницата му, която го обичаше“.

Непрекъснато се вдигаха и се сваляха чаши, чуваха се наздравници, а чекмеджето на касовия апарат постоянно тракаше.

— В бара бяхме само двамата — разказваше Пол на един репортер с бележник в ръка. — Само аз и Касапина. Атмосферата беше толкова сгъстена, че можеше да се реже с нож. Аз осведомих полицията за местонахождението му. И мисля, че най-голямата заслуга за залавянето му е моя. Между другото, познавате ли човека, който ви съставя кръстословиците?

— Ами, да — споделяше обинтованият полицай Дерек с един друг репортер с бележник в ръка. — Бяха шестима въоръжени мъже. Не, не шестима съоръжени, а шестима въоръжени мъже. Съпротивлявах се отчаяно, но някой ме удари и загубих съзнание, а през това време са го освободили. Предложение да бъда награден за храброст ли? Да, говори се за нещо такова. Някаква монахиня да е бягала с терористите ли? Не, не съм виждал никаква монахиня.

* * *

В „Бремфийлд Армс“ атмосферата беше по-спокойна. Но тъй като ставаше въпрос за „Бремфийлд Армс“, все пак най-добре беше атмосферата там да се измерва с уреди за дълбочинно проучване или каквито са там океаноложките им еквиваленти.

Черният Джек се беше сгушил зад тезгяха си, а в едно отдалечено мръсно ъгълче на бара двама мъже в сиво се бяха надвесили над куп листове, напечатани на машина.

— Нали ти казах — започна сивчовец номер две, — знаех си, че онова копеле лъже за кратковременната загуба на паметта. Прави бяхме да го държим под наблюдение. От това тук се вижда, че се е захванал да пише шибаните си мемоари.

Сивчовец номер три скръцна със сивите си зъби.

— Според написаното тук той бил на землището, когато Абдула отмъкна другия дебил. Много ми допада и онази част, в която се казва, че те е изритал от дома си.

— *Не* ме е изритал, никога не ме е изритвал. Това си е чиста лъжа.

— Е, да. Ами останалото? Какво ще кажеш за приключенията на Реймънд? Това би трябвало да е литературна измислица, нали?

Сивчовец номер две не беше много сигурен.

— Но тук е казано всичко. За Рай и така нататък. Не се опитвай да ми кажеш, че той просто си е измислил *това*. Ами тая част, дето жителите на Рай щели да запушат отворите на полюсите? Ако е вярно, какво ще стане с нас?

— Я си затваряй устата — каза сивчовец номер три. — Тлъстото копеле там ни подслушва.

— Не ми харесва тази работа. Още не са ни платили, а и не искам да ме оставят да умра тук.

— Затваряй си устата! Скоро ще разберем всичко. Сивчовец номер едно отиде да се обади по телефона на шефа ни от Рай. Той ще разбере каква е истината.

— *Сивчовец номер едно* ли? Той няма ли си име? Сивчовец номер три запрелиства ръкописа на Драскача.

— Тук не е посочено. А, ето го и него.

Сивчовец номер едно доплува през полумрака до безименните си приятели и седна при тях.

— Какво става? — попита сивчовец номер две.

— Не знам. Не можах да се свържа с шефа. Включен е телефонният секретар и затова му оставих съобщение той да ни потърси.

— Това никак не ми харесва. — Сивчовец номер три беше недоволен. — Мисля, че са ни отписали, изоставили са ни. Това мисля аз.

— Не. — Сивчовец номер едно поклати сивата си глава. — Онези от Рай не биха ни погодили такъв номер. Те ни уважават. Ние сме лоялни служители. Ще продължим работата си. Трябва да се погрижим за този Саймън.

— Ами господин Килгор Филиз?

— Той не е важен. Опасният е онзи с изкуствените зъби. Премахнем ли го, работата ни е свършена.

— Да, но...

— Повярвайте ми — каза сивчовец номер едно. — Онези от Рай ще се погрижат за нас. Иначе името ми да не е сивчовец номер две.

— Името ми е Мойсей — каза слонът. — И ви казвам: освободете моя народ.

— Виж какво, уведомих Негово Величество за това — каза раболепният велможа. — Но точно сега той е много зает. Трябва да организира подготовката за война. Защо не се обадиш по-късно?

— Кажи на фараона — цитира Мойсей Стария завет, — че ако откаже да ги пусне, ще обсипе границите му с жаби. Изход, 8.2.

— С жаби? — попита велможата.

— С жаби.

— Добре, ще му предам. Но не мисля, че ще му хареса.

За разлика от предния ден сега инспектор С'Мърт не беше един щастлив човек. Предишната вечер се беше върнал със съзнанието, че не само беше арестувал един сериен убиец и си беше подсигурил шансове за повишение, но беше и прибрал мангизите на един сериен убиец и си беше подсигурил възможността да си купи кръчмичка някъде в провинцията, за да се оттегли преждевременно в пенсия. Но

доволството му бе заличено от грубата и неочаквана вест, че маскирани въоръжени лица взривили участъка и освободили Саймън.

Сега въпросът беше къде да разположи щаба на оперативната част, след като половината от участъка беше превърнат в димящи развалини. А щабът беше необходим, за да се координира мащабната операция, която щеше да бъде предприета.

Сградата на селската община беше заета от пролетната изложба на цветя, а младежкият клуб, където в понеделник обикновено дъни музика, беше затворен поради ремонт. Единственото помещение с подходящи за целта размери беше „приемната“ над бара „Веселите градинари“.

Анди с удоволствие даде под наем покритата с паяжини и мухъл стая. А тъй като нямаше накъде да мърда, инспектор С'Мърт бе принуден да плаща наем, който дневно му излизаше два пъти повече от целия седмичен оборот на „Веселите градинари“.

И така, сега инспекторът седеше зад дървената маса и кипеше от гняв, докато неговите колеги щъкаха насам-натам, прекарваха телефони, правеха компютърни връзки, остреха моливи и се отказваха от пушенето. Носеше се слух, че от Скотланд ярд към тях се е отправил един главен инспектор, който ще командва операцията. Говореше се също, че този главен инспектор е жена, която приличала на Хелън Мирен.

В джоба си инспектор С'Мърт държеше пистолет. На него никак нямаше да му е приятно да се срещне с нея.

— Моля Ви, сир, моля Ви, сир, трябва да видите това. — Един раболепен лакей („лакей“ в случая е термин, обозначаващ нещо различно от „велможа“; макар че разликата е почти недоловима, тя все пак съществува) се втурна без предупреждение в покоите на султана на Уран.

Султанът празнуваше рождения си ден със своите държанки и една от тях точно се спущаше надолу във въртяща се, пробита кошница. Моментът никак не беше подходящ.

— Изчезвай от спалнята ми — изкрещя султанът.

Раболепният лакей се хвърли по лице на пода.

— Брат ви, сир, Великият херцог на Сатурн.

— Брат ми тук? Добре де, не си губете времето в церемонии. Веднага му отсечете главата.

— Не, сир, не е дошъл тук. Дават го по сателитната телевизия.

— *Какво?* — Султанът се изправи и отмести онази си работа (а вие си я наричайте както щете). — Ти нахълтваш тук, за да ми кажеш, че моя брат негодник го дават по телевизията?

— Той обяви война, сир.

— Какво? На нас ли?

— Не, сир. На Рай. На другия Ви брат. На крал Еди.

— На онзи лайнар ли?

— Вие май не сте толкова гъсти, колкото обикновено се очаква от тризнаци, а, сир?

— Чумата да те тръшне теб и твоето нахалство! Веднага да ми целунеш краката.

Раболепният лакей целуна краката на султана.

— По-скоро бих целунал онази ти работа — каза раболепният лакей под сурдинка.

— Стига си ми целувал краката. А защо оня лайнар обявява война на другия лайнар?

— Има някаква връзка с вашия кораб, сир. Онзи, за който Абдула ви се обади но телефона. Корабът е напуснал Сатурн и Великият херцог изпраща военновъздушните си сили да го унищожат.

— *Да унищожат моя кораб?* — Султанът изрита лакея в ухото.

— И да водят война с Рай — каза лакеят, докато си търкаше ухото.

— Майната й на Рай. Искам си кораба. Обади се веднага на специалните военноморски части. Веднага да изпратят отряд за бързо реагиране. Да унищожат онези от Сатурн и да ми докарат обратно кораба.

— Но...

— *Но ли?* — изрева султанът.

— Но вие им дадохте отпуск в чест на рождения си ден.

— Уфррррр! — раздразни се султанът. — А къде е Абдула?

Наистина, къде беше Абдула?

* * *

— Къде е Саймън? И къде са ни всичките пари? — запита гневно Дългият Боб през масата в кухнята.

— Не знам — сви рамене Лайза. Тя все още беше в одеждите на монахиня и ръцете ѝ бяха вързани. Завързана монахиня. В това има нещо. Някаква тръпка. Дългият Боб бе склонен да опита някой път.

— Освободи ме — задърпа се Лайза. — Саймън просна полицая на земята, завърза ме и избяга.

— Тя го прикрива — каза хубавицата. — Двамата са гъстащи. Сигурно искат да си поделят парите. А той ми сви и колата.

— Положението ти става напечено — каза Дългият Боб на Лайза. — Негово Величество беше лишен от жертва тази нощ. А той сега расте и трябва да се храни.

— Какво? — изкрещя Лайза. — Какво!

— Боя се, че нещата стоят точно така. Освен ако — Дългият Боб огледа останалите членове на З. В. Я. Р. — някой от вас не е готов да заеме мястото на Лайза.

Другите енергично закимаха отрицателно.

— Не! — изкрещя Лайза. — Не можете да постъпите така с мен.

— Трябва да гледаш на това като на голяма чест.

— Я ме пусни, идиот такъв.

— Дрън-дрън — каза Дългият Боб и поклати глава. — Дик, хвани тази жена и я заведи в бараката с инструментите.

Кучето на браконiera започна да върти опашка.

— С най-голямо удоволствие — каза Дик.

„С най-голямо удоволствие — каза Дик“! Саймън затвори с трясък „Най-страхотното шоу в Космоса“. Тези манияци ще принесат в жертва Лайза. Исусе Христе! О, извинявай, но тези копелдаци...

— Ако не е едното, ще е другото — каза, като затръшна телефона, г-н Хилсейвайс, вече изкъпан, превързан и намъкнал се в най-новия костюм на Драскача. — Не мога да се свържа с никой. Полицейските жичкаджии прекъснаха половината от телефонните връзки на селото, за да ги използват в оперативната стая във „Веселите градинари“:

— Трябва да направим нещо — каза Саймън, — и то веднага.

— Без останалите селяни и горящите факли нищо не можем да направим.

— Майната им на селяните! — Саймън грабна книгата. — Ще прелистя няколко страници напред, за да видя какво ще стане.

— Мисля, че не трябва да правиш това, Саймън.

— Да, ама ще го направя.

— Мисля, че не трябва да знаеш какво ще се случи по-нататък.

— Не ме интересува. Ще погледна.

— Не го прави, Саймън!

— А кой ще ме спре?

Господин Хилсейвайс въздъхна. После замахна с юмрук, голям колкото получила награда ряпа, и фрасна Саймън в брадата.

Откривателят на бъдещето се срути безчувствен върху канапето, покрито с отвратителната многоцветна покривка.

Заклинателят погледна към тавана.

— Съжалявам за това, Господи — каза той. — Но ако беше прочел какво ще трябва да прави, не се знае как щеше да постъпи. Ако ме разбираш какво искам да кажа, а аз съм сигурен, че разбираш. Затова мисля, че е най-добре да го оставим да поспи и да направим тази глава по-кратка, за успеем да се подготвим за голямата, вълнуваща кулминация. Ако си съгласен, разбира се.

Господ, както обикновено, не отговори. Но тъй като точно в този миг главата рязко свършва, това ни дава основание да приемем, че се е съгласил.

— Мале мила! — възкликна Реймънд. — Я погледнете онова там, долу.

Цирковата трупа се беше струпала на палубата на „Саламандър“, които сега беше на стационарна орбита над северното полукълбо на Рай.

Не пристигна ли твърде бързо от Сатурн?

А кои го управляваше?

Хубави въпроси. Но няма да се занимаваме с тях сега.

Планетата приличаше съвсем на Земята, но беше по-голяма. И имаше една голяма мръсна дупка там, където трябваше да е северният полюс.

— Много е красива — каза Реймънд, като се възхищаваше на гледката. — Цветовете са толкова ярки!

— Това е Рай. — Професор Мерлин сложи едно пенсне с тъмни стъкла на върха на носа си, който приличаше на перка на акула. — Люлката на човечеството, райските селения и тем подобни. Някога поне така й викаха. Виждаш ли пушека?

Реймънд го видя. Излизаше от мръсната голяма дупка, където трябваше да бъде северният полюс.

— Какъв позор!

— А виждаш ли луните?

Реймънд огледа черното небе.

— Виждам две.

— Изключително си наблюдателен, мой стари Галилео. Тези две малки луни бяха неотдавна уловени в орбита и скоро с тях ще запушат дупките на полюсите.

Реймънд сви рамене. Не беше предполагал такова нещо, когато стана въпрос по какъв начин ще бъдат запушвани отворите. Поне не беше очаквал точно това. Но все трябваше да е нещо подобно.

— И така — рече професор Мерлин без особен ентузиазъм. — Предполагам, че сега трябва да вдигна телефона и да се свържа с Рай.

— И какво предлагаш да им кажеш?

— Ами — професорът поглади спретнатите си ревери, — всъщност имам идея.

— Така ли? — усъмни се Реймънд.

— Да, наистина. Както знаеш, днес и крал Еди има рожден ден. Ще съобщя, че сме цирк от Сатурн, който неговият скъп брат Великият херцог е изпратил като изненада специално за рождения му ден.

— А дали кралят няма да се обади по междупланетния телефон и да попита брат си за нас?

— А защо ще го прави?

— Просто хрумване. — Реймънд сви рамене.

— Е, добре, избий си го тогава от главата. — Професорът се усмихна широко. — Виждаш ли, Реймънд, не само на теб ти идват добри идеи. И други могат да ударят къоравото.

— Кой ме удари? — Саймън се събуди, залят безмилостно със студена вода. — Вие го направихте. Защо?

— Без да искам — каза г-н Хилсейвайс. — Извинявай.

Саймън опипа ожулената си брада и с тревога провери дали зъбите му са на място.

— Мисля, че си ми повредил един зъб.

— Остави за миг проклетите си зъби. Трябва да тръгваме.

— Добре. И аз ви казах, че нямаме време за губене. — Саймън с мъка се изправи на треперещите си крака и се протегна. С изключение на гостната във всички стаи беше тъмно. — Вече е ноц. Колко време съм бил в безсъзнание?

— Помислих си, че почивката ще ти се отрази добре.

— Но Лайза...

— Всичко ще бъде наред. Но сега трябва да тръгваме.

— Пристигнаха ли селяните с факлите?

— О, те ли? — Господин Хилсейвайс тъжно се усмихна.

— Какво искате да кажете с това „о, те ли“?

— Имаме затруднения — обясни г-н Хилсейвайс. — Разбираш ли, докато спеше, в Бремфийлд беше въведен полицейски час. Всички пътища към селото са блокирани, а специален полицейски огневи отряд претърсва района. П. Р. Ъ. Ц., така се казват.

— Извинявай, ама нещо не разбирам.

— Ами П. Р. Ъ. Ц. Полицейска Рота за Ъглово Целене. Отбор грубияни с точни мерници, които се целят от най-точния ъгъл.

— Много типично — каза Саймън. — Достатъчно е няколко безобидни въоръжени терористи да взривят един полицейски участък и да освободят някой сериен убиец, за да последва вълна от полицейско насилие.

— Прав си. Затова не можах да събера достатъчно факлоносци.

— Е, все си събрал стотина-двеста.

— Ами...

— Тогава сто.

— Ами...

— Петдесет?

Господин Хилсейвайс се почеса по бръснатата глава.

— Прочете ли онова място от „Най-страхотното шоу в Космоса“, където Реймънд пита професора колко войници е успял да събере за каузата?

— Разбира се — отговори Саймън, който всъщност беше чел само местата, които се отнасяха до него. — И колко беше събрал той?

Господин Хилсейвайс подаде на Саймън един прът, на единия край на който имаше парцал, напоен с бензин.

— Той тогава каза: „Имам само теб. Ти си цялата армия.“

— И тогава той каза, че можем да се приземим. — Професор Мерлин се беше върнал на палубата. Реймънд беше останал съвсем сам. Правеше през борда нещо, което не би трябвало да прави.

— Кой каза това? — попита Реймънд, като побърза да си закопчае копчалъка.

— Моят добър приятел, крал Еди.

— Твоят *добър приятел!*

— Очарователен човек. Имахме дълъг разговор. Той е голям почитател на цирка. Странно. Изглеждаше, че едва ли не ни е очаквал. Очарователен човек.

— Това онзи очарователен мъж ли е, който се кани да запуши с луните отворите на полюсите и да унищожи живота на Земята?

— Тинтири-минтири.

— И тарататам. Можеш ли да спретнеш някакво по-прилично представление, професоре? Повечето от атрибутите на цирка останаха

на Сатурн.

— Представлението трябва да се състои. А къде са артистите ми, между другото?

— Мисля, че отидоха да се преоблекат. Всички имат доста смачкан вид. Може би това е голяма грешка.

— Те са воители по дух. Ако това ще бъде нашето последно представление, ще дадем всичко от себе си.

— Съвсем естествено. Само още нещо. Мога ли да те помоля за една услуга.

— Не е нужно да питаш. Ако е по силите ми, смятай я за изпълнена.

— Много ти благодаря — каза Реймънд и се отправи към рубката. — Просто исках да приземя сам кораба на Рай.

— Просто исках сам да се справя с всичко това — каза инспектор С'Мърт и изгледа накриво добре облечената жена, която стоеше пред него в оперативната стая над „Веселите градинари“.

Тя носеше втален, син вълнен костюм, бяла блуза, черни копринени чорапи и достатъчно високи токчета, за да накара минувачите да се обръщат. И наистина приличаше много на актрисата Хелън Мирен.

— Главен инспектор Джени Лестрейд. Но можете да се обръщате към мен с мадам.

— Мога ли да ви казвам „шефе“, мадам? — попита полицай Дерек.

— Разбира се, че можете, полицай. И така, инспекторе, какво ще ми разкажете?

Инспектор С'Мърт прехапа устна и оправи кичур коса, който беше паднал чак до брадата му. С кисела усмивка отиде до голямата карта на района, която беше закачена на стената до прозореца.

— Сложили сме бариери по пътищата тук, тук, тук и тук.

— Тук ли? — посочи главен инспектор Лестрейд.

— Тук — отговори С'Мърт. — И тук, и тук, и тук, и тук.

— И тук ли?

— И там.

— Ами тук?

— Тук също.

— А ей тука?

Инспектор С'Мърт се вгледа в картата.

— Това са „Веселите градинари“, където сме в момента.

— Просто проверявам. Както изглежда, блокирали сте всички пътища.

— Да — каза гордо инспекторът.

— Тогава да се надяваме, че той няма да мине направо през нивите.

— Няма да го направи.

— О. — Главният инспектор извади кутия цигари от чантичката си, загледа се замислено в нея и после пак я прибра обратно.

— Да не би да сте отказали цигарите? — попита жлъчно С'Мърт.

— От днес. — Главният инспектор погледна към картата. — Имате ли конкретни основания да смятате, че убиецът все още е в района?

— Най-малко половин милион.

Полицай Дерек нервно се изкашля.

— Обяснете, моля — каза Лестрейд.

— Познавам този психар, мадам. Знам начина му на мислене. Той е някъде тук, наблизо и аз ще го заловя.

Главният инспектор пак посочи към картата.

— Какъв е този голям район тук, около който няма нито едно блокирано шосе?

— А, това ли? — усмихна се инспектор С'Мърт. — Просто птицеферма. Собственост е на виден член на местната търговска камара. Той е и градски съветник. Името му е Робърт Гъзо.

— Гъзо ли казахте?

— Да, но това не е много смешно.

— Чудя се дали не е...

— Всъщност, не е. Изобщо не е смешно.

— А на мен ми е смешно — каза полицай Дерек.

— Затваряй си устата, полицай.

— Не — каза главният инспектор, — чудя се дали не е оня същият Гъзо.

Полицай Дерек се захили и ръгна инспектора в ребрата.

— Всички гъзове си приличат, освен ако нямат татуировка, нали шефе.

— Затваряй си устата, полицай.

— Да, сър шефе.

— Като кой същия Гъзо, мадам?

— Имаше един доктор Робард Гъзо. Генетичен инженер, който работеше в министерството на земеделието. Беше блестящ учен. Но откачи и се опита да създаде нов сорт пилета чрез използване на човешки хормони. Дори се носеха слухове, че всъщност правел онази работа с птиците.

Инспектор С'Мърт простена.

— Този въпрос беше повдигнат в парламента и проектът беше отхвърлен. След което Гъзо се изпари.

— Да не се е изпарил в сауната? — Полицай Дерек се запревива от смях.

— Предупреждавам те, полицай.

— Извинявайте, сър.

— Чух, че бил създал някакъв животински култ или нещо подобно. — Главният инспектор не обръщаше внимание на превивания се от смях полицай. — Мисля, че се казваше ТВАР. Не, казваше се ЗВЯР.

Инспектор С'Мърт отново простена.

— И все пак, не виждам какво общо може да има това с човека, когото търсим, или пък с терористите, които го освободиха.

— О, Боже — каза инспектор С'Мърт. — Аз обаче мисля, че виждам. Това е същият Гъзо, мадам, и той е мозъкът на цялата операция. Полицай!

Полицай Дерек се беше хванал с едната ръка за корема, а с другата бършеше сълзите си.

— Да, сър — успя да каже той.

— Я се стегни, глупак такъв! Иди при телефона и се обади на отряда, който претърсва района.

— На специалния отряд ли, сър?

— Да, на полицейската рота за ъглово целене П. Р. Ъ. Ц.

— Какво? — Очите на полицаия щяха да изскочат от орбитите.

— П. Р. Ъ. Ц., идиот такъв, П. Р. Ъ. Ц. Ако Гъзо се кани да направи това, което мисля, че се кани, тогава само П. Р. Ъ. Ц. може да го спре.

— Само П. Р. Ъ. Ц. може да спре Гъзо? — Полицаят се срути на пода от смях и зарита с крака във въздуха.

Инспектор С'Мърт сам се обади по телефона.

— Виждаш ли? Нали ти казах, че мога да се справя сам? — Реймънд стоеше при руля.

— Още не сме се приземили. Внимавай — каза професор Мерлин.

— Фасулска работа — каза Реймънд. — Вече му хванах цаката. С какво всъщност се задвижва корабът, професоре?

— С двигател.

— Да, но как работи той?

— Не знам.

— *Но функционира.* Няма значение. Дръжте се здраво, защото кацаме.

Големият викториански кораб се устреми надолу към Рай. Под него се виждаха океани, континенти, планински вериги и лъкатушещи реки, гори, равнини, селца и пак морета.

— Тук завий наляво.

Реймънд направи ляв завой.

— Съвсем леко — каза професорът.

— Това беше съвсем леко.

— Не беше толкова леко леко.

— Аха — каза Реймънд. — Виждам къде ми е грешката.

Пред тях се възправи голям крайбрежен град.

— Утопия — каза професор Мерлин.

— Утопия? Те са нарекли столицата си Утопия?

— Те са много интелигентни хора.

— Те са шайка копелдаци и аз ги мразя.

Ако Фогърти беше египетският Мемфис, то Утопия не беше. В града имаше нещо от Ню Йорк. Но Ню Йорк, проектиран от архитекта, създаде Вавилонската кула.

Мащабите бяха поразителни. Изградени една над друга кули от жълт камък се извисяваха чак до облаците.

— Викат им зикурати — каза професорът. — На хиляди години са. Разбира се, всичко вътре е съвсем модерно. Ето, погледни натам —

посочи старецът към майката на всички зикурати. — Това е кралският дворец.

— Да се приземя ли в задния му двор?

— Не, Реймънд. Мисля, че трябва да спазваме протокола. Приземи се в пристанището.

— О'кей, капитане. — Реймънд натисна кормилото. — Половин градус надолу и пристигаме:

Пристанищата навсякъде са си пристанища и пристанището и кейовете на Утопия приличаха много на тези на Фогърти.

Там бяха хвърлили котва великолепни кораби, които приличаха много на галерите на древния Рим, въпреки че изглеждаха като токущо построени. Бяха боядисани в най-различни цветове и от всяка страна имаха по два реда гребла.

— Това робски галери ли са? — попита Реймънд.

— Да. Не всеки Джорджовец отива в тенджерата.

— Какво? — Реймънд сви юмруци.

— Дръж кормилото с две ръце, кормчия!

— Копелета! — извика Реймънд.

— Прав си. Свий един градус вдясно и после малко надолу.

Кеят беше пълен с хора. Бяха ярко облечени и весели. Държаха се съвсем по човешки. Или поне като разклонение на човешкия род. Докато Реймънд приземяваше внимателно огромния кораб, професорът махаше на хората, а те му отговаряха.

— Тези са от Комитета по посрещанията — каза той. — Виждаш ли, Реймънд, където и да отиде циркът на професор Мерлин, навсякъде е посрещнат много радушно. Трала-лала-ли.

Реймънд повдигна едната си вежда. Старецът очевидно беше преодолял умората. Много е интересно какво може да направи ликуващата тълпа за самочувствието на човека.

А Реймънд промърмори под сурдинка:

— Канибалски педерастии! — и завъртя рязко кормилото вдясно, даде малко назад и дръпна ръчната спирачка.

„Саламандър“ се плъосна в пристанището, вдигайки голяма вълна, която се блъсна в кея и измокри краката на хората от Комитета по посрещанията.

— О, съжалявам — каза Реймънд, който изобщо не съжаляваше.

— Дрън-дрън ярина — каза професор Мерлин.

Реймънд намери бутона, с който се спускаше котвата, и го натисна. На кея засвири духова музика.

— Да си сверим ли часовниците? — попита професор Мерлин.

На едно друго място други хора си сверяваха часовниците. Това бяха часовниците по ръцете на хората от специалния полицейски отряд за бързо реагиране П. Р. Ъ. Ц. Вяха главно мъже. Някои от тях бяха изхвърлени от военноморските сили заради прекалена мъжественост. Носеха черни бронирани жилетки, черни шотландски полички и високи черни ботуши. Лицата им бяха загорели и изглеждаха толкова страховити, мъжествени и безкомпромисни, че дори и бялото на очите им беше черно. Носеха големокалибрени карабини с инфрачервени устройства за нощно виждане, а на коланите им бяха провесени големи ножове. Това бяха хора, които никой не би желал да срещне по тъмно. Нито пък когато и да било.

Тримата сивчовци също си сверяваха часовниците. Те все още се намираха в „Бремфийлд Армс“ и въпреки че сивчовец номер едно (който преди малко по погрешка се беше представил за сивчовец номер две) беше телефонира няколко пъти на шефа си от Рай и беше отправял енергични молби да му се обадят, никой не се беше отзовал на тях и сега и тримата се канеха да си тръгват.

— А сега къде? — попита сивчовец номер две.

— У Гъзо — каза сивчовец номер едно.

— О, не си падам по анален секс.

— Не бе, отиваме в птицефермата на Гъзо. Доверете ми се, знам какво правя.

А в птицефермата на Гъзо Дългия Боб, който нямаше ръчен часовник, свери часовника в кухнята.

— Ще си сложим ли тогите? — попита той.

— Тогите ли? — попита Дейв Войнишката стойка, на чиито колене сега седеше хубавицата. — Не знаех, че ще трябва да носим тоги.

— Сам ги уших. — Дългият Боб отвори шкафа на кухнята, измъкна ги оттам и ги раздаде.

Хубавицата помириша своята с отвращение.

— Това са стари чували за фураж, защити един за друг и боядисани в черно.

Дългият Боб показва украсения с пера петоъгълник, който беше изрисован на гърдите.

— Изрисовах ги със светеща боя. Освен това за всеки от вас има и шлем с крила.

Тримата от групата „Римска свещ“ се спогледаха.

— Страхотно — казаха те.

— Къде е Дик? — попита Дългият Боб. — Направил съм една тога и за него и една по-малка за кучето.

— Мисля, че още е в бараката за инструментите — каза Кевин от „Римска свещ“.

— Добре, иди и го доведи. Трябва да сложи прътите, на които ще стоят билетите по време на церемонията. Тази вечер ще се принесе кръвна жертва и ще започне новият световен ред. Да живее Сатан-Кокошката!

— Да живее Сатан-Кокошката! — извикаха всички.

До един пълни откачалки.

Повечето от хората на кея продължаваха да ръкомахат весело и да надават приветствени възгласи, въпреки че обувките им бяха мокри. Но те нямаше да видят големия парад. По старата озвучителна уредба прозвуча „Маршът на гладиаторите“ и артистите се струпаха на стълбата за пасажери, която беше спусната от палубата.

Реймънд тъжно ги наблюдаваше. Изглеждаха толкова крехки, сякаш и при най-лекото докосване щяха да се разпаднат. Може би всичко това не беше добра идея. Но трябваше да бъде направено. И артистите се стараеха. Те бяха воители и се държаха като такива.

От мястото си на наблюдение Реймънд видя как оркестърът долу се мъчеше да засвири „Маршът на гладиаторите“ в такт с уредбата на кораба и как ликуващата тълпа погълна трупата, когато тя слезе на кея.

И тогава видя войниците.

Бяха около дузина, облечени в униформи в червено и бяло.

Те изскочиха незнайно от къде и внезапно изпълниха пространството. Носеха страховити на вид оръжия и ги насочиха към професор Мерлин и актьорите му.

Ликуването спря, оркестърът — също. Озвучителната уредба на кораба сякаш се зарази от примера им и заглъхна, иглата се запъна в грамофонната плоча и зазвуча непрекъснато един и същ мотив. Отново и отново и отново.

После и това спря.

Мъртвешка тишина.

— О, Господи! — Реймънд се сви на пода на рубката. Пак остана съвсем сам. Този път поне беше с дрехи, въпреки че не бяха негови, но беше съвсем сам. — Божичко, какво ще правя?

Той изпълзя до вратата и надникна през счупения прозорец.

Ликуващата тълпа се беше стопила. Цирковата трупа се отдалечаваше под ескорта на войниците. Други войници бяха заели позиции в началото на стълбата.

— Какво да правя?

Реймънд изпълзя до вратата от другата страна, отвори я безшумно и се измъкна на палубата. Да се хвърли през борда и да изплува на брега? Каза си, че не бива да го прави. Почти не знаеше да плува. Един от постоянните му кошмари беше, че се дави. Да изпълзи на кърмата и да се опита да скочи долу на кея? Но корабът беше много голям и беше много високо за скачане.

Реймънд се скри зад един шезлонг и пак погледна към трагичната сцена. Видя как един войник се провикна:

— По-бързо, върви по-бързо! — и после удари с приклада на пушката си професора между плещите.

Реймънд извърна лице и ухапа кокалчето на пръста си.

Трябваше да направи нещо. И то веднага.

Нямаше избор. Взе един стар спасителен пояс и отново прилази до перилата.

Спускането беше много продължително. Водата вероятно беше много студена и много-много дълбока. А той не беше добър плувец. Освен това умираше от страх.

Сложи си пояса, пое дълбоко въздух, прочете една моряшка молитва за упокой на душата и скочи в морето.

Много неща, от които на човек може да му настръхне косата, май стават на забавен каданс. Например автомобилните катастрофи. Или когато някой стреля в теб. Или пък, както беше в случая с Реймънд, когато правиш почти сигурно смъртоносен скок през борда на презокеански лайнер.

По време на дългото падане надолу към водата краткият живот на Реймънд премина като на филмова лента в съзнанието му. Видя му се като низ от малки грешки, като всички неизбежно водеха до голямата. Миг преди да падне във водата, му дойде наум, че може би изобщо не трябваше да скача. Вместо това трябваше да освободи двестата привърженици на „Милуол“. Но вече беше твърде късно за това.

Прозвуча слаб, нечут от никого плясък и морето го погълна, покривайки го с вода.

Поясът беше много стар и от доста отдавна вече не можеше да се държи над водата. Вълните се плискаха в корпуса на „Саламандър“, в небето прелитаха чайки, а времето обещавахе да се запази хубаво.

Тази нощ в Бремфийлд беше тъмно като в рог. Във въздуха се усещаше миризмата на приближаваща се буря. Саймън включи електрическото фенерче на Драскача и освети изоставената железопътна линия. Той пазеше пръта с парцала, напоен с бензин, за друг момент, който се надяваше, че скоро ще настъпи.

— Нужни са ни селяните с факли — прошепна Саймън в ухото на г-н Хилсейвайс. — Бандата на Дългия Боб има пушки.

— Видях те, че мушна пистолета на Драскача в джоба си.

— В него няма никакви патрони. — Саймън потрепери. — Трябваше да ми позволите да погледна в книгата. Тогава щях да знам какво да правя.

— Чел съм книгата — прошепна г-н Хилсейвайс. — А освен това, когато правиш нещата, за които пише в нея, тя никога не е в теб. Така че по-добре ще е да ме следваш.

Саймън направи отчаяна физиономия в тъмното.

— Нямате ли чувството, че ни наблюдават?

Заклинателят, който освен различните други необичайни и неизвестни на Саймън способности можеше и да вижда в тъмното, каза:

— Не, въобразяваш си. — Той обаче наблюдаваше зорко с бухаловото си око фигурите, които виждаше съвсем ясно. Те се прокрадваха от храст на храст по изоставената железопътна линия. — Не спирай — прошепна той.

— Не спирай. — Професор Мерлин и неговата изпаднала в беда циркова трупа стигнаха до двореца на крал Еди.

И той беше зикурат. От жълт камък. Беше много голям, но сега няма време за повече подробности.

Пред парадния вход имаше бариера и малка будка за пазача. Оттам се показва един много голям пазач. Под мишницата си носеше папка.

— Стой! Кой е там? — викна той.

— Същите войници, които излязоха оттук преди половин час, глупако — отговори командващият офицер.

— Е, аз не съм ви видял да излизате. Току-що застъпих на пост.

— Водим тези затворници при краля. Ти пази портата и гледай никой да не минава през нея.

— Разбира се. — Часовоят извади пистолета си. — Назад! Никой да не минава!

— Никой с изключение на нас.

— Съжалявам, аз просто изпълнявам заповеди. А сега назад!

— Извинете — професор Мерлин поиска думата с вдигане на ръка. Много красива ръка. — Но ние не сме нито по пазачите, нито по геговете с папките. Реймънд е по тази част.

Пазачът погледна в папката си.

— О, да. Тук имам една сводка. Вие сигурно сте онази циркова трупа, която кралят се кани да измъчва до смърт за това, че е станала причина за война между Сатурн и Рай. Съобщението за тази война беше получено чрез телевизионния спътник преди няколко часа.

— Дъра-бъра-два-чадъра — каза професорът.

— Минавайте, приятели — подкани ги пазачът. — Приятно прекарване.

На кея времето все още беше хубаво, а Реймънд, комуто предстояха много задачи, включително и стълкновение с пазача в малката будка, излезе от забравата на удавник и установи, че вече не е във водата. Вълните го бяха изхвърлили на един бряг малко по-надолу.

Брегът беше хубав. Приличаше много на плажа в Маями. Имаше и много хора. Беше рожденият ден на краля, който беше обявен за почивен.

Любителите на слънцето зяпаха изхвърления на брега човек със сюртук. Изхвърленият на брега човек със сюртук се изправи и изцеди водата от панталоните си.

— Какво сте ме зяпнали? — попита ядосано той.

Любителите на слънцето отново легнаха да се пекат. Реймънд мина през плажа, изкачи се по каменните стъпала и излезе на крайбрежния булевард. Там спря за миг да си поеме дъх. Трябваше да отиде до двореца, където правилно предположи, че ще бъде отведена трупата. Но не му се вървеше. По булеварда се разхождаха добре облечени жители на Рай. Те вирваха носове, когато минаваха покрай Реймънд, но той не им обръщаше внимание. Трябваше му транспорт и интересът му беше привлечен от група младежи, събрали се около нещо на един паркинг.

Реймънд се приближи до тях и проточи врат над раменете им. Префърцунен млад човек, горе-долу колкото Реймънд, облечен от главата до петите в черна кожа, седеше небрежно и от време на време завърташе газта на един мотоциклет.

Беше „Харли Дейвидсън“.

Реймънд разбута тълпата и се качи на задната седалка.

— Уф! — каза префърцуненият младеж и се обърна. — Целият си мокър, човече. Оттегли се! Слез незабавно от мотора ми.

Реймънд мушна ръка в джоба на прогизналата си куртка и подпря с пръст гърба на младия човек.

— Слушай — каза той с холивудски тон, — този мотор си го бива. А това е патлак. Хайде, карай!

В двореца на крал Еди цареше оживление. Но не кралят беше в основата му. Крал Еди беше гадняр. Всъщност доста по-голям гадняр от двамата си братя близнаци. Беше голям, дебел, стар, все още много си го биваше и т.н. Поклащаше се в големия си трон в една огромна зала, която плачеше да я опише човек, но това няма да стане. Кралят посочи с дебелия си, обсипан с пръстени пръст към падналата духом, но не и предала се актьорска трупа, която стоеше пред него.

— Значи вие сте циркът от Сатурн, който дойде да ме забавлява.
— Хи-хи-хи. Ха-ха-ха.

Беше маниакален смях, какъвто можеха да имат само маниаците.

— Е хайде де, забавлявайте ме. Ха-ха-ха-ха!

Професорът ниско се поклони.

— Ако желаете забавление, сир, никой друг не ще може да Ви достави по-качествено забавление от нас. Позволете да Ви представя „Най-страхотното шоу в... на Сатурн“.

— О, да, непременно го представи — каза кралят. — Има няколко минути, докато моят раболепен слуга („слуга“ като понятие, различаващо се от „велможа“ и „лакей“) донесе инструментите за мъчение, с които вие ще забавлявате чудесно мен и моите придворни.

— Вашите придворни? — Професорът огледа огромната зала, която плачеше да бъде описана, но това няма да стане. — Мога ли да попитам какви придворни?

— Всъщност, всички имат почивен ден. Макар че горе в стаята имам една сладурана, която виси в кошница от тавана. Но не се безпокойте, войниците ми ще се посмеят, когато им разкажа, а аз ще ръкопляскам и ще се смея ето така — той започна да пляска с ръце: — ха-ха-ха, хо-хо-хо.

— Мога ли да попитам — каза д-р Бактерия, пристъпвайки напред, — дали Ваше величество ще ми разреши да целуна царствената му ръка?

— Не, разбира се, че няма да ти разреши.

— Е, хайде де, само лекичко. Няма да пускам език.

— Ти си направо отвратителен. За теб съм намислил нещо наистина ужасно. Може би един акумулатор и клемите му ще свършат работа. Къде ми е раболепният слуга?

— Тук съм, сир. — Един слуга, облечен в ярка ливрея, се появи, като буташе пред себе си количка, пълна с камшици, вериги, арабски

примки и изкуствени пениси.

— О, чудничко! — каза професор Мерлин одобрително, — напомня ми за един уикенд, който някога прекарах в Лурд.

— Жаби! — писна раболепният велможа на Великия херцог (жаби, французи, Лурд... не, не, нямаме намерение да се гаврим с внуците на създателите на „Марсилезата“). — В двореца е пълно с жаби.

— С жаби? — извика Великият херцог, който също се беше оттеглил в спалнята си с една сладурана в провесена на въже въртяща се кошница. Преди това той беше изпратил значителни, макар и сформирани набързо военновъздушни сили на сигурна смърт и сега не искаше да изостава от братята си, които наистина знаеха как да се забавляват на рождените си дни. — Какви жаби? Да не си откачил?

— Те са навсякъде, сир. Ух! — Раболепният велможа измъкна от джоба на жилетката си една жаба и я хвърли на пода. — Това е работа на слона Мойсей. Той ви прокълна с жабешко нашествие.

— Много умно от негова страна. Съберете ги и ги пратете в кухнята. Най-обичам жабешки бутчета за чая.

— Но, сир, това е жабешко нашествие, и то само първото от много подобни. Слонът каза, че ако не пуснете народа му, ще последват и други, доста по-страшни — от скакалци, бълхи, въшки и други гадини.

— Не, няма да пусна животните да си вървят. Ще ги изям. Покани този слон в двореца. Ще изям и него.

— О, бедствие в двореца на фараона! — извика раболепният велможа и напусна спалнята.

— Та докъде бях стигнал? — попита Великият херцог.

— До висящата от тавана сладурана — каза жабата.

Султанът на Уран беше изоставил своята висяща от тавана сладурана и се беше преместил на четиримачтовия флагмански кораб от флотата на Уран. Сега тази флота се носеше в изпълненото с въздух космическо пространство към планетата Рай. Уран се състои главно от вода. Това обяснява защо тук се говори за флот, за флагмански кораб и за парахода „Саламандър“, както и за летяща морска звезда. Когато съберете парчетата от мозайката, всичко добива смисъл.

— Колко време ни остава до пристигането на Земята, раболепни лакею? — попита султанът раболепния лакей.

— Малко — отвърна лакеят, като погледна несинхронизирания си с никого ръчен часовник. — Съвсем малко. Обаче шайката на Великия херцог има преднина.

— Нашите кораби са по-големи.

— Да, защото те изобщо нямат флота. Имат военновъздушни сили.

— Според теб това дава ли им някакво превъзходство над нас?

— Нямам и най-малка представа, сир. Предполагам, че ако ни нападнат от небето, отговорът ще е „да“.

— Трябва да се постареем това да не стане. А къде е Големият Абдула?

Да, наистина, къде ли се дяна Големият Абдула? Къде е, с кого е и с какво се е захванал?

А и Реймънд. Той пък къде е?

Реймънд караше мотора „Харли Дейвидсън“. Сега не беше на задната седалка, а отпред. И беше облечен в черни кожени дрехи.

Префърцуненият млад мъж, на когото принадлежаха моторът и дрехите, седеше в канавката, наметнат с мократа куртка на Реймънд.

Той плачеше безутешно.

Реймънд се справяше твърде добре с големия мотоциклет. Караше само на първа, но с един „Харли Дейвидсън“ на първа скорост се развива голяма бързина и се чува страхотен рев. И се разкатава фамилията на двигателя.

Млади жени от Рай махаха на Реймънд, но той, знаейки какви са им навиците на хранене, не им отвръщаше.

Скоро стигна до двореца.

И до пазача в малката будка.

— Стой! Кой е там? — попита пазачът и вдигна папката. — Който и да си, не можеш да минеш.

Реймънд даде газ и връхлетя право върху него, събори го и мина през бариерата.

Неподходящо? Невъзпитано? Необмислено?

На Реймънд не му пукаше. Просто отгърмя по алеята към двореца.

Вътре кралят правеше демонстрация на инструментите си за мъчение (собственоръчно:).

— Това тук наистина е дяволска работа — каза той и се захили. — Разпъва всички крайници, а после с този малък банциг става нарязването. Навсякъде хвърчат кръв и гной. Чудесно! Има ли доброволци?

— Мога ли аз да опитам? — попита Дисекто.

Портата на двореца беше отворена. Реймънд паркира мотора отпред и влезе.

Застана в големия вестибюл и огледа мозаичния под, мраморните статуи, покрития с фрески таван и ламперията по стените, колоните в дорийски стил и онова нещо, което сега можете да видите на парадния вход на всеки дворец — магазина за сувенири. Реймънд отиде при тезгяха.

— Я гледай! Магазин — каза той.

Но там имаше табела „Затворено“. Реймънд се пресегна и си взе пътеводител и карта. Разтвори ги.

— Чакай сега да видя — започна да изучава той картата. — Голям салон, кралски покои, кухни, солариум, секретна стая за предаване на холографски изображения. А, да, ето я тъмницата. Така, надолу по коридора, изкачват се първите стъпала и се следват указанията на надписите. Така.

Реймънд се отправи нататък. Хубавите рокерски ботуши, които беше взел от префърцунения жител на Рай, затракаха вдъхновяващо по мраморния под.

Изкачи първите стъпала и последва указанията на надписите.

Заслиза бързо по стълбите. Предположи, но този път погрешно, че държат там професор Мерлин и хората му, които очакваше да намери оковани във вериги и страшно зарадвани, че го виждат отново.

Надписът на стената сочеше: „Към тъмниците“, и Реймънд тръгна в указаната от стрелката посока. Наоколо нямаше никой, което беше добре.

Стигна до вратите на поредица от килии. Отвори гадното прозорче на една от вратите и погледна вътре.

В близкия ъгъл на малкото помещение се беше сгушила фигура. Беше в окаяно състояние и с изпокъсани дрехи. Имаше дълга коса, дълга брада и безумен поглед в очите. Говореше си с една хлебарка.

— Здравей — каза Реймънд, — кой си ти?

— Аз съм граф Монте Кристо — отговори пленникът.

— О! — възкликна Реймънд. — Сега пък затворнически гегове, така ли? Предполагам, че в следващата килия е Патрик Макгоухън.

— Не, той е в шеста килия — изкиска се графът.

— Довиждане — каза Реймънд.

— Довиждане — отвърна графът.

Реймънд мина покрай килията на затворника от Зенда, после покрай тази на човека с желязната маска, покрай принцовете в кулата и покрай килиите на няколко жени в сектор „Х“. Помаха на няколко британски журналисти, които очакваха агентите си да подготвят договорите, за да могат да се завърнат вкъщи и да започнат да пишат бестселърите си. Пропусна стая номер 101. (Това е стаята, в която в романа „1984“ с човека правят неща, които не са за разправяне.)

Накрая стигна до вратата на една голяма килия в дъното на коридора.

— Тази ще да е. — Реймънд отвори гадното прозорче на вратата и погледна вътре.

Вътре имаше голяма група хора. Беше нещо като зала за игри. На стената имаше табло за хвърляне на стрелички, маса за бiliarд и няколко машини за видеоигри. Групата обаче седеше на столове и гледаше телевизия.

Даваха „Човекът-птица от Алкатрас“.

Реймънд въздъхна.

— Ехо! — извика той. — Здравейте!

Лицата се обърнаха. Но това не бяха лицата на професор Мерлин и на хората от трупата му. И все пак му бяха познати. Поне някои от тях. Позна президента на Съединените щати, министър-председателя на Англия и онзи председател от Китай, как му беше името. Тук бяха също и руският премиер, а и много други.

Всички му бяха много познати.

— Здравсти! — каза президентът. — Ако си турист, нали нямаш нищо против, че не настояваме шумно да бъдем незабавно освободени? Кралят ни даде почивен ден и сега гледаме телевизия.

Отново няма никакво писмено свидетелство за това какво е казал Реймънд. Но е било нещо, свързано с онова, което е правил Дългият Боб с билетата си. Макар че този път Реймънд е намесил и старото си кафяво куче.

А какво ставаше с любителя на пилета? Наистина, какво правеше Дългият Боб?

Дик браконьерът беше изкарал прътите навън и ги беше подредил от трите страни на двора на фермата, с лице към големия птичарник. Бяха повесени и големи коледни фенери. Бяха онзи тип отвратителни неща, които наистина досадните ти съседи окачват на градинските си увеселия, на които не канят теб, но затова пък канят онези наистина привлекателни необвързани жени, които към края на вечерта събличат всичките си дрехи и се плацикат в басейна, построен всъщност без позволение от общината, а ти едва не се изтърсваш от прозореца на спалнята си, докато се опитваш да видиш нещо по-така през бинокъла си, през което време някой е извикал полицията, а съседът ти мисли, че ти си този някой, и на следващия ден идва и ти удря един юмрук в зъбите. Ей такива фенери. Та точно с такива фенери беше осветен дворът на птицефермата. И огънят за барбекюто на Дългия Боб беше стъкмен.

А какъв беше този странен звук?

— Какъв е този странен звук? — попита сивчовец номер едно. Той и другите сивчовци се бяха скрили в храсталака-скривалище горе на хълма. — Пеене ли е, що ли?

Сивчовец номер две нагласи усъвършенствания бинокъл за нощно виждане, изработен от АКМЕ (компания за оптически уреди, Рай).

— Вратата на големия птичарник се отваря и... О, Господи! Гледайте!

Сивчовец номер едно сложи бинокъла до сивите си късогледни очи и погледна. И също каза:

— Гледайте! Гледайте!

От птичарника излезе процесия. Най-отпред вървеше Дългият Боб в пълно одеяние. Носеше роба от чували за фураж, на гърдите

имаше изрисуван петоъгълник с пера, а на главата — шлем с птичи крила. В едната си ръка размахваше кадилница.

Пееше нещо, което можеше да се нарече „Пилешката молитва“. След него идваха пилетата. В редици по четири. Маршируваха в идеален синхрон и също пееха.

Какви чудни гласчета! Като хор от херувимчета.

Дългият Боб спря пред барбекюто в средата на двора, а пилетата се наредиха зад него и продължиха да пеят от все душа и сърце. После накацаха върху прътите, като всяко зае мястото си. Всичко стана в пълен ред и много добра организация. Нямаше никакво блъскане и пляскане с крила.

— А сега малко от това и малко от онова. — Дългият Боб си размърда задника и взе да имитира с пръст кълване.

Абсолютно ку-ку. Отка...

От къщата излязоха хубавицата, Дейв Войнишката стойка и тримата от рокгрупата „Римска свещ“ (кръстена на един парашутен инцидент, а не на едноименния фойерверк). Те също пееха и размахваха кадилници.

А къде беше богоненавистният Годолфин?

А, ето го и него.

Вратата на бараката за инструменти се отвори с трясък и Дик се появи на прага, влачейки след себе си жена на високи токчета, облечена като монахиня.

— Я! Завързана монахиня — прошепна сивчовец номер едно. — Падам си по такива работи.

Едно куче, облечено в тога, последва Дик. Едно много уморено куче.

Мнимата монахиня риташе и се съпротивляваше, но Дик продължаваше да я влачи с псувни и шамари.

— Какво правят те? — попита инспектор С'Мърт, който беше залегнал във високата трева, която Саймън не беше успял да окоси с Голямата Алън. — Нищо не мога да разбера.

— Гледате с бинокъла не оттам, откъдето трябва — каза главен инспектор Джени Лестрейд, съпроводена от хихикането на полицаи Дерек.

— О, да, сега виждам наистина добре. Но кога ще действаме? Ни знак, ни звук от П. Р. Ъ. Ц. Кога възнамеряват да сгащят Гъзо?

Полицай Дерек зарита безпомощно на тревата и захапа кокалчетата на пръстите си.

— Възлюблени мои ближни — каза Дългият Боб, — събрали сме се тази нощ вие, братя, и ти, сестро, да приветстваме зората на новото начало. Да поднесем почитта си Нему и да Му принесем жертва — на Него, който ще ни избави от гибел, когато светлината се превърне в мрак и мракът изпълни цялата земя. Сега, както е казал пророкът, когато луните паднат от орбитите си и за нас настъпи Краят на времената, нека възхвалим Великия, нека го приветстваме, ако знаем какво е добро за нас. Да се свети името му. Да живее Сатан-Кокошката!

— Да живее Сатан-Кокошката! — съгласиха се останалите, а също и псето.

— Да живее Сатан-Кокошката! — каза то. — Хей, Дик, приятел, аз мога да говоря.

— А сега да изпеем химн номер три за края на света — продължи Дългият Боб, — който започва със „Старият Макдоналд имаше ферма“. Пропускате всички куплети за патици, крави, прасета, коне и чували за фураж. Във фа мажор. — Дългият Боб наду една свирка-камертон.

— Абсолютно ку-ку — каза Саймън, който лежеше скрит под лендроувъра на Дългия Боб.

— Прав си — съгласи се господин Х. — Най-добър е куплетът за чувалите за фураж, който започва с думите: „Един голям куп тук, един голям куп там.“

— Имам план — прошепна Саймън. — Ако успея само да... — той млъкна.

— Да стигнеш до колибата за инструментите, нали така? — каза г-н Хилсейвайс.

— Благодаря — отвърна Саймън. — Точно така.

— Имате ли инструменти? — попита президентът на САЩ. — А оръжие?

— Не, господин президент, съжалявам. — Реймънд поведе държавните глави по коридора. — Добре, че ключът беше в ключалката — каза той, преди някой да попита. — Трябва да намерим професор Мерлин.

— Той има ли оръжие?

— Не, но има един огромен кораб, с който да избягаме.

— *Изкъм* да избягам с голям кораб — каза британският министър-председател.

— Така и ще направим — отвърна Реймънд. — Я да проверим тук. Стори ми се, че чух нещо.

— О-о-о-ох, о, Божичко, о, милостиви Боже! — Дисекто издаваше неубедителни стонове, които трябваше да изразяват болка. — О-о-о, имайте милост! Моля ви!

— Млъквай! — изрева кралят, без да пусне в действие маниашкия си смях. — Откъснахме ти главата. Не можеш да продължаваш да викаш „О-о-о-ох, Божичко“. Умри в агония като мъж, дяволите да те вземат.

— О, мамичко — каза Дисекто, — аз съм мъртъв.

— О, не, не си.

— О, да, съм.

— О, не, не си.

— О, да, той е — викнаха циркаджиите в хор.

— Я да млъквате вие там! Лакей, запали огъня в стола за печене на задници. Да видим кой ще иска да се опържи.

— Аз бих опитала, ако обичате — каза Феникс.

— Ха-ха-ха, хо-хо-хо — зарадва се кралят. — Готово, маце. Столът те очаква.

— Да, определено идва оттук — каза Реймънд и бутна вратата.

— Можеше първо да почукаш — каза сладураната, която висеше в кошница, провесена от тавана.

— Съжалявам — Реймънд се изчерви и затвори вратата.

— *Изкъм* и аз да погледна — каза британският министър-председател.

— По-добре недей. Я да проверим тук.

— На сега, опържи се! Ха да те видим!

— О-о-о-о-о-о! — извика Феникс в престорена агония. — О-о-о-ох, боли! Ох, не мога.

— Не е достатъчно нагорещен. — Едрият тлъст крал пипна стола с пръст. — Ох! Ох, боли! Ох, не мога!

— Да целуна ли болното пръстче? — попита д-р Бактерия.

— Определено са тук — каза Реймънд и отвори друга врата. Дузина страховити огнестрелни оръжия се насочиха към него.

— Горе ръцете! — викна командващият офицер.

— Ето на — каза Реймънд, — нали ви казах, че са тук.

— Ние сме тук! — изрева Дългият Боб. — Ела при нас, о, Великолепни! Ела при нас, Ваше величество.

Вратата на големия птичарник изскърца и се отвори. Оттам блесна силна, ослепително бяла светлина. Тя обгръщаше като ореол нещо ужасно, което пристъпи напред. Беше по-високо от г-н Хилсейвайс и много по-мощно. Очевидно беше пораснало много в сравнение с предишната вечер. И докато пристъпваше важно през осветения с фенери двор, всички видяха колко ужасно е то.

— Да ме вземат мътните — каза сивчовец номер едно. — Това Голямата стъпка ли е, що ли?

Нещото наистина имаше големи крака. Бяха птичи крака, с нокти на велосираптор. (Велосираптори! Спилбърг сигурно си ги е измислил.) Когато пристъпваше, от земята се вдигаха облачета прах.

Краката бяха с добре оформени мускули, а черни пера прикриваха клатецата се отврат, която се размотаваше между тях. Големият гръден кош беше покрит със сребристочерна перушина, а раменете бяха широки и мускулести. Масивната глава завършваше с гребен от черни пера, с очи, от които можеше да ти прилошее, и с невероятно ужасна човка.

— Да живее Сатан-Кокошката! — Дългият Боб и неговите последователи паднаха на колене. Възползвайки се от възможността, Лайза се отскубна.

— Не мърдай! — Гласът, който излезе от ужасната човка, проехтя из фермата.

Инспектор С'Мърт не можа да се устиска и се подмокри за голяма радост на полицаия Дерек.

— Не мърдай!

Краката на Лайза се подкосиха и тя се строполи на земята.

— Доведете ми жертвата — каза Сатан-Кокошката.

— Я ми доведете тук оня с черните кожени дрехи — изръмжа крал Еди и войниците побързаха да се подчинят.

Един от тях фрасна Реймънд по главата и той падна в тлъстите крака на краля.

— Много хубав костюм имаш — изграчи Негово величество. — Подарих същия на сина ми Уилфред за рождения му ден. Е, естествено на неговата яка има кралски монограм. — Кралят погледна надолу. — Ама твоят също има такъв монограм.

— Синът ви караше ли мотор „Харли Дейвидсън“? — попита Реймънд.

— Изкъм „Харли Дейвидсън“ — каза британският премиер.

— Тишина! Къде е синът ми Уилфред?

Реймънд се изправи на крака и възприе маниерите на Саймън.

— Взел съм го за заложник. Засега е в безопасност, но ако не се върна скоро с професора, с неговия цирк и с всичките държавни глави, не мога да гарантирам какво ще направи с него откаченият ми брат, който си пада по сатъри и оченца, разрязани с ножчета за бръснене.

— О, Господи! О, милостиви Боже! — извика кралят.

— Така че сега си тръгваме — усмихна се Реймънд. — Ако обичаш, кажи на войниците си да хвърлят оръжието.

— О, Боже! — извика пак кралят. — Не знам какво да правя.

— Решително Ви препоръчвам варианта с хвърлянето на оръжието — каза професор Мерлин. — Естествено, говоря като безпристрастен наблюдател.

— Да, да, хвърлете оръжието.

Войниците го хвърлиха.

— Хайде да тръгваме — каза Реймънд.

— Татко! — извика един префърцунен млад мъж в прогизнала моряшка куртка, който се втурна през вратата. — Това лошо момче ми открадна костюма и мотора.

— Вдигнете си оръжието — извика кралят — и открийте безразборна стрелба. Но гледайте да не ме уцелите.

— Трябва да открием огън — каза инспектор С'Мърт. — Къде е П. Р. Ъ. Ц.?

— Не, моля ви. — Полицай Дерек вдигна умолително ръце. — Имайте милост, не повтаряйте повече това име.

— Да го застреляме ли? — попита сивчовец номер три.

Мъжете в сиво бяха въоръжени с много опасни жезла. Всички бяха производство на фабриката за огнестрелно оръжие АКМЕ, Рай.

— На мен не ми плащат да стрелям по такова нещо — каза сивчовец номер две.

— Я гледай — каза сивчовец номер едно, който гледаше през бинокъла за нощно виждане, — какви са онези идиоти, които пълзят в другия край на двора?

— Доведете ми я! — изрева Сатан-Кокошката с гръмовен глас. Никак не си поплюваше. — Дайте ми я да я изям! Веднага ми я доведете!

— Застреляйте ги! — извика кралят и войниците заредиха оръжията си.

— Съжалявам — каза Реймънд на професора. — Май че оплесках цялата работа.

— Застреляйте ги веднага!

Войниците сложиха пръсти на спусъците. В този миг нещо изсвири от небето, удари двореца и експлодира със страхотен трясък.

— Това са гадните копелета от Сатурн! — Кралят, който се беше изтъркулил на пода, се изправи на крака. — Не им е времето да пристигат сега. Военновъздушните ми сили са още в отпуск. Не са се върнали.

Нова експлозия разтърси двореца.

— Време е да се направи нещо знаменателно — каза професор Мерлин. — Готов ли си, Реймънд?

— Готов за какво?

Професорът протегна своя удължаващ се пръст. Той премина през залата и мушна в окото най-близкия от войниците. Взе пушката от ръцете му и я хвърли на Реймънд.

— Ако бях на твоe място, бих пленил краля — каза професорът.

— Горe ръцете! — викна Реймънд и опря дулото в голямата дебела кралска глава. — Кажи на войниците си отново да хвърлят оръжието.

— Правете, каквото ви казва!

Войниците отново хвърлиха оръжията си и започнаха да мърморят. В този миг последва още една експлозия и те се разбягаха.
— Хайде! — каза Реймънд. — Чака ни още много работа.

Мъжете в черно заеха позиции.

Дик Годолфин побутна Лайза в гърба.

— Върви при господаря си — каза той.

А в бараката за инструментите Саймън освети наоколо с фенера и попита:

— А аз защо дойдох тук?

— Влизай там — каза Реймънд и побутна краля.

— Защо там? — попита професорът.

Реймънд посочи надписа на вратата: „Секретна стая за разпространение на холографски изображения.“

— Аха — каза професорът. — Колко удобно.

— Да, много е удобно. А сега да побързаме. Да свършваме с тази работа.

Ако ви се иска да бъдете на някой хубав, пуст плаж и да се приличате на слънце, то плажът, на който Реймънд беше изхвърлен от вълните, ще ви свърши работа.

Любителите на слънчевите лъчи се бяха разбягали.

Над главите им прелетяха самолетите от Сатурн. Те имаха формата на слънчев диск (за да се запази древната египетска традиция), покръжиха малко и откриха огън срещу Утопия.

Снарядите се посипаха в морето, по брега и по крайбрежния булевард. Така че може би този плаж не беше най-подходящото място за слънчеви бани.

Разхвърчаха се отломки от жълт камък. Зикуратите се разтресоха.

Но в този миг над кръжащите самолети се появиха корабите на Уран. Страхотни кораби — с високи мачти и с много оръдия отстрани.

Султанът стоеше при кормилото на флагманския кораб.

— Пускайте бомбите, господин лакей!

— Пускаме бомбите, сир.

— Освободете се от товара!

— Освободих товара, сир.

Надолу полетяха още бомби.

— Изключи го — каза Реймънд на краля. Бяха в секретната стая за предаване на холографски изображения. — Изключи всички холограми на Земята.

— *Изкъм* аз да го направя — каза британският премиер.

— Кралят ще се справи сам — отвърна му Реймънд. — Нали можете, Ваше величество?

— Ти не знаеш какво говориш. — Крал Еди закърши дебелите си пръсти. — Ще предизвикаш хаос там долу.

— Не за дълго. Смятам съвсем скоро да заведа всички държавни глави обратно вкъщи.

— А ние ще разкажем за вашето съществуване — каза президентът.

— О, Господи, о, Господи! Какво да правя?

— Дръпни се настрана! — Реймънд отстрани дебелия човек от пътя си, зареди пушката и с един изстрел пръсна на милиони парченца устройството за предаване на секретни холографски изображения.

— Ето, готово — каза той.

— Браво! — провикна се професорът. — Това се казва изпипана работа. Но не смяташ ли, че това може да попречи на плана ти за подмяната на крал Еди с холографско изображение? Нали унищожил устройството.

— Мамка му! — извика Реймънд.

— Бум! — чу се експлозия и голяма част от тавана падна.

— Бързо в кораба! — викна Реймънд. — Всички обратно на кораба! — Той насочи пушката към краля.

— Не стреляй! Моля те!

Реймънд презареди пушката и я опря в голямото чело, по което бяха избили капчици пот.

— Кажете ми една основателна причина, за да не го направя.

— Защото... — Кралят захленчи. — Защото...

— Защото е много по-добре да го вземем за заложник — каза професор Мерлин. — И защото ти си добър човек, а добрите хора не стрелят в главите на другите.

Реймънд с облекчение остави оръжието настрана.

— Това са две основателни причини — каза той. — А на мен ми трябваше само една.

— Ела при мен — избумтя гръмовният глас на Сатан-Кокошката. И тъй като дворът на фермата не беше голям, Лайза вече стоеше пред него, трепереща в одеждите си на монахиня. Сатан-Кокошката ги разкъса. — Падни на колене пред мен, момиче. Отдай ми почит.

— *Отдай ми почит?* — повтори след него инспектор С'Мърт. — Това не е ли евфемизъм за...

— Да, така е. — Джени Лестрейд грабна радиотелефона. — Открийте огън! — нареди тя.

И П. Р. Ъ. Ц. откри огън.

Безразборно. В края на краищата, хората от специалния отряд бяха много мъжествени, а меката цел си е мека цел, независимо дали това беше обектът, по който трябваше да се целят, или не беше.

Когато изстрелите проехтяха над фермата, пилетата се разпръснаха на всички страни — едни побягнаха по земята, други се разхвърчаха във въздуха, трети стигнаха чак до храсталака-скривалище.

— Нападат ни! — извика сивчовец номер едно и свали предпазителя на малката си минохвъргачка. — Отговорете на огъня!

— Виждам само някакви скапани пилета — извика сивчовец номер две.

— Ами застреляй ги!

— Ей това вече наистина го обичам. — И тримата сивчовци откриха огън.

— Вражески огън от хълма! — извика един мъж с черно бяло на очите. — Отговорете им с дългобойните минохвъргачки.

Мъжете и жената от З. В. Я. Р. си пробиваха път през хвърчащите пилета към къщата, където бяха оръжията им.

— Знам, че трябва да помогна — каза г-н Хилсейвайс, докато лежеше под лендрюувъра, — но в книгата е казано, че трябва да стоя тук и да чакам... О, да.

Те се появиха откъм изоставената железопътна линия. Бяха селяните. Всички носеха горящи факли.

— Отдай ми почит! — изграчи Сатан-Кокошката, без да обръща внимание на стрелбата, виковете и разхвърчалите се пилета. — Настъпва Краят на времената, а с него и моето царство.

Е това ако не е дяволско изчадие, здраве му кажи.

— Бягайте! — извика Реймънд.

Бяха излезли от двореца. Навсякъде цареше хаос. Над тях бойните самолети на Сатурн водеха ожесточена битка с флотата на Уран. От небето непрекъснато падаха някакви парчетии: бомби, остатъци от самолети, парчета от мачти, хора и пак бомби.

— Не мога да тичам — каза професорът. — Оставете ме.

Силният човек Херкулес, за когото досега почти не беше ставало дума, вдигна стареца на ръце.

— Ще яздим! — Лейди Алострел направи някакви заклинания. Надигна се вятър, който прие формата на коне. Бяха големи, бели коне, макар и малко размити по краищата.

— Качвайте се всички! Няма да издържат много дълго. Побързайте!

— Аз *изкъм* да се кача на мотоциклет — каза британският премиер.

— А *изкъш* ли да ти перна един? — викна Реймънд. — Скачай веднага на коня.

Едва ли има нещо по-убедително от тотално нападение над родния град в списъка на нещата, които биха могли да накарат военните да се върнат на работа, а не да седят пред телевизорите и да посрѣбват чай.

От вратите на казармите се изляха потоци войници в червено-бели униформи.

Странната кавалкада от полупрозрачни коне — на седлото на един беше завързан кралят — бе предвождана от човек, облечен в черния кожен костюм на принца, който караше и неговия „Харли Дейвидсън“. Кавалкадата мина съвсем близо покрай войниците, а те я наблюдаваха, направиха оценка на ситуацията и стигнаха до общото решение да я преследват.

Саймън се отдръпна от вратата на бараката за инструменти. Не беше пропуснал нищо и знаеше, че трябва да направи *нещо*. Но не знаеше точно какво. Размаха отчаяно фенера насам-натам. Бараката беше пълна с крадени фермерски сечива, които Дългият Боб очевидно беше събирал от години. Но ако не беше скътал тук някой танк „Шърман“, нищо от тези вехтории нямаше да помогне. Фенерът на Саймън освети нещо в ъгъла, полузакрито зад няколко торби с изкуствен тор. Беше голямата косачка на г-н Хилсейвайс.

— Бум-шака-бум! — извика Саймън.

— Трябва да стреляме по Саймън, а не по онези гадове в черните дрехи. — Сивчовец номер едно изстреля още един откос.

— Аз стрелям предимно по пилета — каза сивчовец номер две.

— Току-що застрелях и кучето на браконiera — извика сивчовец номер три.

Ау, колко жалко!

Хряс-хряс — се чуваше Голямата Алън, с която се понесе Саймън.

— О, Господи! — извика Реймънд. — Погледнете към кея.

— Войници! — извика професор Мерлин. — Колко много войници.

— Никога няма да можем да минем през тях.

— Е, все пак трябва да се опитаме. Напред!

Селяните с горящите факли вече стигнаха до портата на фермата. Но какво можеха да направят те при тази пукотевица, когато шайката на Дългия Боб стреляше от къщата, а онова чудовище се опитваше да накара монахинята да му... и така нататък...

И така нататък...

Чувстваха някаква неохота да продължават напред.

— Хайде! — викна г-н Хилсейвайс. — Напред! Огън!

— Право в зиналата паст на смъртта — викна професор Мерлин, изтегли сабята си и смушка избледняващия си жребец.

Войниците се бяха строили пред парахода „Саламандър“. Бяха в две редици. В червено-бели униформи. Като в исторически филм. Вдигнаха пушките и командващият офицер се приготви да им даде заповед за стрелба.

Реймънд натисна газта на мотоциклета. Не можеше да измисли нещо по-добро от това.

— Б-б-б-бед ту дъ боун — извика той и пусна съединителя.

— Напред! Огън! — изкомандва професор Мерлин.

— Първа редица о-ог...

Ракетата изсвири, мина над главите на атакуващите конници, после над Реймънд и съвсем близо над стрелците в червено и бяло.

И се връза в борда на „Саламандър“.

Последва страхотна експлозия.

Реймънд спря рязко мотора.

— О, не! — извика той.

Професорът изправи жребеца си на задните крака.

— Корабът ми!

Войниците се изправиха сред облаци дим и бъркотия и вдигнаха оръжията си.

— Огън! — извика командващият офицер.

Войниците вдигнаха пушките.

И тогава...

И тогава какво?

И тогава през зейналата огромна дупка в корпуса на парахода изскочиха привържениците на „Милуол“ — двеста рицари с ръчно изработени оръжия и в много кофти настроение.

И рицарите видяха войниците.

И войниците видяха рицарите.

А войниците бяха облечени в червено и бяло.

Цветове на „Манчестър Юнайтед“!

Хората от П. Р. Ъ. Ц. стреляха срещу мъжете и жената от З. В. Я. Р. Мъжете и жената от З. В. Я. Р. пък стреляха срещу хората от П. Р. Ъ. Ц. Сивчовците стреляха по хората от П. Р. Ъ. Ц. и по мъжете и жената от З. В. Я. Р. Тогава хората от П. Р. Ъ. Ц. и мъжете и жената от З. В. Я. Р. престанаха да се стрелят помежду си и откриха огън по сивчовците.

Жалко, че никой от тях не стреляше срещу Сатан-Кокоската, защото той се канеше да направи с Лайза нещо, което не е за разправяне.

— Готови! — изкомандва г-н Хилсейвайс факлоносците. — Ще се случи всеки момент.

И то се случи.

Когато ужасните нокти на Сатан-Кокоската се заключиха над главата на Лайза, изведнъж се чу страхотен трясък от счупено дърво и рев на мотор.

Мощната косачка изскочи от бараката, повличайки вкопчилият се в нея Саймън. Големите ѝ яки колела от състезателна кола от 50-те години се затъркаляха по двора, разпръсквайки това, което беше останало от пилетата, а огромните, остри като бръснарски ножове за рязане на трева затракаха все по-бързо.

Те направиха на парчета прътите, като че ли бяха от тръстика, разхвърляйки навсякъде стърготини, перушина и пилешки дреболии. Саймън продължи нататък.

— Какво е това? — Чудовището блъсна настрана коленичилата жертва и сви нокти. Лайза скочи на крака и побягна.

Химическото вещество в главата на Саймън нареди: „Утрепи го, приятелче!“

— Сега ще си получиш заслуженото — извика Саймън, когато Голямата Алън набра скорост.

— Факлоносци, напред! — нададе боен вик застаналият при портата господин Х. Селяните се втурнаха напред.

— Назад! — От очите на Сатан-Кокоската изскочи адски огън, а от човката му излезе дим с миризма на сярата.

Онези от пилетата, които бяха оцелели, изведнъж закрепяха:

— Не-не-не! — и се хвърлиха към лицето на Саймън.

Помощникът на градинаря и божи воин наведе глава и

Голямата Алън се устреми към Сатан-Кокоската. Но той не отстъпваше.

— Безбожник! — извика той. Саймън натисна газта до край.

Голямата Алън ухапа краката на Сатан-Кокоската. Косачката ги сдъвка. Накълца ги. Ужас! Чудовището пицеше и риташе. Всичко наоколо плувна в кръв. Голямата машина продължи да го разкъсва. Впи се в него и го разръфа. Кръв. Гной. Гнъс.

— На добър час, досаднико. — Султанът завъртя кормилото на кораба и пое курс към дома.

Една летяща чиния от Сатурн изстреля по него ракетен залп.

Чу се: „Бум!“

И от султана на Уран не остана и следа.

— Хайде да си вървим! Не се шегувам.

Воините от „Милуол“, като видяха, че в пристанището навлиза доста голям контингент от червено-бели с бронирани коли, бронетранспортъри и т.н., направиха стратегическо отстъпление на палубата на „Саламандър“, откъдето започнаха да крещят мръсотии и да показват среден пръст на настъпващите войски.

— Корабът дали ще може да полети? — попита Реймънд.

— Разбира се, момчето ми. Аз ли да карам?

— Ти майтапиш ли се, професоре?

— *Изкъм* аз да съм кормчията — каза британският премиер.

Реймънд се обърна и направи това, което поколения млади британци винаги са искали да направят — заби едно круше в брадата на министър-председателя.

— А сега да тръгваме.

— А какво ще правим със самолетите горе и с космическите кораби?

В това време ракетните батареи на земята откриха огън към небето. Оцелелите самолети и космически кораби отпратиха надалеч, отлагайки сражението за друг път.

— Курс към северния полюс — каза професор Мерлин. — Хайде, братче, натисни кормилото!

* * *

Стрелбата във фермата на Дългия Боб бе престанала. Мургавите мъже с черното бяло на очите обискираха терористите от З. В. Я. Р., които стояха с вдигнати ръце и с лице към стената. Ентусиазмът им за съпротива изглежда се беше изпарил.

— Всички сте арестувани — каза инспектор С'Мърт. — Срещу вас има купища обвинения, които не мога да изброя. А *ти* къде си

тръгнал, Саймън?

Саймън, който беше прихванал Лайза през кръста, тихичко се измъкваше.

— Да бе, и аз се чудя.

— Отива да заведе приятелката си вкъщи — каза главен инспектор Джени Лестрейд.

— Но той е арестуван — опъна се С'Мърт. — Той е сериен убиец.

— Жената, която се предполага, че съм убил, стои там с вързани ръце — каза Саймън. — Мисля, че всеки момент може да се върне и Реймънд. А ти ми открадна парите, мошеник такъв.

Инспектор С'Мърт се засмя:

— Откраднал съм ти парите?

— Да, така беше, сър — каза полицаи Дерек. — Съвестта ми не може да се примири с кражбата на парите му. Той го направи, мадам шефе. Открадна печалбата на Саймън. Около половин милион. Скрити са в неговата барака.

Главен инспектор Лестрейд се усмихна със загадъчната усмивка на актрисата Хелън Мирен.

— Изпратена съм тук не само да командвам отряда за бързо реагиране, но и да разследвам обвиненията в корупция, повдигнати срещу вас, инспекторе. Мисля, че бихме могли да кажем, че вие сте арестуван.

— Мисля, че бихме могли да кажем, че успяхме. — Реймънд седеше начело на масата в големия салон. Корабът се движеше на автопилот или нещо подобно. Цирковата трупа, която бе насядала около трапезата, вдигна чаши. Тук бяха и държавните глави от вътрешната Земя, които също вдигнаха наздравица. Всички бяха тук с изключение на един, който лежеше в безсъзнание на пода в рубката.

Имаше и един завързан крал в трюма, заобиколен от двеста пазачи.

— Ти победи — каза професор Мерлин. — Сега всички от вътрешната Земя ще научат истината за онези, които живеят отгоре. Кралят е наш заложник, холограмите са унищожени и държавните глави се връщат на власт с новите знания, с които вече разполагат. Мисля, че жителите на Рай могат да бъдат убедени да променят

държанието си. Освен това на Земята има много повече ядрени ракети, отколкото на Рай. Ако ги заплашим, че ще им изпратим няколко през отворите на полюсите, това може да се окаже един доста сериозен довод в полза на предложението ни да се вслушат в думите ни, в случай че не са склонни да отстъпят.

— Стига войни — каза Реймънд, — нека да живеем в мир. За трайния мир! — той вдигна чашата си. — За мира!

— По-добре вдигни тост за смъртта. Скоро сред вас ще има много, много мъртъвци — чу се глас свише.

Реймънд не беше обърнал особено внимание на силната миризма на риба, която се усещаше в големия салон. Вероятно се канеха да им поднесат рибена чорба.

Очите на всички се насочиха нагоре.

От големия свод на тавана висеше Абдула, летящата морска звезда от Уран.

— Добре, че ви спипах накуп — каза той. — Мога да ви грабна всичките наведнъж.

Отблъскващата средна част на тялото му ужасно се изду и от нея излезе нещо невидимо, но много здраво. Прозрачният купол обгърна всички долу.

— А сега — каза той — ще изтегля въздуха и ще пукнете до един.

— Не! Не! Не! — се чу на различни езици.

Последваха отчаяни удари по невидимата стена, а също и писъци.

— Кажете: сбогом, Абдула. — Летящата морска звезда пое дълбоко въздух.

И изсмука целия кислород от прозрачния купол.

— Сбогом. — Реймънд се хвана за гърлото.

Държавните глави се строполиха на пода, закашляха се и се запревиваха. Професорът се хвана за гърдите. Лицата на циркаджиите посивяха, те разтвориха безпомощно уста, запрепъваха се и се строполиха на земята.

— Не! — Реймънд се бореше за глътка въздух, но не беше останал никакъв въздух, който да може да глътне.

Край на всичко.

Колко ужасно несправедливо!

— Кажете „сбогом“, де — захили се Абдула.

— Сбогом, Абдула. — Какъв чуден глас. Губещият съзнание Реймънд едва го чу, а когато погледна нагоре, видя как на физиономията на Абдула се изписва ужас.

Една голяма риба-меч преряза летящата морска звезда през средата И и изкара вътрешностите, разпръсквайки навсякъде тъмна пихтиеста течност. След това прозрачният купол изчезна и въздухът нахлу отвсякъде. Абдула се строполи на голяма купчина върху подредената за банкета маса.

— Зефир? — усмихна се немощно Реймънд и изгуби съзнание.

Винаги и във всичко може да се намерят един-два пропуска. Дори три. А понякога и четири. Това си е традиция или някакъв отколешен обичай. Или нещо подобно.

Понякога хората казват: „Ами какво стана с *това?*“ или пък: „Какво си случи с онзи?“, или: „Този пасаж тук изобщо никъде не беше обяснен“.

Трудно е да се повярва, но има и такива хора.

Те може да попитат например какво стана със сивчовците.

Ами...

— Свърших мунициите — каза сивчовец номер едно.

— Аз също — обади се сивчовец номер две.

— Имам само за един изстрел — обади се сивчовец номер три.

— Главата на Саймън ми е точно на прицел.

— Тогава, застреляй го тоя педал и да си вървим.

Пръстът на сивчовец номер три докосна спусъка. Но в този миг една голяма здрава ръка го хвана за рамото.

— На твоето място не бих го правил, дрисльо смрадлив.

Гласът беше груб, мощен и ехтящ. И много злобен.

Чували сме го някъде и преди. Ах, да.

— Остави оръжието — каза Черният Джек Ментарджията.

— Виж сега какво...

— Не ми обяснявай. — Черният Джек вдигна ръка, а огромният му питбул заплашително изръмжа. — Чух ви да казвате, че ще идвате насам. Дойдох да ви предам едно съобщение.

— Така ли? — Сивчовец номер три погледна нагоре към огромния мъж с огромното куче.

— Съобщението е от вашия шеф. Секретарката му се обади, за да съобщи, че той няма да се появи на работа, защото е обявен почивен ден заради рождения ден на краля. Но тя каза, че няма повече нужда от вашите услуги. Уволнени сте.

— Да, след една година. Когато излезе книгата.

— Каква книга?

— Тази, която пиша за теб. Заглавието ѝ е „Най-страхотното шоу в Космоса“. Нещо като романизирана биография.

— Брей да му се не види! — каза Реймънд.

— Виждаш ли, там, в бъдещето, имам малко издателство. Казва се З. В. Я. Р. Това е съкращение на Золо Воло Яло Роло.

— Но това не е на английски.

— Не. Това е част от новия универсален език, който ти ще създадеш, за да настъпи мир и хармония между планетите. В бъдещето. В груб превод означава „Издателска къща на Реймънд и жена му Зефир“.

— Уха! — каза Реймънд.

— В бъдещето. Впрочем, коя дата сме днес?

— Мисля, че сме шестнадесети.

— Тогава трябва да тръгна. Когато се прибера вкъщи, при теб ще пристигне копие от книгата. Поглеждай за пощаджията.

— Зефир, моля те, не си отивай. Аз те обичам.

— И аз те обичам. — Зефир го целуна. — След една година — каза тя. След което изчезна. Просто така.

А Реймънд остана съвсем сам.

— Една година — въздъхна той. — Една година, броено от днес. Шестнадесети. Ама чакай, не е шестнадесети. Шестнадесети беше, когато ме отвлякоха от землището. Дали има някакво значение?

Следващата седмица на бремфийлдската мера ще има цирково представление.

Заслужава си да се види. Никога не сте гледали нещо подобно.

Реймънд ще отиде. А също и неговият най-добър приятел Саймън. И годеницата на Саймън, Лайза.

Купили са си билети на първия ред. Всъщност купили са билетите за цялото първо представление. Саймън кани цялото село.

Това ще е едно шоу, което си струва да се види.

Няма да го пропуснете, нали?

Това ще е **НАЙ-СТРАХОТНОТО ШОУ В КОСМОСА.**

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.